

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

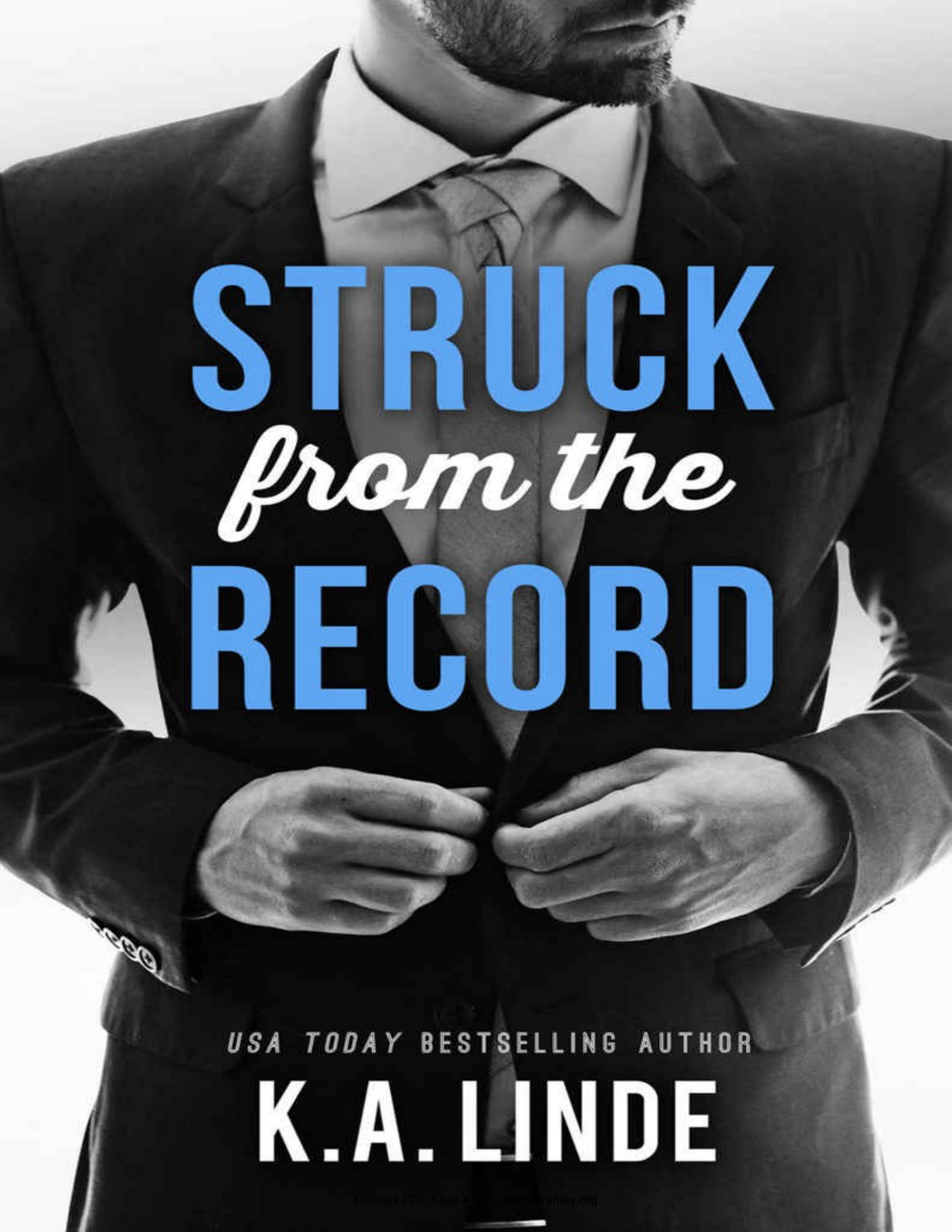
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STRUCK *from the* RECORD

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K.A. LINDE

STRICK *from the* RECORD

REKOR SERİSİ KİTAP 4

K A LINDE

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Copyright© 2016 by K.A. Linde
Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: www.kalinde.com

Kapak Tasarımcısı: Sarah Hansen, Okay Creations, www.okaycreations.com

Fotoğrafçılık: Lauren Perry, Perrywinkle Fotoğrafçılık,
www.perrywinklephotography.com

Editör ve İç Mimar: Jovana Shirley, Unforeseen Editing,
www.unforeseenediting.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitapta kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.
gözden geçirin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Önsöz Bölüm

1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Sonsöz](#)
[Kayıt Dışı Alıntılar](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)
[K.A. Linde Yazarının Diğer](#)
[Kitapları](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Önsöz

"Çocuklar! Gelin babanıza yardım edin!" Marilyn seslendi. Hilton Head'deki evlerinin havuzundan sahile inen merdivenlerin başında duruyordu.

Clay Maxwell, annelerini görmezden gelip sahilde takılmaya devam edebilecekleri konusunda onay almak için ağabeyi Brady'ye baktı. Buraya her zaman Atwood ailesiyle birlikte 4 Temmuz kutlamaları için gelirlerdi ama birkaç gün önce nihayet yakınlardaki bir grup çocukla arkadaş olmuşlardı. Clay daha da heyecanlıydı çünkü bazıları kendi yaşlarındaydı. Kızlardan biri de çok güzeldi.

Bütün yaz Brady ve Brady'nin en iyi arkadaşı Chris Atwood ile takılmak eğlenceli olsa da, kendilerinden sadece üç yaş büyük olmalarına rağmen ona bir bebekmiş gibi davranıyorlardı. Clay gelecek ay on üç yaşına basacaktı ve şimdiden sınıfındaki birçok kızla çıkmış ve onları terk etmişti. O bir bebek *değildi*.

"Geliyorum, anne!" Brady geri bağırdı.

Clay omuzlarını çökertti. *Brady neden hep doğru olanı yapıyordu? Bir kez olsun annemizi görmezden gelemez ve onu duymamış gibi davranamaz mıydı?*

"Gidelim Clay," dedi, büyük bir kibirle.

Brady, mükemmel.

Clay gözlerini devirdi. "Bir dakika içinde orada olacağım."

Brady ona en iyi ölüm bakışlarından birini attı. Clay homurdandı ve arkasını döndü. Brady umursamadan sırtına bakabilirdi. *Bir dakika içinde orada olurum! Tıpkı söylediğim gibi. Tanrım!*

"Gitseniz iyi olur," dedi önündeki kız. Kız tatlı tatlı gülümsedi.

Güzelden daha iyi olduğuna karar verdi.

Şimdiye kadarki en büyük mavi gözlere sahipti, saçları parlak öğleden sonra güneşinde neredeyse platin rengindeydi ve güneşin öptüğü teni daracık mavi bikinisinin içinde ateşli görünüyordu. Bütün öğleden sonra suda oynadığı ve sörf yaptığı için üzerine yumuşak bir kum tabakası yapışmıştı.

"Evet," diye kabul etti.

"Belki sonra görüşürüz?" diye sordu umutla. Yanakları kıpkırmızı oldu ve gözlerini kaçırdı.

Clay biraz daha uzun durdu, farkında olmadan Brady'nin sahilde tanıştığı kızlarla konuşma şeklini taklit ediyordu. "Kesinlikle. Haftanın geri kalanında buradayız."

"Tamam!" Yüzü aydınlandı.

"Clay!" Brady bağırdı. "Anneme kendini tekrar ettirme."

"Tanrım, geliyorum!" bağırdı. Clay inledi. "Çok sinir bozucu biri."

Kıkırdadı. "Ben tek çocuğum. Birinin başımın etini yemesi hoş olabilir."

"Öyle değil. Güven bana."

"Sözüne . Sonra görüşürüz, Clay."

"Hoşça kal Andrea." Başını salladı ve birkaç adım ötede sabırsızlıkla bekleyen Brady ve Chris'in arkasından koştu.

"Bakın, geliyorum," dedi. Onlara doğru gittiğini göstermek için kollarını iki yana açtı.

"Tam zamanında," dedi Brady.

Clay onlara ulaştığında, Brady onu hemen başının üzerine çekti. Yumruğuyla Clay'in saçlarını kabaca ovaladı.

"Brady!" diye bağırdı, kurtulmaya çalışıyordu. "Bırak beni!"

Clay onun karnına olabildiğince sert bir yumruk attı ama bir tuğla duvarla da dövüşebilirdi. Brady on altı yaşında bile durmaksızın basketbol oynuyor ve ders çalışmadığı zamanlarda durmaksızın spor yapıyordu. Sağlamdı ve henüz vücudunu geliştirmemiş olan küçük kardeşinden çok daha iriydi.

Aslında hem görünüş hem de kişilik olarak birbirlerine çok benziyorlardı. Brady uzun boylu, koyu kahverengi saçlı ve daha da koyu gözlüydü. Tıpkı babalarına benziyordu. Clay ise yaz güneşinin altında açılan koyu sarı saçları ve mavi gözleriyle annesinin pitoresk güzelliğini andırıyordu. Brady altın çocuktü. Üniversite takımında oynamıştı.

Chapel Hill'deki özel bir lisede birinci sınıftayken basketbol oynuyordu ve ondan önceki yıllarda eyalet gezici takımındaydı. Zekiydi, öğrenci yönetiminde aktifti ve *herkes* onu severdi. Clay büyürken lakros ve futbolu tercih etmişti ama hiçbirini Brady'nin basketbolu sevdiği kadar sevmemişti. Ailesi ona büyüdüğünde *aradığını* bulacağını söylemişti ama ne yaparsa yapsın Brady ile boy ölçüşemeyeceğini biliyordu.

Brady onu itti ve Clay öne doğru yuvarlanarak elleri ve dizleri üzerinde kuma düştü. Kardeşine ters ters baktı.

"Özür dilerim," dedi Brady.

Elini ama Clay onu itti. "Yardıma ihtiyacım yok!"

"Sadece takılıyordum Clay. Her şeyi bu kadar ciddiye alma." "Her neyse," diye homurdandı.

Chris ayağa kalktığında onu sırtından alkışladı.

Clay, Chris'in sürekli Brady'nin etrafında olmaya nasıl dayanabildiğinden emin değildi. Tam bir pislikti. Herkesin kendi gölgesinde yürümesinden hoşlanırdı. Clay'in söyleyebildiği kadarıyla, Chris çok daha iyi bir ağabey olabilirdi.

Clay, Brady ve Chris'i merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Annesi bir sezlonga uzanmış, altı yaşındaki küçük kız kardeşi Savannah'nın, Chris'in Savannah'yla aynı yaştaki küçük erkek kardeşi Lucas'la birlikte havuzda su sıçratmasını yarım yamalak izliyordu.

"Anne! Bak ne yapabiliyorum!" Havuzda bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Lucas'ı yarışta yendim!" Savannah bağırdı. "Anne!"

"Evet, canım. Bu çok güzel. Böyle devam et, bir gün olimpik bir yüzücü olacaksın."

Clay bunun ne anlama geldiğini bilmediğinden emin olsa da Savannah gülümsedi ama bu onun merakını bastırdı ve oyununa geri döndü. Annesi Chris'in annesi Gina Atwood'la konuşuyordu, kucağında bir yaşındaki Alice zıplıyordu.

"Anne, ne istiyordun?" Clay sordu. "Arkadaşlarımla takılıyordum."

Marilyn ona baktı ama gülümsemesini Brady'ye doğru çevirdi. "İşte çocuklar. Babanız ızgara yapmaya başlamak üzere ve sizden yardım istiyor."

"Anladım," dedi Brady. "Çalışma odasında mı?"

"ızgara yapmasını mı istiyor?" Clay kızgın bir şekilde sordu.

"Baban çok meşgul ama aile tatilimizde seninle vakit geçirmek istiyor Clay. Ona bir şans ver, olur mu?" diye sordu. Ses tonundan tartışmaya girmeyeceği anlaşılıyordu, üstelik ona kızgındı da.

"Clay'i dinleme. Kız arkadaşını geride bırakmak zorunda kaldığı için morali bozuk," diye alay etti Brady.

"Bir tane daha mı?" Marilyn sordu.

"O benim kız arkadaşım değil. O sadece bir arkadaş." "*Doğru*," dedi Brady nefesinin altından.

"Eğer... arkadaşını akşam yemeğine davet etmek istersen, etrafta bolca yiyecek var."

"Kız arkadaş," diye tekrarladı Brady.

"O benim kız arkadaşım değil!" diye bağırarak Brady'nin omzuna yumruk attı. "Pislik gibi davranmayı kes."

"Dil, Clay!"

"O başlattı!" Clay geri bağırdı.

"Yeter. İkiniz de. Siz ikiniz didişmeden huzurlu bir gün geçiremez miyiz?" diye sordu. Chris'in annesine döndü ve özür dileyerek, "Özür dilerim Gina. Erkekler, bilirsin."

"Bana iki kez söylemene gerek yok. Anladım."

İçini çekti ve başını salladı. "Şimdi içeri gir ve babana yardım et. Ve senden daha fazla şikâyet duymak istemiyorum Clay Alexander!"

Clay irkildi. Onun tam adını kullandığında ciddi olduğunu biliyordu. "Peki."

Brady'nin yanından somurtarak geçti ve aşırı klimalı eve girdi. Babasını, Chris'in Matthew ile birlikte çalışma odasında buldu. Clay cesaretini toplayıp kapıdan içeri girdiğinde omuzları dik, çenesi kalkıktı ve babası Jeff'in bir Maxwell oğlundan beklediği, ona çok küçük yaşlardan beri aşılannmış olan tüm özgüvene sahipti.

"Baba," dedi Clay, "annem bize ihtiyacın olduğunu söyledi."

Brady ve Chris bir dakika sonra ortaya çıktılar. Brady'nin muhtemelen söylediği bir şeye gürültülü bir şekilde gülüyorlardı.

Gösteriş.

Ancak çalışma odasına girdiklerinde kahkahalar aniden .

Babaları umursamaz ya da kaba biri değildi. Aslında harika bir babaydı. Sadece katı bir terbiye almıştı ve rahatlamaya çalıştığında bile

Oğullarına karşı standartları hiç tutturamamış gibi görünüyordu. Yaptığı her şey yanına kâr kalan tek kişi küçük Savannah'ydı ve o da *her şeyi* yanına kâr bırakıyordu. Küçük meleği yanlış yapamazdı.

"İçeri gelin ve oturun çocuklar. Ben şu notu bitirene kadar bir dakika sürer," dedi Jeff.

"Chris, neden gidip buzdolabından biftekleri almıyoruz?" Matthew söyledi. Masanın etrafından dolaştı ve Chris'e doğru ilerledi.

"Elbette. Bu sefer seninkini ızgara yapmama izin vereceksin, değil mi?" diye sordu babasının kaburgalarına dirsek atarak.

"Benimkinin kararmasını ve yanmasını istemiyorum!"

"Bana bu kadar yüklenme. Bu benim ilk seferimdi ve Pepper buna bayıldı," diyerek evdeki Labrador'a atıfta bulundu.

"Pepper burada değil ve benim seçtiğim bonfilelerden daha fazla yemesini istemiyorum!"

Chris gülmekten kırıldı.

Clay onların koridor boyunca ileri geri şakalaştıklarını duyabiliyordu. Kendi babasına dönerken bunun nasıl bir şey olduğunu merak etti. Washington'daki sekreterine postalayacağı notu el yazısıyla yazıyor ve onun için teslim ediyordu.

Clay'in babasıyla şakalaşamaması önemli olmamalıydı. O önemliydi. Washington'da oturan bir senatördü. Kanun tasarıları hazırlıyor ve ülkenin gidişatını değiştiren yasalar çıkarıyordu. Bu da onun hayatlarında olmamasını kabul edilebilir kılıyordu. Clay'in annesinin ona sürekli hatırlattığı gibi, inanılmaz derecede şanslıydılar ve o da öyle davranmalıydı.

Brady ve Clay babalarının masasının önündeki açık koltuklara oturdular. Bacakları sabırsızca zıplıyordu. *Eğer yarım saat daha orada oturup evrak işlerini bitirmesini bekleyeceksek, neden bizi çağırıp ızgara yapmasına yardım etmemizi istemişti ki?*

"Özür dilerim," dedi Jeff. Evrakları kendisinden uzaklaştırdı. "Seni bekletmek istememiştim. Bir gün anlayacaksın."

Brady, "Ben zaten anlıyorum," dedi.

Babası bir politikacının gülümsedi. "Öyle olduğuna inanıyorum."

Clay hemen, "Ben de anlıyorum," dedi. O anlamamıştı. Pek sayılmazdı. Elbette babasının yaptığı işi anlıyordu ama bunun ailesinden önce gelmesinin berbat bir şey olduğunu düşünüyordu.

Clay bir aile istemiyordu. O zaman hayatında hayal kırıklığına uğratacağı kimse olmayacaktı.

"Bir gün, Clay. Her seferinde bir gün," dedi babası.

Clay'in yüzü düştü.

"Şimdi, biz ızgarayı giderken bana gününüzden bahsedin."

Brady günün olaylarıyla ilgili bir hikâyeye başladı. Hikâyeleri dinleyiciye gerçekten oradaymış gibi hissettirecek şekilde anlatmakta ustaydı. Clay bile ağabeyinin hikâyelerine kendini kaptırabilirdi ama uydurma ve abartılı hikâyelerin gerçekte ne olduğunu görürdü.

Bu nedenle, öğleden sonra ızgaranın etrafında vakit geçirirken ve daha sonra öğleden sonranın geri kalanında yaptıkları lezzetli yemekleri yerken ve güneş ufukta kaybolana kadar güvertede uzanırken Clay çoğunlukla görmezden gelindi.

Marilyn kocasını dürterek, "Jeff, bu sonuncusu," dedi ve Savannah'yı uyuması için yukarı çıkmaya teşvik etmeye çalıştı.

Gina, kucığında kendinden geçmiş bir bebek olan Alice'i tutarken Lucas'a da aynısını yapıyordu.

Babası güldü ve birayı karısına uzattı. "Sadece birkaç tane içtim, Marilyn."

"Sakin dikkatsiz davranma," diye uyardı gözlerindeki parıltıyla.

"Asla. Bir dakika içinde gelip Savannah'ya sokulacağım," diye söz verdi.

Kadın gittiğinde, komplocu bir tavırla oğullarına doğru eğildi. "Böyle bir kadın bulun çocuklar. Sizi sonsuza dek mutlu edecektir."

Brady babasının ilgisinden büyülenmiş bir halde onu dinliyordu. Clay annesi hakkında böyle konuşmanın iğrenç olduğunu düşünüyordu.

"Sana bir şey söyleyeyim evlat," dedi elini Brady'nin omzuna koyarak.

Clay bir parça kıskançlık hissetmekten kendini alamadı.

"O kadını bulduğunuzda, her şey yerli yerine oturacaktır. Bunu biliyorum. Sonra, bir gün, Birleşik Devletler Başkanı olacaksın."

Brady muzaffer bir edayla gülümsedi. "Başkan?" diye sordu sesinde özlemle.

"Doğru yoldasın."

Brady başkan mı olacak? Clay neredeyse inanamayarak homurdanacaktı. *Evet, doğru.* Brady'den berbat bir başkan olurdu. Tek önemseydiği şey kendisi ve

hayranı olması için etkileyebileceği birçok insan vardı. Clay, ağabeyinin zorlama yöntemini kimsenin kullanmasını istemiyordu.

"Peki *ben* ne olacağım?" Kıskançlıkla sormadan edemedi.

Babasının egoist kardeşine üstünmüş gibi davranması için daha fazla motivasyon vermesinden nefret ediyordu ama yine de babasının da kendisi için aynı şeyi söyleyeceğini umuyordu. Clay'in başkan olabileceğini. Clay'in önüne koyduğu her hayali gerçekleştirebileceğini.

Babası düşünceli bir gülümsemeyle ona döndü. "Hmm... Clay, sen başsavcı olacaksın."

Clay kaşlarını kaldırdı. "Başsavcı ne demek?"

"Sen ülkenin bir numaralı avukatısın. Yale'de sınıf birincisisin, Yüksek Mahkeme'de katiplik yaptın, federal yargıçsın. Doğru zaman geldiğinde ve Brady başkan olduğunda, seni başsavcı olarak atayacak." Babası omuz silkti. "Kennedy'lerde işe yaramıştı."

O ve Matthew az önce yaptığı espriye güldüler ama Clay bunu komik bulmadı. Hem de *hiç* komik bulmadı.

Clay sandalyesine geri yaslandı ve konuşmanın geri kalanına sırtını döndü. Babasının kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmek için daha fazlasını duymasına gerek yoktu. Görünüşe göre ikinci oğlu yeterince iyi değildi.

Kısa bir süre sonra Brady ve Chris, gece yarısına kadar evde olmaları koşuluyla bisikletleriyle bir arkadaşlarının evine gitmek için izin aldılar. Chris homurdandı ama Brady kolayca kabul etti. Kuralları çiğnememişti ve Clay tam gece yarısı döneceğinden emindi.

"Hey, seninle gelebilir miyim?" Clay umutla sordu. Chris rahatsız görünüyordu.

Brady kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Bu bir lise partisi. sağlayamazsın." Sesi hiç de üzgün gelmiyordu.

Clay'in onunla gitmesini istemedi. Bu çok açıktı.

"Evet, tabii. Tabii. Elbette. Burada tek başıma sıkıntıdan öleceğim," dedi Clay dramatik bir şekilde. "İyi eğlenceler."

"Öyle değil Clay," dedi Brady. "Sadece senin yaşında kimse orada olmayacak."

"Her neyse. Ben sahile gidiyorum."

Savannah'yı yatırdıktan sonra aşağı inen annesi, "Uzun sürmesin," dedi.

Babası, en küçük çocuğunu yatırmak için onun hemen ardından ortadan kaybolmuştu.

"Evet, evet. Anladım."

Merdivenlerden aşağıya ve kumun içine doğru yürüdü. İçinde öfke birikiyordu. Tek yapmak istediği bir şeyi yumruklayarak yok etmektir. Her zaman var olan öfkesini kontrol edemediği için okulda birkaç kavgaya karışmıştı. Ama bu konuda giderek daha iyi oluyordu.

Dişlerini birbirine geçirdi, ellerini iki yanında yumruk yaptı ve kumu tekmeledi. Öfkelenmemeye o kadar konsantre olmuştu ki, birkaç blok ötede sahilde oturan figürü neredeyse onun üzerine devrilene kadar görmedi bile.

"Oh, hey," dedi.

Andrea Billings elleriyle yüzünü ovaladı ve sonra başını kaldırıp ona baktı. Yanakları benek benekti ve gözleri ağlamış gibi şişti. "Selam Clay. Özür dilerim" -hıçkırdı- "tam bir felaketim."

Bir dakika boyunca rahatsız bir şekilde orada durdu. "Sen iyi misin? Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Omuz silkti. "Sadece annemle babam yine tartışıyor. Önemli değil. Peki ya sen? Neden burada tek başınasın?"

Onun yanındaki kuma uzandı. "zorundaydım." "Kardeşin yine seni rahatsız mı ediyor?"

"Evet."

Onu sadece birkaç gündür tanıyordu ve şimdiden anlamış gibi görünüyordu.

"Babam bir şey söyledi ki! Tipik Brady, mükemmel oğul saçmalığı."

Güldü. "Mükemmel olmanın nesi eğlenceli ki zaten?"

"Değil mi?" diye bağırdı.

"Baban ne dedi?"

"Brady'nin bir gün başkan olacağını biliyordu. Ona ne olacağını sorduğumda ne dedi biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Başsavcı. Sanki kardeşim tarafından atanan aptal bir avukat olmak istiyorum. Kendim başkan olmayı tercih ederim."

"Ben başkan olmak istemezdim! Ne kadar çok iş olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Babam başkanın hiç uyumadığını söylerdi."

"Evet, sanırım haklısın," dedi, bir an için rahatlamıştı.

"Yine de sanırım bazı avantajları var," dedi kıkırdayarak. "Başkan ofisinde sakso çektirdi."

Clay'in gözleri parladı. "Bu benim de kabul edebileceğim bir avantaj."

Sonra hiç düşünmeden öne doğru eğildi ve onu öptü. Yumuşak ve beklenmedik bir öpücüktü. Bunu neden yaptığını bile bilmiyordu. Sadece doğru olduğunu hissetti. Onların anı gibi hissetti.

Adam geri çekildiğinde, ikisi de yüzüzlüğünden biraz utanarak başka tarafa baktılar. Başka bir şey söylemeden önce bir süre daha orada oturup okyanusa baktı.

"Bilin diye söylüyorum, başkan ya da başsavcı ya da başka bir şey olmanız gerektiğini düşünmüyorum. Sadece kendiniz olmanız gerektiğini ve bunun yeterli olacağını düşünüyorum," dedi Andrea.

Kadının sözleri karşısında gülümsedi. İlk kez biri ona böyle bir şey söylemişti. Keşke doğru olsaydı.

Hayatının geri kalanında Brady'nin gölgesinde kalmadan önce ölecekti. Belki bir gün altın çocuğu gölgede bırakırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

YAY BAĞLARI

"Yani gerçekten Yüksek Mahkeme için mi çalışıyorsun?" diye sordu kız inanamayarak.

Clay binaya gitmek için bindikleri taksinin kapısını açtı ve hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. İnsanların onu işi hakkında sorgulamasından nefret ediyordu. Evet, tarihteki en genç memurlardan biri olduğunu biliyordu. Bu noktaya gelmek için çok çalışmıştı ve bununla gurur duyuyordu. Ama yine de onu , adını tanımalarından daha iyiydi.

Neyse ki bu kız öyle yapmamıştı. Taksiden inip bütün gece gözlerini diktiği devasa rafı ortaya çıkarınca, neden onu sorgulamasına izin verdiğini hatırladı. Gerçekten içeri girdiklerinde kızın ona şaşkınlıkla bakması eğlenceli olacaktı ve sonra onu kitaplığındaki tüm o ağır hukuk kitaplarına karşı becerecekti.

Katiplik dönemi sona ermek üzere olduğu için onu ofisinde becermenin uygun bir veda hediyesi olacağını düşündü.

"Gerçekten istiyorum," dedi ona.

Elini tuttu ve merdivenlerden çıkıp binanın içine doğru yürüdüler. Noel'den bir hafta önce gecenin bir yarısıydı ve burada başka kimse . Koridorun sonundaki adliye için çalışan sinir bozucu çalışan dangalak bile binada değildi.

"Bu çok havalı," dedi kız.

Heyecandan gergin görünüyordu. Birçok insanın Yüksek Mahkeme'deki bir ofiste seks yapmakla övünebileceğinden şüpheliydi. Rüyaalar böyle bir şeydi işte.

Kendi düşüncelerine gülümsedi.

Koridorun sonundaki ofisine ulaştılar ve adam cebinden anahtarlarını çıkardı. Anahtarı kapı koluna soktu, tokmağı çevirdi ve kapıyı çekerek ona açtı. Kadın içeriye adımını attı ve son iki yıldır yaşadığı kişisel cehenneme girdi.

Yüksek Mahkeme'ye çağırılmadan önce altı ayını federal bir mahkemede katiplik yaparak geçirmişti. Bazıları bu pozisyonu sadece ismi yüzünden aldığı söylemişti, lanet olası Maxwell ismi. Ama Yale Hukuk'ta sınıf birincisi olmasının bir zararı olduğunu düşünmüyordu.

"Vay canına," dedi kız.

Kitaplığa doğru yürüdü ve beyninin aşırı hızlanmasına neden oldu. Vücudunu kitaplığa yasladığını hayal edebiliyordu. Kesinlikle bu geceki planları. Yeterince kolay.

"Clay, bunların hepsini gerçekten okudun mu?" diye sordu.

Kahretsin, onun adını bile hatırlamıyordu. Sadece elbise diye giydiğı yeşil şeyin gözleriyle uyumlu olduğunu ve dudaklarının sanki onun sikine aitmiş gibi görüldüğünü hatırlıyordu.

"ok fazla soru soruyorsun," dedi .

"Öyle mi?" Yüzü ona dönük bir şekilde kitaplığa yaslandı. "Bu daha mı iyi? İstedğin bu mu?"

Kadın elini davet edercesine önünde gezdirirken kaşlarını kaldırdı. Hareket etmedi. Beklentiyi seviyordu.

"Yoksa burada olmamı mı tercih edersin?" Masasına doğru bir adım attı ve bu hafta eşyalarını toplamadan önce alması gereken tüm işlerin üzerine vücudunu koydu.

"Sanırım kitaplık," dedi, göstererek. "Mmm, ben de."

Parmağını ona doğru uzattı ve o da buna karşılık vermek üzereydi ki telefonu çalmaya başladı.

Lanet olsun. Kötü zamanlama.

Yeşil Elbiseli Cıvcıv'e bir parmak kaldırdı ve cebinden telefonunu çıkardı. Ekranın önünde, dudaklarına hemen bir gülümseme getiren bir isim parladı.

Andrea.

"Ciddi misin?" diye tersledi kız masasından.

"Buna bakmalıyım," dedi.

Kızın pek de hoş olmayan yorumlarını görmezden gelerek ondan uzaklaştı. "Merhaba aşkım. Bu gerçekten iyi bir zaman değil."

"Öyle mi?"

"Bir şeyin ortasında."

"Adı ne?" Andrea sordu. Sesi yüksek ve müzikaldi, tıpkı birbirlerini tanıdıkları son on beş yıl boyunca her zaman bulduğu gibi.

"Hatırlamalı mıyım?" Çünkü hatırlamıyordu.

Adını sorma zahmetine girip girmediğini bile bilmiyordu. O anda bunun bir önemi yoktu.

"Standartlarınız düşüyor."

"Hâlâ seninleyim. O kadar alçak olamazsın." Clay

sırıttı. "Ben senin liginin dışındayım, tatlım."

"Her zaman öyleydi," diye kolayca kabul etti.

"Sana neden katlanıyorum ki zaten?" Andrea'nın sesi sinirlenmiş değil, sıkılmış gibiydi.

Ona hiç sinirlenmemişti. Gerçekten değildi. Onun ne yaptığı umurunda bile değildi. Tıpkı onun boş zamanlarında ne yaptığını umursamadığı gibi.

Clay Andrea'yla Hilton Head sahilinde, neredeyse on üç yaşındayken tanışmıştı. O zamandan beri, lise ikinci sınıftayken anne ve babası ayrıldıktan sonra bile her yazı o sahilde birlikte geçirmişlerdi. Yıllarca aralarında bitmek bilmeyen tartışmalara katlanmıştı. Boşandıktan sonra, Andrea'nın yumuşak kalbini yoran kavgaları telafi etmek için annesinin sınırsız şımartması vardı.

Üniversite birinci sınıftayken Yale'de bir araya geldiklerinde, ikisi de o yaz sahilde onu öptüğü için utandığından çok farklı insanlardı.

Romantizm onlar için boşa gitmişti, bu yüzden ömür boyu sürececek bir anlaşmaya girmişlerdi. Ne isterlerse yapabilirlerdi ama günün sonunda birlikte olacaklardı. Kalplerini koruyacaklardı. Hiçbir duygu incinmeyecekti. Anne ve babası gibi olmayacaklardı ve hayatında davranışları yüzünden hayal kırıklığına uğratacağı kimse olmayacaktı. Her şey mükemmeldi.

"Bana katlanmıyorsun. Bundan zevk alıyorsun. Bu benim cazibem."

"Doğru ya," diye söylendi. "Şu Maxwell cazibesi. Belli bir çekiciliği var."

"Her itiraz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sanırım bir sebepten dolayı aradınız."

"Senin için bir oyunum var," dedi boğuk bir sesle. "Hemen şimdi mi?" diye sordu.

Birkaç saniye önce kendisini kitap raflarına yaslayıp sikmesi için can atan kıza baktı. Şimdi sadece sinirli görünüyordu.

"Sakin bana meydan okumaktan vazgeçtiğini söyleme, Maxwell."

"Asla yapmadığımı biliyorsun." O anda bir karar verdi.

Andrea kolay bir . Her zaman onu diğer herkese tercih etmişti. On yıllık mükemmel bir anlaşma ve mükemmel bir seks ona Andrea'yla eve dönmenin tek gecelik bir ilişkiden daha iyi olduğunu öğretmişti.

"Seni on dakika sonra arayacağım."

kapatmadan önce, "Beş yap ya da hükmen mağlup ol," dedi.

"Pekâlâ. Gidelim," dedi ofisindeki kıza hızlıca.

Kız dirseklerinin üzerinde doğruldu ve şaşkınlıkla ona baktı. "Nereye gideceksin?"

". Seni eve gönderiyorum." "Ne?" diye neredeyse çığlık atacaktı.

"Seninle yatmayacağım. Gitme vaktimiz geldi."

Histerik tavırları işe yaramıyor gibi görünüyordu, bu yüzden taktik değiştirdi ve ona baştan çıkarıcı bir bakış attı. "Peki ya senin evin?" Gözleri heyecanla parlıyordu.

Clay sıkılarak, "Sanmıyorum," dedi.

Bir meydan okuma olduğu zaman eğlenceliydi. Zorlukları severdi ama bu çok kolaydı. İsterse bardaki herhangi bir kıızı tavlayabilirdi. En azından biraz çaba gösterseydi. Ve eğer onu bu lanet ofisten çıkarmazsa, tüm çabasını ortaya koyma fırsatını kaçırıacaktı.

"Gitme zamanı."

Kapıyı önsöz söylemeden çekip açtı. Suratını astı ama başka bir şey söylemeyecek kadar da vakurdu. Kadın isteksizce onu ofisten çıkarken, koridorda ve dışarıda takip etti. Andrea'yla konuştuktan sonra bir taksi servisine mesaj atmıştı ve temiz havaya çıktıklarında bir taksi onları bekliyordu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi. "İnan buna."

"Orası senin ofisin miydi?"

Sırıttı. "Belli ki."

"Kim aradı da beni bu kadar çabuk uzaklaştırmak istedin bilmiyorum." Yere baktı ve sonra tekrar onun gözlerinin içine baktı. "Gerçekten iyi vakit geçirebilirdik."

", " diye kabul etti. "Ama o benim kız arkadaşımdı." Kızın ağzı açık kaldı. "Sen bir pisliksin!"

Aceleyle taksiye bindi ve taksi uzaklaşırken ona ters ters baktı.

Bu düşündüğünden daha kolay olmuştu. Bir kız arkadaşı olduğunu söylediğinde insanlardan aldığı normal tepki buydu. Kimse aralarındaki ilişkiyi gerçekten anlamıyor ya da anlamaya çalışmıyordu. İnsanların onun zampara bir pislik olduğuna inanmasına izin vermek, son on yıldır başarılı bir açık ilişki içinde olduklarını açıklamaktan daha kolaydı.

İnsanları Maxwell siyasi hanedanının kötü çocuğu olduğuna inandırmak, onlara uzun vadeli planı hakkında ipucu vermekten daha kolaydı - Yale'de sınıf birincisi, Yüksek Mahkeme'de katip, federal yargıç, başsavcı. Bunu düşünmek onu hem heyecanlandırıyor hem de hasta hissetmesine neden oluyordu. Babasının ondan beklediği gibi bir adam olmak istiyordu ama kalıba uymak onu delirtiyordu. Bu iki ucu keskin bir kılıçtı, sürekli kaçtığı bir çizgiydi.

O kız, katipliğini tamamladığı ve yolundaki nihai hedefe bir adım daha yaklaştığı için bir ödül olacaktı. Kontrol listesinde tamamlanan bir şey daha. Bitirmek, katipliğe kabul edildiği zamanki gibi tatmin edici görünmüyordu. Ama yarın masasını toplaması ve hangi özel muayenehane teklifini kabul edeceğine karar verme konusunda ciddileşmesi gerekiyordu.

Bir haftadan uzun bir süredir üç teklife bakıyordu ve her bir pozisyon Ocak ayında başladığı için Noel'e kadar bir cevap bekliyorlardı... belki de en geç Yeni Yıl'a kadar.

Ama bu gece bunun için endişelenmesine gerek yoktu. Onun yerine Andrea'yı ikram olarak alabilirdi.

Clay cep telefonunu tekrar cebinden çıkardı ve gülümsedi. *Dört dakika. Mükemmel.*

Andrea'nın numarasını çevirdi ve kendisi binanın dışında beklerken onun cevap vermesini bekledi. Sesli mesaja geçti.

Telefona kaşlarını çatarak baktı. "Ne oluyor lan?"

Sonra, neredeyse hemen tekrar yandı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu
sertçe. Clay gülümsedi.

"Peki, neredesin? Şimdi bir taksi tutup seninle buluşacağım."

Andrea çınlayan bir kıkırdama çıkardı. "Eğlenebilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun Clay Maxwell?"

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Kötüsün ve bu beni ediyor."

"Bu konuda kendi başına bir şeyler yapman gerekecek. Benim... başka planlarım var," dedi nefes nefese, çünkü onun yararına olduğundan emindi.

Vücudu Andrea'nın meydan okuması yüzünden kaşınıyordu. Andrea bunu hep yapıyor gibiydi. BaĞka pek çok kızla birlikte olabilirdi ama Andrea'nın küçük bir kıkırdaması onu tekrar sahiplenmek istemesine neden olurdu.

Sürekli bir meydan okumaydı. Uzun sarı saçları, parlak mavi gözleri ve yakından tanıdığı uzun boylu, zayıf yapısıyla çok güzeldi. Ama ne zaman onu çözdüğünü düşünse, ne zaman bir şey yapacağından emin olsa, o başka bir şey yapıyordu. Kız oyun oynamayı seviyordu ve adam da onun oyunlarını seviyordu.

Çünkü günün sonunda, kızın aklının tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Harry Winston nişan yüzüğü aramak değildi. Yatmadan önce *seni seviyorum demesini* talep etmiyordu. Zamparalığı, kardeşine davranış biçimi ya da sayısız başka nedenden ötürü kaşlarını çatması da değildi. Bu sadece birbirini önemseyen iki insan için bir anlaşmaydı... kendi yöntemleriyle.

"Lütfen söyle aşkım. Kim bu şanslı piç?" Clay sordu.

Çoktan kendisi için gelen taksiye binmiş ve boynundaki mor çizgili papyonu ayarlamıştı.

Andrea eski Güneyli plantasyon parasından geliyordu. Annesi Güneyli bir yarışma kraliçesiydi ve ikisi de Güney Carolina Junior League'de yetişmişti. Babası Charleston'ın yarısına sahipti ve diğer yarısını düzenli olarak satın alıyor, elden çıkarıyor ve yeniden satıyordu. Maxwell'lerin soyu Thomas Jefferson'a kadar uzanıyordu. Kuzey Carolina'nın Triangle bölgesinde uzun süredir emlak işiyle uğraşıyorlardı. Clay baĞtan sona Güneyli bir çocuktı ve Andrea'nın karĞı koyamadığı bir Çey varsa, o da böyle davranmasıydı.

"O senin tanıdığın biri değil," dedi ona.

"Ben herkesi tanırım."

"Bu değil."

"Benimle alay etmeyi bırak."

Kıkırdadı. "Ama bunu yapmamı gerçekten istemiyorsun Clay. Muhtemelen telefonda onu tarif etmemi istiyorsun. Takım elbisesinden mi başlamalıyım yoksa ne kadar büyük olduğunu düşündüğümünden mi?"

"Rakiplerinizi tanımak her zaman iyidir," dedi.

"Şey, zamanım yok. Oyunuma geri dönmeliyim. Evde beni bekleyen sevgi dolu bir erkek arkadaşım olduğunu düşünmesini istemiyorum."

Clay homurdandı. "Sevecen. Tıpkı benim gibi."

Andrea bir an sessiz kaldı ve eğer arka plandaki bar gürültüsünü duymasaydı, telefonu yüzüne kapattığını düşünebilirdi.

"Bazen o kadar da değil," dedi sessizce. "Doğru," dedi adam gülererek. "Çok mu düğkünsün, Andrea?" "Sen bir pisliksin."

"Evet, bunu hep biliyordun. Şimdi sana sevecenliği göstereceğim. Neredesin?"

"Oyunumu mahvetme Clay," dedi hiç inanmadan. Ne de olsa onu aramıştı.

Kuralları vardı ve basitti. Birlikteyken, sadece ikisi vardı. Ayrı olduklarında, her şey mübahtı. Ama biri aradığında, diğerinin oyununu bozmak *tam olarak* temel kuraldı. Adam onu almaya geliyordu ve kadın bunu biliyordu. Cevap verdiği anda ikisi de bunu anlamıştı.

Kızın sesindeki heyecan belirtilerini duyabiliyordu. Kızın üzgün görünmek için somurttuğundan emindi.

"Asla yapmam," diye yalan söyledi. "Ben seninkini mahvetmem."

"gelirse yaparsın. Şimdi söyle bana," diye talep etti.

"Tamam," dedi. "Ama en iyi oyununu getirsen iyi olur. O bir bekçi." "Her zaman öyle değil miyim?"

Ona bulunduğu barın adını söyledi. Evinden ya da işinden çok uzakta değildi, bu da onun bu sonucu umarak bu yeri seçip seçmediğini merak neden oldu. İşbirlikçiydi ve bunu ona hiç yakıştıramadı.

Clay kız arkadaşının peşinden giderken kendini daha cesur hissediyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

OYUNLAR

Clay loş ışıklı bara adımını attı. Andrea'nın sık sık gittiği ve kendisinin nefret ettiği lüks sanat mekânlarından biriydi. Gerçek sanatçılar burada ölü bulunmazdı ama sanat *meraklıları* burada toplanırdı. Ve Andrea'nın sevdiği bir şey varsa, o da servetini sanat gösterilerinde harcamayı sevmesiydi.

Onu odanın ortasındaki at nalı tarzı barda oturmuş, avıyla konuşurken gördü. Üzerinde zarif kıvrımlarını saran ağırbaşlı siyah bir elbise ve evde bir dolap dolusu bulunan iki bin dolarlık ayakkabılar vardı. Yüzü girişe dönüktü ve bu muhtemelen onun açısından stratejik bir hareketti. Adam bara girdiğinde başını kaldırmıştı ama yan gözle bakmak dışında onu fark etmemişti bile. Ama onun burada olduğunu kesinlikle biliyordu.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Onu atlayarak, görüş alanındaki bir bar taburesine oturdu. Şehirde sık sık tek başına içki içmezdi, bu yüzden yalnız oturmak bir değişiklik oldu. Sürü halinde seyahat etme eğiliminde oldukları için kadınları tavlarken yanında bir ya da iki eküri olmasının daha iyi olduğuna inanıyordu. Arkadaşları Cash ve Ethan'ın Yale Hukuk'tan mezun olduktan sonra D.C.'ye gelmeleri onun için bir şanstı. Büyürken ve üniversitedeyken bir sürü arkadaşı olmuştu ama Andrea dışında hâlâ dayanabildiği sadece bu ikisi vardı.

Neyin peşinde olduğunu bilselerdi muhtemelen ona gülerlerdi. Andrea'yla yaşadığı şeyi anladıklarını iddia etseler de, onun çılgın yaşam tarzını teşvik ederlerdi. Teşvike ihtiyacı olduğundan değil.

Clay yoldan geçen bir garsondan double Crown ve Kola sipariş etti ve rakibini gözlemlemek için koltuğunda arkasına yaslandı. Adam kibirli görünüyordu.

siyah bir takım elbise ve kravat. Yakıştı ama yapısına uygun değildi. Saçını kestirip tıraş olabilirdi.

Bu salak Andrea'nın nasıl çekmişti ki?

En azından Andrea onun işini kolaylaştırmıştı.

Hamlesini yapmak için mükemmel fırsatı kollayacaktı.

Bir saat içinde üç içki bitirdi. Barın mesai sonrası bir yer olduğu belliydi, çünkü saat sabahın birine doğru ilerlerken insanlar akın akın içeri giriyordu. Andrea'yı zar zor görebiliyordu ve artık vaktinin geldiğini biliyordu. Andrea bu adamla konuşmasının büyük bölümünde flört etmişti ve Clay zavallı budalanın sadece paravan olduğuna karar verdi. Adam onunla ilgileniyor olsa da Andrea pek ilgilenmiyor gibiydi. Andrea bunun için uygun bir kız değildi.

"Burada oturan var mı?" diye sordu bir kız, yanına gelerek.

Clay kızla yüzleşmek için döndü. Kız . Duman gibi ateşliydi. Onun tipi olmadığını söyleyebilirdi, ama seksi onun tipiydi. Uzun boylu, esmer, mükemmel pembe dudaklarıyla dikkat çeken çilli, zeytin tonlarında bir teni vardı. Ne yazık ki o sarışınları ve elbiseleri tercih ediyordu. Bu kız bir pantolon giymişti. Pantolonlu takımlardan nefret ederdi. İş sektöründe çalışan kadınlar için bir gereklilik olduğunu anlıyordu ama içindeki kadın düşmanı domuz, kalem etekli bacaklara bakmaya bayılıyordu.

Kömür rengi ceketini omuzlarından kaydırarak altındaki ipeksi bordo kolsuz üstünü ortaya çıkardı. Daha iyi ama harika değil.

Clay sonunda omuz silkti. "Hayır. Devam et." "Teşekkürler. Burası tıka basa dolu."

"Evet. Mekânın hipsterlarla dolacağını fark etmemiştim. Sanki üzerlerine su sıçratmışız gibi."

"Gremlinler," dedi kadın gülerek. "Güzel."

"Evet. Keşke son birkaç yılda çoğalmasalardı, o zaman bu barlar bu kadar içeride olmazdı."

"Doğru. Çok doğru. Eğer erkek arkadaşım bu manzaradan hoşlanmasaydı burada ölü olarak yakalanmazdım." Burnunu kırıttı. "Hill'den buraya gelmek, lanet olası trafikte yeterince zor."

Erkek arkadaşım. Bu onu neden birden daha çekici yaptı?

"Peki senin şu erkek arkadaşın nerede?" diye sordu, bir an için oyununu unutarak.

Omuz silkti. "Beni buraya kadar getirttikten sonra gelmemek eşeklik olurdu. Sanki yapacak daha önemli işlerim yokmuş gibi."

Clay sırttı. Muhtemelen onun bir şeye benziyordu. "Dik duran bir adama benziyor."

"En kötüsü."

Clay neredeyse gülüyordu. Kadın ciddiydi. Adam böyleyse neden onunla kaldığını soracaktı ki Andrea'ya baktı. O hâlâ Kötü Takım Elbise'yle utanmazca flört ediyordu ve Clay de burada, gecenin ikinci yabancıyla konuşuyordu.

O ve Andrea birbirlerinin pisliklerine katlandılar. yarıyordu. Neredeyse on yıldır öyleydi.

Barmen sonunda barın üzerinde para sallayarak dikkatini çekmeye çalışan kadına karşılık verdi.

"Buzlu bir duble votka alacağım. Grey Goose. Gelmeye devam etsinler."

Adam ona takdirle baktı ve o da alaycı bir şekilde gülümsedi. "Uzun bir gün oldu."

Clay ellerini kaldırdı. "Ben kimim ki yargılayayım?"

Barmen votkayı kadına uzattı ve istememiş olan Clay'e bir Crown and Coke daha uzattı. Bu onun dördüncü içkisiydi. Bu gece başka kaç içki içtiğini bile bilmiyordu.

Viskiden minnettar bir yudum aldığında telefonu çaldı.

Neredesin sen? Bunu daha da zorlaştıracakını .

"Kız arkadaş mı?" diye sordu
esmer kadın. "Onun gibi bir şey."

"Seni de mi ayağa kaldırdı?"

Clay, Andrea'nın Kötü Takım Elbise'nin omzunun üzerinden bir kaşını kaldırdığını gördü. O da kaşlarını kaldırdı. Andrea başını tuvalete doğru eğince Clay gülümsedi ve mesajı aldığını belli etti. Açık ve net.

"Tam olarak değil," diye cevap verdi. "Bana bir dakika müsaade edin." "Yerinizi ayırayım mı?"

Kızın sesinin umutlu olup olmadığından emin değildi. Çoğu kız şimdiye kadar kendinden geçerci, ama o öyle bir kıza benzemiyordu, ki

ilginçti. Hiç istifini bozmadan votkasını yudumlamaya devam etti.

"Evet. Tabii erkek arkadaşın ortaya çıkmazsa." Clay göz kırptı.

"Pekâlâ. Ben Gigi, bu arada."

Takım elbisesinin ceketini koltuğunun üzerine bıraktı ve tokalaşması için elini uzattı. Sanki bu bir barda tanışan iki insan değil de bir iş toplantısıymış gibi, tanıştırılınca hafifçe irkildi. Son kızın adını bile hatırlamıyordu. Bu flörtten çok daha az bir şeydi.

Bekle, benimle flört mü ediyor?

Huh. Belki de etmiyordur.

Uzandı ve onun elini tuttu. Sıkı bir tutuşu vardı, bu da insanların ona tepeden baktığı bir meslekte çalıştığı anlamına geliyordu. Otorite için buna ihtiyacı vardı. Sıkı bir tutuşu severdi... tokalaşmayı ya da başka bir şeyi.

"Clay."

"Memnun oldum Clay. Çapkın erkek arkadaşım gelene kadar koltuğun bende."

Sırıttı. değildi.

Kalabalığın arasına daldı, yolundan itip kaktığı insanlardan hoşnutsuz bağırışlar duydu. Sonunda tuvaletlere geri döndüğünde Andrea'yı kapının önünde, içeri girmek için bir sonraki fırsatı bekler gibi dururken buldu, ki Andrea'nın bunu asla yapmadığını biliyordu. Kuyrukta beklemek Andrea'nın uzmanlık alanlarından biri değildi.

"Merhaba ," dedi ona yaklaşarak. "Bayım, başınız büyük belada."

"Bana her anlat."

Tuvaletten bir kız çıktı ve Clay Andrea'yı içeri itti. Kız onlara tuhaf bir bakış attı ama ihtiyacı olanlar için başka tuvaletler de vardı. Kapıyı içeriden kilitledi ve kızla yüzleşmek için döndü. Onu ortasından yakaladı ve kendine doğru çekti. Çok küçüktü, hep . Üniversitedeyken kilosunu takıntı haline getirmiş ve bu sorunu çözmek için bir sürü danışmanlık hizmeti almıştı ama her zaman küçük kalacaktı.

Adam kadının bedenini kapıya doğru bastırdı ve kadın da adamın bakışlarını kendi kararlı bakışlarıyla karşıladı.

"Gizli," diye mırıldandı, sanki etkilenmemiş gibi görünen bir ses tonuyla.

"Başımın belada olduğunu söylemiştin," diye sordu.

Onun sözleriyle, kan zaten tüm doğru yerlere pompalanıyordu. Kahretsin, onu tahrik ediyordu. Kovalamaca, randevu, oyun.

Elleri onun siyah elbisesinde gezindi, ince ve sofistike bir elbiseydi ve bunun bir servete mal olduğunu biliyordu. Andrea'nın sevdiği her Gey pahalıydı. Dudaklarına yönelmek yerine boynunu okÇadı, Andrea'nın kendisine doğru eğilmesini sağladı ve sonra hak iddia ettiği bölgenin üzerinde sert öpücükler gezdirdi.

"Evet," dedi etkilenmemiş görünmeye çalışarak, "eğlencemi mahvetmeye geldin ve sonra bir hamle bile yapmadın. Clay Maxwell, sana ne oldu böyle?"

"Çok acelecisin." Adam kızın boynunu ısırdı ve kız ciyakladı. Bu sesi ne kadar da severdi. "Durumu değerlendiriyor ve öldürmek için ne zaman gireceğime karar veriyordum."

Adam kadının bacağına zorla kavradı ve beline doğru çekti. Elbisesi kalçasının üstünden kayarak neredeyse altında ne olduğunu ortaya çıkarıyordu. Elini elbisenin altından geçirdi ve altında *hiçbir şey* olmadığını memnuniyetle fark etti.

"Ah, pis," diye şakacı bir şekilde hırladı. "Benim için hazırdın."

"Öyleydin ama sen çok yavaşsın. Onunla birlikte gitmeyi planlıyorum." "Hem de nasıl!" Clay havladı.

"Ne yani? Sen bu gece eğlenabiliyorsun da ben eğlenemiyor muyum?" Gözleri bir meydan okumaydı.

"Henüz içmedim," diye homurdandı, "ama şimdi içeceğim."

Clay'in eli elbisesinin altından kayarak amını buldu, sıcaktı ve onun için ağrıyordu. Bundan en az onun kadar zevk alıyordu ve Clay ona ne kadar zevk aldığını hatırlatacaktı. Onu kapıya doğru götürmek istiyordu ama bunun için daha sonra yalvarmasını tercih ederdi.

Bir saniye bile düşünmeden parmağını dudaklarının arasından geçirdi ve klitorisine masaj yapmadan önce ıslaklığında gezdirdi. Bu açıdan mükemmel bir erişimi vardı ve daha iyi olmasının tek yolu yüzünü bacaklarının arasına gömüp onun üzerine boşalmasını hissetmesiydi. O zaman kesinlikle yalvaracaktı.

"Mmm," diye mırıldandı, onun eline karşı sürtünerek.

Aniden parmağını klitorisinden çekti ve iki parmağını içine soktu. Kız sıırsıklamdı ve klitorisinin etrafında dönüp onu sertçe parmaklamadan önce başparmağını kapladı. Sikini onun içine soktuğunda çok daha iyi olacaktı ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Aleti, bir erkek kadar sertti.

ve zevki artarken gözlerinin başının içine izlerken neredeyse acı çekiyordu.

"Adil oynamıyorsun," diye inledi.

"Bildiğim tek yol bu."

"Oh, lütfen, beni boşalt." Kadın ona baktı, gözleri kapalıydı. "Eğer yapabilirsen."

Lanet olası meydan okuma kabul edildi.

Adamın neler yapabileceğini biliyordu ama adam ona sadece parmaklarıyla ne kadar zevk alabileceğini göstermekten zevk alıyordu. Onun bedenini emrine nasıl katlayacağını biliyordu. Kadın onun altında kıvranıyor, zar zor tutunuyordu. Bu on yıldır görüyordu. doğru itti, eğer yalvarırsa tam olarak ne elde edeceğini hatırlattı. Parmakları takım elbise pantolonunun içinden ereksiyonuna sürtündü ve tek istediği onu çıkarmasıydı.

Sonra, son bir inilti çıkardı ve parmaklarının her yerine boşaldı, onu kaygan ıslak bıraktı ve horozunu amına sokmak için ölüyordu.

Kendini toparlamaya çalışırken oflayıp pufladı. Bacağının düşmesine izin verdi ve elini silmek için yakındaki bir kağıt havluyu kullandı.

Hâlâ kapıya yaslanmış, ona bakıyordu. "Papyonunu beğendim."

"Biliyorum." Gamzelerini ortaya çıkararak

sırıttı. "Her zaman neyi sevdiğimi biliyorsun."

"Eve gidelim ve sana tam olarak neyi sevdiğini göstereyim, ne dersin?" Yakınına eğildi ve kulağına alçak sesle homurdandı, "Seni boş zamanlarımda beceririm, emrimle boşalmanı sağlarım. Yoksa bu gece şaplak mı yemek istersin bebeğim? Ya da daha fazlasını?"

Adam geri çekilip onun genişlemiş bebek maviliklerine baktığında nefes alış veriş i ağırlaşmış tı. "Oh, Clay..." Yanağını iki kez okşadı. "Belki başka zaman."

"Ne?" diye sordu.

"Bu gece kaybettin. Oyun bitti."

Kadın gitmek için döndü ve adam elini kapıya vurdu. Dışarıdan biri kapıya vurdu ve acele etmeleri için bağırdı.

"Ne oluyor lan?"

Andrea yumuğadı ama çok az. "Bu gece ikinci olmak istemiyorum, *bebeğim.*"

Sonra da tuvaletten çıkıp onu yalnız bıraktı ve bunun nasıl olduğunu merak etmeye başladı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

KÖTÜ KARARLARLA DOLU BİR HAYAT

Küçük oyunlarının böyle bitmemesi gerekiyordu.

Hiç bu şekilde bitmemişti.

Ona yaklaşmak için normalden çok daha fazla beklememişti. Konuştuktan sonra geri dönecek ve gece boyunca sevişeceklerdi. İkisinin de daha önce reddettiğinden emin değildi. Bu kurallara aykırıydı.

Ne zaman oyun oynasa, Andrea'yla geçireceği bir gece için konuğtuğu kızıdan ayrılırdı. Bu oyunu takas edebileceği tek bir kız bile yoktu. Belki bir tane, ama o kız kardeşiyle evlenmek üzere olduğu için bu sayılmazdı.

Andrea herkes için bir sürtük olabilirdi, ama o da tam bir pislikti. Bu şekilde çalışıyorlardı. Anlamalı oldukları yer burasıydı.

Yine de yüzeye çıkan öfkenin altında kafa karışıklığı vardı. *Neden benim yerime Bad Suit'i seçmişti ki?* Onu oyuna davet etmemiş olsaydı bunu anlayabilirdi ama bu farklıydı. Onu kendi oyunu için kendi oyununu bırakmaya zorlamış ve sonra da geri çevirmişti.

Clay kafasını toparlamaya çalıştı ama öfke onu daha güçlü vurdu. Tek bir kararlılıkla bar taburesine geri döndü. Geri döndüğünde Andrea ve Bad Suit çoktan gitmişlerdi, bu da onu daha çok kızdırdı. O dangalakla yüzleşememişti bile. Eşek herif Clay'in tüm emeğinin tadını çıkaracaktı. Andrea'yı sıırılsıklam ettiğini ve bacaklarının arasında titremelere neden olduğunu düşündü.

Dick.

Nihayet döndüğünde Gigi, "Dönmüşsün," dedi. "Evet.

İşim uzadı."

Ama onun koltuğunda bir adam oturuyordu. Orta boylu, dağınık siyah saçlı ve sakallıydı. Mor V yakalı gömleği ve dar kot pantolonu içinde soluk benizliydi, bu da adamın küçük bir aleti olduğunu açık bir şekilde kanıtlıyordu.

"Bu kim, Gi?" diye sordu adam sahiplenerek.

"Clay. Yeni tanıştık."

"Bu çok hızlı," dedi Clay'e bakarak. "Senin için bile."

"Daha yeni tanıştık!" diye neredeyse çılgılık atıyordu. Adamın koluna bir şaplak attı.

"Evet, dostum. Merak etme. Ben sadece koltuğunu ısıtıyordum." Clay, Andrea'dan sonra o kadar kötü bir ruh halindeydi ki, etki yaratmak için göz kırptı.

Adam ona ters ters baktı. Clay'in ne dediğini anlamadığı belliydi. Gerçek şu ki, öyle bir ruh hali içindeydi ki, eğer Gigi'yi Küçük Yarrak'tan uzaklaştırabilirse muhtemelen onu becerecekti. Ama gerçekten de şu anda adrenalini boşaltmak için bir kavgaya can atıyordu. Kısa bir süre için, bir yabancıyla yatmaktan bile daha iyi olabilirdi.

Her neyse, bu adamı alt edebileceğini biliyordu.

Ama Clay'e tepki vermek yerine Gigi'ye patladı. "Harika, Gi! Tek kelimeyle harika!" Küçük Dick bara bir yirmilik sıkıştırdı ve ceketine uzandı. "Bu saçmalıkla bir daha uğraşmayacağım. Biraz daha erken gelseydim, seni yeni tanıştığın biriyle sevişirken bulacağımı kim bilebilirdi? Başka ne var ki?"

Gigi'nin kahverengi gözleri bu sözler karşısında neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Tanrım, Marcus! Senin derdin ne lan? Onunla yeni tanıştım çünkü tek yer burasıydı ve *sen* geç kaldın."

"Yani zamanında gelseydim bu boku yapmayacak mıydın?" diye sordu. "Eminim."

"Dostum, senin bazı sorunların var," diye mırıldandı Clay. "Senin kızla ilgilenmiyorum. Kendi başıma yeterince sorunum var." Ve kapıdan çıkıp gitti.

"Cidden, hiçbir şey olmadı!" Gigi söyledi.

"Hiçbir şey olmamış olsa iyi olur." Marcus tehditkâr bir tavırla Clay'e döndü. Gözlerini kısmıştı. "Daha önce tanıştık mı?"

"Şüpheli." Clay, Marcus gibi insanlarla ilişki kurmazdı.

"Bekle, hayır. Seni televizyonda görmüştüm sanırım."

Clay omuzlarını silkti. Bu işin gidişatından hoşlanmamıştı. İnsanların onu - yüzünü ya da adını- tanımasından hiç hoşlanmazdı. Çünkü bunun tek bir anlamı vardı.

"Kardeşin Brady Maxwell, değil mi?"

İşte bu.

Bu şu anlama geliyordu.

Siktiğimin Brady'si.

Clay ters ters baktı. Douche onu kızdıran diğer konuya da değinmek zorundaydı.

Marcus'un gülümsemesi altın vuruş yaptığını fark etmesiyle büyüdü. "Evet. Bu doğru. İşte seni buradan tanıyorum. Brady reşit olmayan üniversite öğrencilerini ve gazetecileri beceren ve hala o iğrenç kışını Kongre'ye yeniden seçtirmeyi başaran adam."

Clay açıkça ona baktı. Öfkesi bir cehenneme dönüşmüştü. Alkol damarlarında kaynıyor, mantığını bir kenara bırakıyordu. Liz'le bir araya geldiklerinden beri Clay ve Brady arasında çok şey değişmişti. Clay hâlâ Brady'nin kendini beğenmiş, bir herif olduğunu düşünüyordu ve başka bir zaman olsa, başkalarının kardeşine bunu söylemesine izin verirdi.

Ama şimdi
değil. Liz
hakkında
değil.

Maxwell'lerin başına gelen en iyi şey tek başına oydu. Şu anda bulundukları yere gelmek için yaşadıkları onca şeyden sonra bunu düşünmek bile çılgınca.

Clay, Marcus'un yorumuna cevap bile vermedi. Sadece yumruğunu savurdu. Yumruk tatmin edici bir çatırtıyla dallamanın yanağına çarptı. Canını çok acıtmış ve Clay'in parmak eklemlerini yarmıştı ama Marcus darbenin şiddetiyle geriye doğru sallandığında çok iyi görünmüştü. Clay bunu karnına indirdiği bir yumrukla takip etti. Marcus iki büklüm olmuş, nefes nefese kalmıştı ki Clay dizini kaldırıp Marcus'un burnuna vurdu ve burnu temas ettiği anda kırıldı.

"Siktir!" Gigi küfretti.

Clay adamı düzeltti ve ceketinin önünden yakaladı. Marcus'u geriye doğru bara çarptı. "Sakin ailem hakkında konuşma, seni bok çuvalı."

Marcus'un burnundan kan akıyordu ve Clay dikkatleri üzerlerine çekiyordu.

"Bırakın onu!" Gigi Clay'in kollarını çekiştirerek bağırdı. "Bu kadar yeter. Bırak onu, Clay."

"Ne oluyor lan?" Marcus hırıldadı. Burnunu tutuyordu. "Git kendini becer," diye tükürdü Clay.

"Saldırı suçlamasında bulunabilirim, seni göt herif!"

Clay güldü. "Bunu görmeyi çok isterdim."

"Kız arkadaşım lanet bir avukat."

Clay gülümseyerek zeytin rengi teni oldukça solmuş olan Gigi'ye baktı. Korkmuş görünüyordu.

"Başka bir ortak noktamız daha var ve ben bu lanet şehrin en iyilerinden biriyim. O yüzden tekrar söylüyorum, git kendini becer."

"Sadece git," dedi Gigi ona. "Suç duyurusunda bulunmayacak. Sadece git buradan. Kendi iyiliğin için olmasa bile kardeşinin iyiliği için."

Clay şakayla karışık güldü. "Her neyse."

Bardan çıkıp soğuk ve acı havaya doğru tökezledi. Bu onu hemen biraz ayılttı ve elini salladı. Sis dağılmaya başlamıştı ve değişimle birlikte acı da hafifçe geri gelmişti.

Benim neyim var böyle?

Andrea'nın onu üzmesine izin vermemeliydi. Bir yabancıyla bilerek bar kavgasına tutuşacak kadar değil. O adama kesinlikle saldırmıştı, kışkırtılmamıştı. Marcus gerçekten suç duyurusunda bulunursa boku yerdi. Clay'in şehirdeki en iyi avukatlardan biri olması fark etmezdi. Söz konusu mükemmel Maxwell'ler olduğunda insanlar her zaman kana susamış olurdu.

Ve ilk kanı o dökmüştü.

Ellerini yüzüne sildi. Eve gidip uyuması ve bu saçmalığı unutmaması gerekiyordu. Sabah temiz bir kafayla bununla başa çıkabilirdi.

Ceketinin cebinden telefonunu çıkararak bardan uzakta, sokakta tökezleyerek ilerledi. Dairesine doğru yürürken Andrea'ya bir mesaj yazdı.

Seni boşaltırken beni düşün.

Tam gönderecekti ki gelen bir mesajla karşılaştı.

*Savi NYE için şehre geliyor. Liz, ikiniz de müsaitseniz
Andrea'yı da getirmenizi istiyor.*

Clay mükemmel ağabeyinden gelen net mesaja baktı. Küçük kız kardeşleri Savannah'yı seçimlerden beri görmemişti. Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nde gazetecilik bölümünde üçüncü sınıftaydı ve her zaman çok meşguldü. Brady'yle birlikte onun üzerine çullansalar bile onu görmek iyi olacaktı.

Clay anlamlı bir şekilde cevap verdi.

Siktir git.

Hemen bir yanıt geldi.

Her zaman bir zevk, Clay.

Clay neredeyse telefonu fırlatacaktı ki Andrea'ya yazdığı mesajı hatırladı. Gönder tuşuna bastığında öfkesi yeniden alevlendi. *Bu gece herkesin canı cehenneme.*

"Orada dur."

Bir silahın soğuk namlusu şakağına dayanmıştı.

Clay olduğu yerde dondu kaldı. *Kahretsin! Siktir! Siktir! Siktir, siktir, siktir! Oh, lanet olsun, lanet olsun! Ne oluyor lan?*

Alkolün tüm izleri sisteminden hemen dağıldı ve kırmızı alarm durumuna geçti. Korku onu yeni vurmuştu ve kabadayılığı gitmişti. Hayatında ilk kez, geri dönüp söyleyebileceği tek bir ukala lafı bile yoktu. En azından... onu öldürtmeyecek bir şey.

"Üzerindeki her şeyi bana ver. Hemen şimdi!" diye bağırdı, silahı havada tutarken elleri hafifçe titriyordu. "Ve ani hareketler yapma, tatlı çocuk."

Clay'in sağından, silahı tutan adamın yanından başka bir ses, "At şu pisliği şuraya," diye bağırdı. "Ve çabuk ol."

Kendisini silah zoruyla tutan ve körlemesine soyan her iki pisliği de göremiyordu. Bakmak ve mahkemede ihtiyaç duyacağı suçlayıcı bilgileri almak için bile dönemiyordu... eğer bundan sağ kurtulursa.

Siktir! Hayır! Hayır!

Bunu atlatacaktı. İtaat edecekti. İstediklerini alıp gideceklerdi. Çoğu silahlı soygun ölümle sonuçlanmazdı. Onlar hırsızdı, katil değil. İstatistikleri biliyordu. Bunu kontrol altına alması gerekiyordu. Ama elini arka cebine attığında hâlâ şiddetle titriyordu.

"Şimdi, seni bok parçası!" diye bağırdı yanındaki adam. Silahı Clay'in şakağına daha sert bastırdı ve alnında ter birikti. "Devam et! Ne? Hayatının bir boka degeceğini mi sanıyorsun? Değmez. Sen bir hiçsin. Bu tetiği çekip bu kurşunu ait olduğu yere koymak lanet olası bir merhamet olurdu. Şimdi, yürü."

Clay cüzdanı diğer adamın hareket ettiğini duyduğu yöne doğru fırlattı. Adamın cüzdanı alıp karıştırmaya başladığını duydu.

"Güzel. bin beş yüz dolar nakit parayla sokaklarda dolaştığına göre dokunulmaz olduğunu düşünüyor olmalısın. O sadece bunu istiyordu. Acısına son vermeliyiz."

Clay ağzını kapattı. Bu durumda belalı bir kanunsuz olacağını ve bu herifleri haklayacağını düşünmek istiyordu. Ama silahın namlusu şakağına dayanmışken, kendi ölümlülüğünün de farkındaydı.

"Başka neyin var, güzel çocuk?"

İkinci adam üzerini aradı ve bileğindeki Rolex'i, iPhone'unu, cebindeki anahtarları ve hatta gömleğindeki kol düğmelerini bile çıkardı. Bu aptallar bilmeseydi bunlar bir servet değerindeydi.

"Tamam. Söylediğin her şeyi yaptım. Şimdi, bırak gideyim."

İlk adam güldü. "Gitmene izin mi vereyim? Polise koşabilesin diye mi?"

Yumruğun geldiğini bile görmedi. Yumruk önce çenesine, sonra böbreğine, midesine ve göğsüne isabet etti. İki büküm oldu, nefes almak için mücadele ederken acı görüşünde patladı. Adamlardan biri onu itti ve Clay dizlerinin üzerine çöktü, diğeri de ona katıldı. İkisi de Clay'in varlığına lanet okuyarak onu öldüresiye dövmeye devam etti.

Karnına, kaburgalarına ve sırtına defalarca tekme atarlarken Clay yerde bir top gibi kıvrıldı. Bir yerinin kırıldığını hissetti ve çığlık atmaktan kendini alamadı. Yeterince hava alamıyordu.

Karma hiç bu kadar doğru vurmamıştı.

Bir an için onu orada öylece bırakacaklarını düşündü. Polise gitmek için ayağa kalkamadı. Ne için gelmişlerse onu yapmışlardı. karanlık derinliklere geri dönmeleri gerekiyordu.

Sonra silah başının arkasına dayandı. Clay inledi ve saldırganın gözlerinin içine baktı.

Adam yüzüne doğru "Hak ettiğin bu, seni pislik herif!" diye bağırırken, o bir saniyedeki her özelliği ezberlemişti - koyu renk saçları, koyu renk gözleri, soluk teni, sol yanağındaki yara izi, boynundaki dövme, kaşındaki kuş, sivri uçlu kenar.

Clay bunun son olduğuna emindi. Her şeyden sonra, bu şekilde ölecekti, soyulacak ve dövülecek, kirli bir yerde yatacaktı.

sokak.

Sikeyim.

Sonra silah ağır bir şekilde şakağına indi. Kafatası çakıllara çarparak çatırdadı ve karanlığa gömüldü.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

UYANDIR BENİ

Bip. Bip. Bip.

"Ugh," diye inledi Clay. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu ve her şey bulanıktı.

"Clay!" diye bağırdı bir kız. "Uyanmışsın!"

Gözlerini yavaşça açmadan önce sesin şiddetinden irkildi. Muhteşem bir sarışın ona doğru eğiliyordu.

"Hey, seksi şey," diye mırıldandı.

Kadın ona kızgın bir bakış fırlattı. "Müstakbel baldızınla böyle mi konuşuyorsun?"

"Üzgünüm Liz," diye . "Sevişmek ister misin?"

Liz güldü ve sanki daha azını beklemiyormuş gibi başını salladı. "En azından kafanda zaten var olan sorundan daha fazla hasar olmadığını biliyoruz."

Diğer her şey yavaşça odak noktasına geldi. Hastane odasının parlak ışıkları, gövdesinin üzerine serilmiş kaşındırıcı battaniye, etrafını saran ekipmanların hafif uğultusu.

"Ne oldu lan?"

Liz kaşlarını çattı. Sarı saçları bir omzunun üzerinden savrularak adamın gözlerini aşağıya, aşağıya, aşağıya çekti ve sonra gözleri bebek mavileriyle buluşmak için hızla yukarıya fırladı.

Alt dudağını çiğniyordu. "Tam olarak ne hatırlıyorsun?"

Buraya nasıl geldiğini hatırlamak için zorlandı ama bir şey bulamadı. "Andrea, Bad Suit ile ayrıldı."

"Doğru. Sizin gittiğiniz bardan ayrıldığını söyledi."

Gerçi Liz'in gözleri Andrea'nın başka biriyle gittiğini söylemediğini söylüyordu. Oynadıkları oyunun boyutları herkesçe bilinmiyordu. Andrea'nın bu kısmı atlamasına şaşırmamıştı.

"Muhtemelen gidip onu almalıyım. Tüm bu olanlar yüzünden kendini gerçekten hırpalıyor."

"Bekle," dedi elini tutarak. "Bana ne olduğunu anlat."

"Soyulmuşsunuz," dedi açıkça. Ağzının kenarları aşağı doğru döndü. "Biri seni kimliğin ya da başka bir şeyin olmadan baygın halde bir çukurda bulmuş. Palton ya da ayakkabın bile yoktu ve çok kötü durumdaydın."

"Piçler ayakkabılarımı aldı!" diye homurdandı, her şey yavaş yavaş aklına gelirken. Ara sokakta yediği acımasız dayağı hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"Hastaneye getirildiniz ve burada kimliğinizi tespit ettiler. Brady her şeyi gizli tutmaya ve haberlerden uzak tutmaya çalışıyor."

"Tabii ki öyle," diye söylendi Clay. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı.

Liz uzanıp onun elini sıktı. "O seni önemsiyor, Clay."

Bu onunla ilgili değil."

"Her zaman onunla ilgili."

Liz içini çekti ve sonra öne doğru eğilip onun alına bir öpücük kondurdu.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi?"

Clay omuz silkti.

"Polis hikayeni duymak isteyecektir. Ayrıca, diğer herkes lobide senin uyanmanı bekliyor. Gidip onları getireyim ama..."

"Neden sen?"

"Ne?"

"Neden burada benim bekliyordun?" diye sordu. Liz gülümsedi.

"Çünkü bununla başa çıkabilirim."

Kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Dürüst olmak gerekirse Clay, diğer herkes çok perişandı. Buraya ilk geldiğinde gerçekten kötü görünüyordun. Andrea gözyaşlarına boğuldu ve kaçtı... kelimenin tam anlamıyla kaçtı. Ben kalıp sana bakacağımı söyledim."

"Oh," dedi, bu açıklama karşısında şaşırmıştı.

"Teşekkürler." "Her zaman. Sen de benim için aynısını yapardın."

"mi?" diye sordu sırtarak.

Liz başını salladı. "Şimdi herkesi almaya gidiyorum. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Bir sonraki öpücüğü biraz daha aşağıdan mı hedefleyeyim?"

Ayağa kalktı ve gözlerini devirdi. "Oh, Clay..."

Liz odadan çıkınca onun uzun, zayıf bacaklarını gördü. Lanet olası bir hastanede uyandıktan sonra görmek zorunda kalsa bile hoş bir manzaraydı.

O şerefsizlerin ona saldırdığına hâlâ inanamıyordu. Kendini kolay bir hedef haline getirmişti; sarhoştı, tökezliyordu, telefonla konuşuyordu, etrafının farkında değildi. O silahı kafasına dayayıp onu soymalarını da isteyebilirdi. Yine de bu durumu daha iyi yapmıyordu. En azından bir adamın neye benzediğini biliyordu. Tüm bu olanlar içinde tek umut kırıntısı buydu. Bayılmadan önce saldırgana bir kez bakabilmişti.

Kapı açıldığında odaya bir doktor girdi, onu yaşlı bir hemşire takip etti ve onu kontrol etmeye başladı. "Uyandığınızı görmek güzel. Dün gece getirildiğinde oldukça kötü durumdaydın."

Clay, "Kendimi hâlâ berbat durumda hissediyorum," dedi.

"İki kaburgan kırılmış, ciddi morluklar oluşmuş ve beyin sarsıntısı geçirmişsin. Çok iyi durumda olacağınızı düşünmemiştim."

"Ugh," diye inledi. "Tüm bunların iyileşmesi ne kadar sürecek?" "O kaburgalar için en az altı hafta diyebilirim."

Clay güldü ve acıdan hırıltılı bir ses çıkardı. "Altı haftam yok."

"İlk iki hafta, ağrıyı evde yönetmeniz ve daha fazla zarar verecek bir şey yapmamanız için en önemli dönem olacaktır. Ne yazık ki bu konuda yapabileceğimiz fazla bir şey yok, sadece ağrıyı kontrol altına almanıza yardımcı olabiliriz."

"Siktir."

"Daha kötü yaralanmadığınız için kendinizi çok şanslı hissetmelisiniz. Umarım polisler sorumlu kişiyi bulur."

Doktor, çok yakan birkaç test yaptıktan sonra gitti. Nefes testlerinin bu kadar acıtacağını kim bilebilirdi?

Kapı tekrar açıldı ve Clay'in ailesi içeri girdi. Babası uzun boylu ve gururluydu, tuzlu biberli saçları ve ülkeyi yönetmek gibi yorucu bir görevden -diğer adıyla ABD senatörlüğünden- dolayı alnında oluşan kırışıklıklar vardı. Annesi kısa sarı saçları ve yumuşak gülümsemesiyle her zamanki gibi güzel ve sakindi.

Clay burada olmalarına bile şaşırmıştı.

Marilyn onun elini tutarak, "Bizi epey korkuttun," dedi.

Babası yatağın diğer tarafında duruyordu. Elleri iki yanındaydı ve rahatsız görünüyordu.

"İkimiz de iyi olduğuna sevindik," dedi Marilyn. "Değil mi Jeff?"

bir bakış geçti. Clay'in büyürken çokça gördüğü bir işaretti bu. *Çocuğunuza biraz duygu gösterin!*

Jeff ender rastlanan bir gülümsemeyle, "Elbette iyi olmana sevindik," dedi. "Hepimizi endişelendirdin."

Clay, "Bunu yapmaktan nefret ederim," demeyi başardı. Kaburgaları her zamankinden daha ağrıyordu ve bu konuşma da yardımcı olmuyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Marilyn sordu.

"Bok gibi."

"Bakalım hemşireyi bulabilecek miyim ve içeri girip ağrı kesici ilaçları artırmasını sağlayabilecek miyim?" Dönüp odadan çıktı ve onu babasıyla baş başa bıraktı.

Göz korkutucu bir adamdı. Clay için hep öyleydi. Brady onunla her zaman daha iyi anlaşmıştı. Clay ana kuzusu olduğu için hep alay konusu olmuştu. Burada yatarken bile ayağa kalkmak istiyordu çünkü evlerinde olması gereken buydu. Ama hareket edemiyordu.

Jeff boğazını temizledi. "Artık katiplik yapmadığına göre hangi hukuk firmasında çalışacağına karar verdin mi?"

Doğrudan işe. "Hayır," dedi açıkça.

"Karar vermek zorundasınız. Fazla zaman kalmadı." "Evet, hemen halledeceğim," dedi kuru bir sesle.

Clay'in sesindeki alaycılığı duymamış gibi, "Yılbaşına kadar bilmek isteyecekler," diye devam etti. "Bence Cooper ve Nielson'ın teklifini kabul etmelisin. İtibarları sağlam ve zincirde hızla yükselebilirsin."

"Tam da istediğim şey."

"Güzel, güzel. Pekala," dedi lanet bir politikacı gülümsemesiyle, "Ben anneni kontrol edeceğim."

"Harika. Bunu sen yap," dedi Clay.

Jeff döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Clay, oğlunun iyi olup olmadığını bile sormadan çekip gitmesi hakkında alaycı bir yorum yapmak istedi ama buna değmezdi. Aralarında yıllarca süren bu duvar

korkunç bir soygunla yerle bir olacaktı. Clay ne daha fazlasını ne de daha azını bekliyordu.

Andrea kafasını kapıdan içeri uzattı. Nihayet, beklediği an gelmişti.

"Hey," diye fısıldadı.

Tam bir enkaz gibi görünüyordu. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Saçları dağınık bir şekilde at kuyruğu yapılmıştı. Pahalı bir yoga pantolonu ve atlet giymiş, koşu ceketini ve siyah Nike ayakkabılar giymişti. Makyajının zerresi yoktu ve içeri girerken manikürlü tırnaklarını çiğniyordu.

Ve tüm bunlara rağmen hâlâ muhteşem görünüyordu. Onun kat kat makyajlı, mükemmel süper model platin sarısı bukleli olmasına, Jimmy Choos ve Lilly Pulitzer'in o dandik elbiselerinden giymesine o kadar alışmıştı ki. Ama onun hastane odasına perişan bir halde girmesi, onu şimdiye kadar gördüğü en seksi haliydi.

"Clay," diye mırıldandı, tedirgin bir şekilde onun yanına doğru yürürken, "eminim beni görmek istemezsin."

Aslında, tam tersiydi. Onun gittiğini çok net bir şekilde hatırlıyordu ve canı çıkana kadar dayak yerken o dangalakla birlikte olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Bunun için onu suçladığından değil ama yine de. Bu bir gurur meselesiydi.

"Neden?" diye sordu sonunda.

"Neden? Çünkü bunların hepsi benim hatam."

"dövüp soymaları için iki adam mı tuttunuz?"

İnledi. "Hayır!" diye homurdandı. Omurgası dikleşti ve onun şakasıyla biraz kendine gelir gibi oldu. "Ama seninle birlikte gitmeliydim, o zaman bunlar olmazdı."

Clay kayıtsızca, "Belli ki benimle gelmeliydin," dedi. Andrea burnunu çekti. "Biliyorum. Gitmeliydim."

"Peki... onu becerdin mi?"

"Clay, önemli değil." Andrea uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Gecenin geri kalanını anlatmadan da kendimi yeterince kötü hissediyorum."

"Daha önce oyun hakkında hiç kötü hissetmemiştin."

"Senin hastanede olmanla da sonuçlanmadı."

"Bazı pislikler beni soydu, Andrea. Bu senin suçun değil. Benim suçum değil. Bu oyunun suçu değil."

Yutkundu. "Öyle hissettiriyor."

Parmağını ona doğru uzattı. "Buraya gel."

Andrea öne doğru eğildi ve dudaklarını usulca Clay'inkilere bastırđı. Onu içine çekmek ve kendisine ait olanı almak istedi. Andrea'nın neden Kötü Takım Elbise'yi becermekle ilgili soruya cevap vermediğini düşünmek istemiyordu. Bu, göğsünde tatsız bir burkulmaya yol açtı.

Andrea onun dudaklarına, "Belki de durmalıyız," diye fısıldadı. "Hayır, bence kesinlikle devam etmeliyiz."

Esprili bir şekilde güldü. "Kaburgaların çatlamış, bu yüzden bunu kesinlikle durdurmalıyız, ama ben... oyunu kastetmiştim."

Clay'in gözleri büyüdü. "O silah beni ne kadar sert vurdu?" "Ben ciddiym Clay."

"Üniversiteden beri bu şekilde açık bir ilişkimiz var Andrea. Sadece bir kötü olay yüzünden ilişkimizi bitirmek mantıklı değil. Bu bizim için işe yarıyor," dedi ona içtenlikle. Her zaman işe yaramıştı. *Oyunlarımız olmasaydı ne yapardık? Birbirimizden ne istediğimiz konusunda açık dürüstlüğümüz olmasaydı?*

Sanki onun sözlerini düşünüyormuş gibi yere baktı. "Sen hiç... kıskanç olmadın mı?" diye fısıldadı son kelimeyi, ona bakarak.

Clay dün gece Andrea bardan onsuz ayrıldığında içinde biriken öfkeyi hatırladı. Ama sadece başını salladı. "Hayır."

"Oh. Tamam." Nasıl devam edeceği konusunda kararsız görünüyordu. "Yeni yılda sadece biz olmaya ne dersin? Hareket etmende bir sakınca olmadığı sürece."

"Benim için endişelenme, bebeğim. Bugün ayağa kalkacağım. Böyle bir şey beni tutamaz."

Adam kendinden emin bir şekilde gülümsedi ama kadın onun yarısı kadar bile kendinden emin görünmüyordu. Bunu ondan duymak rahatsız ediciydi.

"Eğer hazır olacağını Liz'e o zaman Brady ve Savannah'yla birlikte olacağımızı söyleyeceğim. Tamam mı?"

Elini nazikçe dudaklarına götürdü ve onu öptü. "Tamam."

Yarım ağızla gülümsedi. Kahretsin, bunu çok zor karşıladı. Ondan bile zor. Bu Andrea'ya hiç benzemiyordu. Onu daha önce hiç sarsılmıĞ görmemiĞti. Andrea da en az onun kadar hızlı bir Çekilde iğneleyici sözler söylüyor ve cinsel jestler yapıyordu. Andrea da en az onun kadar, belki de daha fazla anlaĞmıĞlardı. Ne de olsa bunu o baĞlatmıĞtı.

Clay tam konuyu açıp ona daha fazla soru soracakken, Brady odaya girdi. Andrea'nın hatırı için gülümseyerek, "Umarım bölmüyorumdur," dedi.

Clay her zaman onu gölgede bırakan parlak ışık olan ağabeyine başını salladı. "Bakın kim geldi."

"Daha önce gelemediğim için üzgünüm. Heather'la telefondaydım, hasar kontrolü yapmaya çalışıyordum. Bunun her yerde duyulmasını isteyeceğini düşünmemiştim."

Clay bu olayın kilitlendiği siyasi makinenin bir başka parçası olduğunu düşünüyordu.

Brady'nin basın sekreteri Heather Ferrington'ı aradığı için minnettar olması gerektiğini biliyordu. Çok seksi bir sarışındı ve Clay, Brady'nin ona neden hiç çıkmadığını anlayamıyordu.

"Eminim," diye karşılık verdi Clay.

Brady'nin odaya girmesiyle Andrea dik oturdu. Az önce Clay'e gösterdiği kırılmanın hiçbir kardeşine hitap ederken ortaya çıkmamıştı: "Annenin nasıl bakmaya gidiyorum. Seni görmek güzeldi, Brady."

Clay odadan çıkmak için yanından geçerken ona başıyla selam verdi. Clay onun yokluğundan nefret ediyordu ama Brady'yle tek başına yüzleşmek zorunda olduğunu bildiği için onu takdir ediyordu.

"Kendini ne kadar zor bir durumda bulmuşsun," dedi Brady. Yatağın ucuna doğru yürüdü ve parmaklarını plastik ayaklığa vurdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir doz daha morfine ihtiyacım varmış gibi."

"Annem bununla ilgileniyor," dedi umursamaz bir tavırla. "O sokağa nasıl düştüğünü bana anlatmak ister misin?"

"Nesin sen? Kahrolası özel dedektif mi?"

"Ben sadece ne olduğuyla ilgileniyorum Clay. Doktor kanındaki alkol seviyesinin tavan yaptığını söyledi. Andrea'nın söylediği bardan uzakta, sokaklarda dolaştığına göre öyle olmalı."

"Siktir git," diye hırladı Clay.

Brady kaşlarını çatı. "Seni sorguya çekmiyorum. Polis bundan sonra seninle konuşmak istiyor. Eminim sorgulamayı onlar yapacaktır. Ben sadece anlamaya çalışıyorum. Neden bir taksi çağırmadın?"

"Neden cehenneme gitmiyorsun?"

Brady'nin politikacı maskesi düştü ve Clay bir anlığına Brady'nin gerçekten ne kadar sarsılmış olduğunu gördü. Yine ağabeyi gibi görünüyordu. Clay içini çekti ve o anda kendi öfkesini de bir kenara bıraktı.

"İyi olmana sevindim," dedi Brady.

"Ben de," dedi Clay.

"Cidden, eğer benimle bu konuda konuşmak istersen, ben buradayım. Yıllar içinde farklılıklarımız olduğunu biliyorum ama ben her zaman senin için buradayım."

Clay ellerini yumruk yaptı, yorganı kavradı ve kardeşinin gözlerine bakmadı. "Değersiz ve boktan biri olduğumu söylediler. Ölmeyi hak ettiğimi söylediler. Biri silahın namlusunu şakağıma dayamışken bunu yüzüme haykırdılar."

"Siktir," dedi Brady huysuzca.

"bir şey olduğunu tarif edemem."

"Sence önceden planlanmış mıydı? Seni mi hedef aldılar?"

Clay yüzünü buruşturdu. "Hayır. Sence öyle olsa daha mı iyi olurdu?"

Brady'nin gözleri Clay'in morarmış vücudunda, sarılı kaburgalarında ve kırık eklemlerinde gezindi ve başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ben de öyle."

"Onları bulacağız Clay. Adaleti sağlayacağız."

Clay başını salladı ve hukuk sistemine Brady kadar inanmış olmayı diledi. Ama çok şey biliyordu ve bazen kötü adamlar kaçıp gidiyordu. Bazen de kötüler kazanırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

KÖTÜ TAKIM

Clay eliyle yüzünü ovaladı ve kırık kaburgalarının yarattığı hayal kırıklığını silmeye çalıştı. Neredeyse iki hafta olmuştu ve hâlâ çok acıyordu. İki ağrı kesiciyi bir yudum viskiyle kovaladı. Bu, o lanet olası Yeni Yıl partisiyle uğraşırken birkaç saatliğine acısını bastıracaktı.

Andrea'nın yavaş ses tonu, başkent Washington'ın hemen dışında, kuzey Virginia'nın banliyölerindeki ikinci kattaki evlerinin merdivenlerinden aşağı inerken, "Eminim iyi karışıyordur," dedi.

Clay viskisini bitirdi ve tekrar barın üzerine koydu. "Öyle." "Şimdiden sarhoş mu oldun?"

"Tabii ki hayır. Bunun için ne kadar likör gerektiğini biliyor musun?" "Evet."

Clay'in gözleri, vücudunun her bir kıvrımını saran pırıltılı şampanya rengi, yere kadar uzanan elbisesinin üzerinde gezindi. Keşke şu anda ağrı kesici ilaçlar etkisini gösterseydi de elbiseyi hırıltılı bir ses çıkarmadan yırtıp atabilseydi diye düşündü.

Andrea ona, "Bu gece o kadar çok içme," dedi. Öne doğru yürüdü ve parmaklarını Armani smokininin papyonunun üzerinde gezdirdi. "İşte oldu. Mükemmel oldu."

"Teşekkürler bebeğim." Sırıttı.

Andrea'yı yeniden makyajlı görmek güzeldi. Son birkaç saatini üst katta saçını ve makyajını yapmak için özel bir stilisle geçirmiş olması can sıkıcı olsa da, sonuçlara itiraz edemezdi. Andrea'nın saç ve makyajı

Onunla ilgilenmekte ısrar ettiği için evde giydiği Lululemon ve Nike'lar.

Onu boğmak daha doğruydu. Elbette dayak yemiş ve birkaç kaburgası kırılmıştı ama yine de hayatını bir erkek gibi idare edebilirdi. Açıkcası, bu aptal parti için bile olsa evden çıkacağı için mutluydu.

En azından en kötü şişliklerin çoğu inmişti ve tekrar ayağa kalkabilecek durumdaydı. Doktor, herhangi bir fiziksel aktivite yapmadan önce iyileşmesi için bir ay daha geçmesi gerektiğini söylemişti ama o dinlemeyecek kadar delirmişti.

Andrea onun yüz ifadesinde bir değişiklik görmüş olmalıydı ki kağlarını çattı. "Kendini iyi hissediyor musun? Gitmemize gerek yok."

"Böyle göründüğünde, haklı olabilirsin."

Onunla bu konuda kavga etmek ister gibi görünüyordu ama bunun yerine elini saçlarının arasına soktu. "Beni becermeyi düşünüyorsun, değil mi?"

"İki hafta oldu," diye inledi. Kadının bedenini kendi bedenine doğru çekti ve temas sırasında irkilmemeye çalıştı.

Andrea abartılı bir Ėekilde sırttı. "Ve sen beni özlüyorsun?"

"Bana böyle bakmaya devam edersen, sana ne kadar çok olduğunu gösteririm." "Başka bir gece, sevgilim. Buna hazır olduğunuzdan emin olmalıyım." O kaldırdı

Kaşlarını.

"Eminim bunun icabına bakarsınız." "Eminim hallederim."

Clay öne doğru eğildi ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bu iyi ve doğru bir histi. Andrea, Kötü Takım Elbise'yle eve gitmeyi tercih ederek ayrıldığı geceden beri hiç bu kadar çapkın olmamıştı. O dallamayla ne olduğunu hâlâ çözememişti ama Andrea nihayet daha iyi bir ruh halindeyken bu konuyu açmaması gerektiğini biliyordu.

Bekleyen limuzine binip Ėehre gittiler. Andrea arka koltukta şampanya açtı ve dalgın dalgın telefonunda gezinirken kristal bir flütten yudumluyordu. Clay renkli camdan dışarı bakıyordu. Saldırı onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi davranmayı seviyordu ama şimdi ilk kez halkın karşısına çıkacağı için bunu düşünmeden edemiyordu. Sertçe yutkundu ve düşüncelerini bastırmaya çalıştı ama ağrıyan kaburgaları sürekli hatırlatıyordu.

"Kardeşini göreceğin için heyecanlı mısın?" Andrea sordu. Ona ve kaşlarını çattı. "Biraz solgun görünüyorsun Clay."

"Ben iyiyim."

"O hapları alkolle almanın sorun olmayacağına emin misin?" "Olmadığını ikimiz de biliyoruz Andrea. Bırak artık."

Telefonuna geri döndü. "Tamam."

"Ve tabii... Sanırım Savannah'yı göreceğim için heyecanlıyım." Clay omuz silkti.

"Erkek arkadaşını getirip getirmeyeceğini biliyor musun? Adı ?" "Easton, sanırım."

"Sonunda Lucas'la çıkmaya başlamamasına şaşırdım."

"Ne?" Clay kekeleydi. *Savannah ve Lucas mı? Chris'in küçük kardeşi mi?* Andrea telefonundan başını kaldırıp dudaklarını eğlendiren bir ifadeyle baktı.

"Elbette, yıllardır ara sıra takıldıklarını biliyorsun. Bu daha ziyade çok açık."

"Onu öldüreceğim."

Andrea kıkırdadı. "Alfa gibi davranman hoşuma gidiyor, ama cinayet işleyeceğini sanmıyorum, özellikle de erkek arkadaşını getirirse. Bu gece aptalca bir şey yapmamaya çalış, tamam mı?" Sözleri, küçük kız kardeşinin aşk hayatına atıfta bulunmaktan daha fazla ağırlık taşıyor gibiydi.

"Hiç yaptım mı?"

Yanıt olarak kaşlarını çattı.

Araba yolculuğunun geri kalanı, cehennem gibi bir yoldan geçtikleri için doğal bir sessizlik içinde geçti.

D.C. trafiği. Ağrı kesici ilaçlar varacakları yerin yarısında etkisini göstermeye başlamıştı ve şimdiden hafif bir vızıltının acıyı hafiflettiğini hissedebiliyordu.

Suyun üzerinde, insanlarla dolup taşan gösterişli bir otelin önünde durdular. Mekânın önüne kırmızı bir halı serilmişti ve Clay yarı yarıya paparazzilerin içeri giren seçkin konukların peşine düşmesini bekliyordu. Ama bu akşam için standart bir durum gibi görünüyordu.

Clay takım elbisesinin ceketinden altın monogramlı biletleri çıkarıp ön kapıdaki adama uzattı.

"Clay ve Andrea Maxwell," dedi adam listesini kontrol ederken. "Bu taraftan."

Clay ona evli olmadıklarını söylemek için ağzını açtı ama Andrea onu hafifçe dürttü ve o da ağzını kapattı. Andrea ona biraz hülyalı bir ifadeyle gülümsedi ve Clay bu bakışın ne anlama geldiğini bilmekten korktu. Andrea kolunu onun dirseğine doladı ve içeri doğru yürüdüler.

Balo salonu, gösterişli altın ve gümüş süslemelerle loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Clay bara yöneldi ve Andrea için bir viski ile bir kadeh Çampanya daha ısmarladı. Andrea'nın kendisinden daha kötü olduğuna yemin etti. Limuzinde üç kadeh içmişti.

İçindekileri yudumladı ve kalabalığın içinde Brady'yi aradı. Onu bulmak kolaydı. Sadece kışını öpmek isteyen insan kalabalığına bakması gerekiyordu.

Andrea Clay'i takip ederek, bu gibi özel etkinliklerde bile Brady'yi bir şekilde her zaman bulan destekçi grubunun yanına gitti.

Brady'nin ünü ancak Liz'le ilişkisini ve ardından nişanlandığını kamuoyuna açıklamasından sonra artmıştı. Brady'nin bir üniversite muhabiriyle yattığı ortaya çıktığında, Kuzey Carolina'daki Temsilciler Meclisi koltuğu için hararetli bir yeniden seçim kampanyasının ortasındaydılar. İşler sarpa sarmış, seçimden hemen önce aylarca kötü basına maruz kalmıştı. Ancak Brady ve Liz, kendilerine yöneltilen çirkin sözlere rağmen dalgayı atlatmışlardı - bazıları Maxwell siyasi hanedanını yerinden etmeye çalışırken, diğerleri Liz'in hem Washington hem de Kuzey Carolina'daki en uygun bekârı kapmasını kıskanıyordu. Bu da her türlü basının, hatta kötü basının bile kardeşinin işine yarayabileceğini kanıtlıyordu.

"Başardın!" Clay insan kalabalığını yararak ilerlediğinde Brady içten bir gülümsemeyle "Başardın!" dedi.

Kardeşinin elini sıkıca sıktı. "Evet. Tam istediğiniz gibi, Sayın Vekil."

Brady gözlerini devirmek ister gibi görünüyordu ama gülümsemeye devam etti. "Burada olmana sevindim. Sen de Andrea."

Onu kucaklamak için çekti ama kadın hemen geri çekildi.

"Biletlerimizi aynı isim altına koyan sen miydin?" Clay Brady'ye sordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Clay ve Andrea Maxwell," dedi Clay dikkatle. "Buralarda evlenen tek kişi sizsiniz."

Brady'nin gözleri Andrea'nınkileri buldu ve Andrea gülümseyerek, üzerinde harika bir elbise olan Liz'in yanına koştu.

"Biletleri ben almadım. Andrea aldı," dedi Brady ona.

"Ne?" Clay sordu.

Andrea neden isimlerimizi yan yana yazsın ki? Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve bunu isteyebilecek tanıdığı son kişiydi.

Brady omuz silkti. "Belki de sonunda senden hoşlanmaya başlamıştır," diye şaka yaptı. "Nasıl hissediyorsun bu arada?"

"Her zamanki gibi mükemmel."

Savannah, erkek arkadaşı Easton'la birlikte gezinirken, "Bakın sonunda kim geldi," dedi.

"Sadece en sevdiğin kardeşin."

Savannah burnunu kırıştırdı. "Bu tartışılır."

"İçki mi içiyorsun?" Clay berrak bardağına bakarak sordu.

"On beş yaşımdan beri içiyorum. Eskiden benim için gizlice içen sendin," dedi, sanki güzel bir anısını hatırlıyormuş gibi. "En azından artık yasalım."

"Tanrım, yirmi bir yaşında mısın? Artık çok yaşlısın, Savi. Hayatında ne yapacaksın?"

"Eğer ben yaşlıysam, siz ikiniz ne oluyorsunuz?" Savannah iki kardeşine kaşlarını kaldırdı. "Benden yedi ve on yaş büyükler... İkiniz de yaşlı olmalısınız!"

Brady ve Clay güldüler. Ve bir kez olsun aile bağı kurmuş gibi hissetmişlerdi. Clay bunun en son ne zaman olduğunu bilmiyordu.

"Sayın Kongre Üyesi, bir dakikanızı ayırmamın sakıncası var mı?" dedi bir kadın, onun yanına gelerek ve o anı bölerek.

Doğru ya. İşte bu yüzden.

Clay özür dileme zahmetine girmedii. Sadece iğrenç davetsiz misafirden uzaklaştı ve Andrea'ya doğru yürüdü. Andrea'nın neden adlarını böyle bir araya getirdiğini bilmek istiyordu. Andrea'nın bunu daha önce hiç yapmamış olması dışında, bu onu o kadar da rahatsız etmemeliydi. Bunu kazadan sonraki boğulma olayıyla birleştirdiğinde, Andrea'nın nesi olduğunu gerçekten bilmiyordu.

Ancak, ona yaklaştığında, elini tuttu ve onu dans pistine götürdü. Kız vücudunu onunkine bastırduğında, şimdilik bu işin peşini bırakmaya karar verdi. O kadar da önemli değildi. Bir yolunu bulacaklardı.

Birkaç dansın ardından, nefes nefese kaldığını ve ağrıdığını itiraf etmekten nefret ediyordu. Kaburgaları zonklıyor ve başının arkası yanıyordu. Bir masada boş bir yer buldu ve arkadaşlarının kaynaşmasını izledi.

Liz bir ara onu kontrol etmeye geldi ama Liz onu elinin tersiyle itip içkisini kaldırdı. En iyi arkadaşını. Tek gerçek tesellisi.

Gece, D.C.'nin seçkinlerinin pratik rahatlığıyla devam etti. Yanındaki ağrı onu normalde keyif aldığı kalabalığın dışında tutuyordu ama bu gece onları farklı bir şekilde izledi. Belki de aldığı aşırı miktardaki alkol yüzündendi ama sahnedeki bir şey parlaklığını kaybetmişti.

Andrea onun kulağına, "Sevgilim," diye mırıldandı. Elini onun boynuna doladı. "Dığarı çıkmalı ve partinin tadını çıkarmalısın. Neredeyse gece yarısı oldu."

"Seni yatağıma geri aldıktan sonra partinin tadını çıkaracağım."

"Parti bile yapamıyorsan," dedi kucığına göm÷lmek için dönerek, "o zaman beni nasıl doğru düzgün becereceksin?"

"Aletim tamamen işlevsel."

Andrea tırnaklarını onun yüzünde gezdirdi ve dudaklarına yumuğak bir öpücük kondurdu. "Sen benimsin, değıl mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen benimsin Clay Maxwell, başka kimsenin değıl."

"Kendime ait olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor," dedi temkinli bir şekilde.

"Bu gece oyun oynamıyoruz. Benim hakkımda gerçekten ne hissediyorsun?" "Tüm bu soruların nereden geldiğini bilmiyorum," dedi.

Ayağı kalktı ve onu kolayca ayağı kaldırdı. Kız ondan bir baş ya da daha fazla kısaydı ama gözlerindeki bir şey onu küçük hissettiriyordu.

"Sadece senin için ne olduğumu bilmek istiyorum. Bunu tartışmak o kadar da zor olmamalı," dedi net bir şekilde.

"Evet, bunun cevabını zaten bildiğimizi sanıyordum. Sen benim kızımsın." Dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirdi.

"Ama biz hala her zaman olduğumuz gibiyiz."

Sonra, yüzündeki ifade kayboldu.

"Ne? İşlerin gidişatını değıştirmek mi istiyorsun?"

Andrea hemen, "Hayır," dedi. "Bunu neden isteyeyim ki?"

Clay bu konuşmayı daha fazla derinleştirmek istemiyordu. Andrea'nın elini tuttu ve onu tekrar dans pistine çekti. Tek istediğı gece yarısına kadar dans etmek, eve gidip biraz daha ağrı kesici almak ve sonra da Yeni Yılı doğru dürüst karşılamaktı.

Kalabalığın içinde Brady ve Liz'i buldular. Liz, siyah küt perçemli, ufak tefek bir kadının yanında durmuş, el kol hareketleri yapıyordu. Garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Aman Tanrım!" Andrea, Liz'in kiminle konuştuğunu görünce ağladı. "Jamie!" Kendini kıza doğru fırlattı.

"Andrea!" Jamie sarılmaya karşılık verdi.

"Clay, Jamie Lane'i resim sergisinden hatırlıyor musun?" Andrea tanıştırma amacıyla söyledi.

Elbette Andrea sadece sanat konusunda bu kadar heyecanlanırdı. Bunun aslında Liz'in eski erkek arkadaşı Hayden'ın kız kardeşi olduğundan emindi. Dünya ne kadar da küçük.

"Evet. Son sergisinde tüm resimlerini satın aldın. Bir servete mal oldu," diye söylendi.

Jamie hafifçe renk değiştirdi ve Liz ile Andrea'nın arasına baktı. "Hepinizi görmek çok güzel."

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedi Liz. "Bu çevrede koştüğünü bile bilmiyordum."

"Eserlerim bazı büyük isimlere ulaşıyor ve bu insanlar iyilik yapmayı seviyor."

"Tebrikler! Senin adına çok mutluyum!" Liz söyledi.

"Çok teşekkür ederim!" Jamie ağladı. "Ben de seni mutlu gördüğüm için çok mutluyum. Bu arada Andrea," dedi, sanki bir şey hatırlıyormuş gibi, "yeni parçalar ararken seni tanıştırdığım sanat galerisi sahibine ulaşabildin mi?"

Andrea'nın dudakları inceldi. "Um... ?"

"Sanırım bir ay kadar önceydi. Belki altı hafta? Hani şu seni son gördüğüm sergideki. Asher McWalter."

Andrea ona bundan hiç bahsetmemişti. *Garip.*

"Ah, doğru ya," dedi, sanki bu konuşmadan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi bakışlarını başka yöne çevirerek. "Evet. Biz, şey... konuştuk. Kısaca."

Sikeyim. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. *Ama neden bu kadar gergin? Adamla yattıysa, o zaman neden bilerek bakışlarımı kaçırıyor?* Bu bir şeylerin yanlış olduğu anlamına geliyordu. Bilmemesi gereken bir şey.

"Asher McWalter kim?" Clay onu kendisine bakmaya zorlayarak sordu. Kadın kaşlarını çatı. "Hiç kimse."

"Şehir merkezinde harika bir sanat sergisi düzenliyor," dedi Jamie.

Clay ve Andrea arasındaki gerginliğin arttığını hisseden Liz, elini Jamie'nin omzuna koydu. "Sana bir içki ısmarlamama ne dersin?"

Jamie kaşlarını çatarak, "Elbette," dedi. Sonra da ortadan kayboldular.

"Eee?" Clay sordu.

Andrea onun bakışlarını karşıladı. Tanrım, o kadar güçlüydü ki. Ağzından çıkmak üzere olan Ğeyi söylemek istemese de, yine de onun gözlerinin içine baktı ve onu ezdi.

"Saldırınızdan yaklaşık bir ay önce tanıştığım bir sanat galerisi sahibi. Soygun gecesi beni birlikte adam o."

Kalabalık gece yarısına doğru geri saymaya başladığında Clay'in ağzı kurudu. *Kötü Takım Elbise*. "Yani bana bir aydan fazladır o şerefsizle yattığını mı söylüyorsun?"

Başını hafifçe salladı.

"Eve onunla gideceğini bile bile o barda gelip senin için dövüşmemi söyledin. O senin aldığın bir yabancı değildi. Bu planlanmıştı," diye hırladı. "Ortaya çıkmama ve tuvalette seni parmaklamama izin verdin," diye tükürdü.

"Clay..."

"Kuralları çiğnedin, Andrea. Oyunu bitirmek istemene şaşmamalı. Neden o dallamayla gittin?"

"Kahretsin, belli değil mi? Seni kıskandırmak istedim," diye bağırdı.

Clay'in kaşları kalktı. "Beni yalnız bıraktın, kızgın ve azgın, sadece üzerime atlayıp beni dövdürmek için... çünkü *kıskanç* olmamı istedin?"

Dişlerini sıktı. "Bunun olacağını bilmiyordum. Olmasını da *istemedim*."

"Beş, dört, üç, iki, bir!" diye tezahürat yapan kalabalık, Times Meydanı'nda topun yere çarpışını izlerken, kutlamalar duvardaki dev projeksiyon ekranında gösteriliyordu.

Ama Clay ve Andrea sanki bir düellodaymış gibi birbirlerine bakıyorlardı.

"Peki, beni öpecek misin?" diye sordu herkes etraflarında öpüşürken.

Çok kızgındı. İnanılmaz, korkunç derecede kızgındı. Düzgün düğünemiyordu; çok öfkeliydi. Andrea'nın ne yaptığını öğrenmek için içini bir öfke dolduruyordu.

Oyunları basitti. Asher McWalter hayatına girene kadar on yıl boyunca işe yaramıştı.

Clay onu ensesinden kabaca kavrayıp son nefesleriymiş gibi öperken öfkesinin onu beslemesine izin verdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

LIMOS

Limuzinin arkasında Clay, Andrea'nın pahalı elbisesini ellerinin arasında parçaladı. O gece yarısı öpüşmesi sırasında aralarında geçenler, balo salonundan çıkıp kendilerini bekleyen limuzine binmeleri için geçen süre içinde dağılmamıştı. Hatta, duygularını daha da artırmıştı. Clay'in tek istediği Andrea'nın giysilerini yırtıp atmak ve vücuduna sahip olmaktı.

Kaburgalarını sikeyim. Sevişiyordu. Tam burada. Hemen şimdi. "Bu elbise bir servete mal oldu," diye mırıldandı.

Umursadığından değil. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Bu malzemenin vücuduna sarılmasındansa limuzinin zemininde parçalara ayrılmasını tercih ederdi.

"Sikine takan birine söyle, bebeğim."

"O zaman bana bir tane daha alman gerekecek."

Ellerini çıplak baldırlarına doğru kaydırarak onu sıkıştırdı. Elbisede yırttığı yırtığı ellerinin arasına aldı, ona sinsice sırtıttı ve üst baldırına değene kadar ikiye ayırdı.

Andrea yüksek sesle nefes verdi ve kıpırdandı. Andrea'nın etkilenmemiği gibi görünmeye çalıştığını biliyordu ama Andrea'nın böyle bir şey yapmasına izin vermeyecekti.

"İstediyimi yapacağım ve sen de bundan hoşlanacaksın," dedi ona.

Kaşlarını kaldırdı. "Hepiniz otoriter değil misiniz?" "Şışt,"

dedi. "Kuralları çiğnedin bebeğim. Şimdi sıra bende."

Kızın gözleri irileşti ve adam bunu gördü: Onda görmeyi arzuladığı ateşi. Başına gelenlerde payı olduğu için paçayı sıyracağını düşünüyorsa delirmiş olmalıydı. Evet, o aptal değildi. Ona saldırılmasından o sorumlu değildi ama yaptığı şey ona daha çok acı veriyordu. İlişkilerinin temeline aykırı bir şeydi bu. Ve çok kızgındı.

"Burada öylece yatıp ne istersen yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu bir dirseğinin üzerine oturarak. "Kendin söyledin, aramızda hiçbir şey değişmedi."

"Bu benimle dalga geçtiğini öğrenmeden önceydi Andrea," diye homurdandı, sesi bir oktav yükselmişti.

Tekrar deri koltuğun üzerine oturdu. "Seninle taşak geçmiyordum."

"O zaman ne halt ediyordun?"

Andrea açıklamak için ağzını açtı ama Andrea yeterince konuğmuğtu. Yaptıklarını açıklamasının hiçbir yolu yoktu. Onunla oynamıştı. Onun kötü takım elbiseli dallama Asher McWalter'la birlikte olmasını kıskanmasını istemişti -sanki o adam Clay'e yetişebilecekmiş gibi... Sanki Clay'e kıskanması için bir neden verebilecekmiş gibi.

"Eğer bana izin verirsen..."

Kız konuşmayı kesene kadar parmaklarını onun kalçalarına soktu. Ellerini onun kusursuz süt beyazı teninde gezdirdi ve kimin kızı olduğunu ona hatırlatmak için iç bacaklarında parmak izi morlukları bırakmayı umdu.

İnledi, koltuğu kavradı ve kıcını kaldırarak onu teşvik etti.

Elbisenin kalan parçasını da yırttı, son mütevazılık kırıntısını da sıyırıp attı ve bir kez daha elbisenin altında hiçbir şey giymediğini ortaya çıkardı.

"Bunu alışkanlık haline mi getiriyorsun?" diye sordu. "Hoşuna gidiyor."

"Ben papyon takıyorum, sen komando oluyorsun. Sanırım ben daha iyi bir anlaşma yaptım."

Parmakları nihayet bacaklarına kadar ulaştığında gözleri tekrar kapandı. Clay onları iyice bastırarak açtı ve parmağını alaycı bir şekilde dolaştırdı, böylece kızın açıkça talep ettiği yere dokunmaya yaklaştı ama tam olarak değil. Onun hayal kırıklığını ve çaresizliğini hissedebiliyor, kaşlarında görebiliyordu. Gözlerinin ona dokunmasını istemek için tekrar açılmaya başladığını gördüğünde, parmaklarını dudaklarının arasından geçirdi ve ıslaklığıyla kaydıldı.

Ve, lanet olsun, ıslanmıştı.

İki parmağını onun içine soktu ve sonra tam da onun sevdiğini bildiği şekilde parmaklarını duvarlarına doğru çekti. Yumuşakça inledi ve

Ses kulaklarına müzik gibi geliyordu.  ne doğru eğilerek, dilini klitorisinin etrafında kabaca döndürdü, ta ki kız onun altında kıpırdanana kadar.

Limuzinin arkası ona hiç bu kadar çekici gelmemişti. Ağrıyan kaburgalarını ve tartışmalarının yankılarını tamamen unutmuştu. Onun yerine tek bir göreve odaklandı, onun boşalmasını sağlamak. Ve gelecekti, lanet olsun. Bunu garanti edebilirdi. Birçok şeyde iyiydi ama seks onun uzmanlık alanıydı.

Andrea amını adamın yüzüne doğru itti ve adamın menzilinin hemen dığında tuttuğu serbest bırakma için yalvardı. Eğer Andrea onunla oynamak istiyorsa, o da onunla oynayabilirdi. Tabii ki gelecekti, ona izin verdiğinde.

"Clay..." diye inledi.

"Tekrar söyle."

"Lanet olası Clay Maxwell."

"Doğru," dedi sırtarak.

Sonra dilini kızın klitorisinin etrafında dolaştırdı ve kız adamın yüzüne boşaldı.

Hiç vakit kaybetmedi. Orada yatıyordu, nefes nefese. İki hafta içinde ona karşılıksız olarak verdiği ikinci orgazmdı bu. Bu gece kendisinin de orgazm olacağından emindi -eğer kaburgalarını yeterince uzun süre görmezden gelebilirse, birden fazla kez.

Clay smokin pantolonunun fermuarını indirdi, aletini çıkardı ve içine girmek için manevra yaptı. Clay içine doğru iterken kadın ürperdi. Az önce verdiği zevk yüzünden duvarları hâlâ kasılıyordu ve Clay onun orgazmının baş döndürücü kalıntılarını hissedebiliyordu.

Onun vücuduna da kolay davranmıyordu. Dirseğini başının yanındaki mindere yaslayarak, derin ve uzun bir şekilde içine girdi ve vücudunu ele geçirdi. Kadın inledi, adamın etrafında sıkılaştı. Elleri adamın yüzünü kavradı. Kavgalarının tüm kalıntıları yüzünü terk etmişti. Rüya gibi kapüşonlu gözlerle ona baktı ve adamın gördüğü tek şey onun ne kadar güzel olduğuydu. Cezasını bedeninden çıkartıyor olsa da, onu hala altında muhteşem buluyordu.

"Beni böyle almanı seviyorum," dedi tırnaklarını adamın saçlarına geçirerek.

"Zor mu?"

"Ve sert," diye kabul etti.

Kelimeleri duyunca daha sert vurdu. Lanet olsun, iki hafta olmuştu. Bunun bir rekor olduğundan oldukça emindi.

Ve sonra tekrar onun altında titremeye başladı. Birdenbire ortaya çıktı ve buna karşılık olarak vücudu sarsıldı ve onu sıkarken, başını geriye yatırdı ve adını haykırdı. Elinden bir şey gelmiyordu. Bunu durdurmak mümkün değildi. Böyle bir tepki karşısında sikinin aklı başından gitti. Öne doğru eğildi ve kadının içinde patladı, salıverilmenin sancıları içinde kayboldu.

Kendine geldiğinde, içinden kayıp gitti ve yanındaki limuzin koltuğuna çöktü. Kadın onun yanındaki küçük boşluğa yerleşti, yan yattı ve göğsü kabardı.

"Lanet Clay," diye fısıldadı.

"Mmm," diye mırıldandı. Kendini gerçekten uykulu hissediyordu. Kaburgaları yanmaya başladığından beri -belki de fiziksel aktivite kötü bir fikirdi- uyumanın kulağa oldukça harika geldiğini düşünüyordu.

"Şimdi sana nasıl kızgın kalabilirim?" dedi.

"Bana neden kırgınsın?" diye çıkıştı. "Kuralları çiğneyen sendin."

"Kurallar çiğnenmek içindir."

"Ben bir avukatım, tatlım. Tekrar dene."

"Bu, kuralları kendi *isteğinize* göre nasıl esnetip çiğneyeceğinizi *çok* iyi bildiğiniz anlamına geliyor," dedi. "Yıllar boyunca senden bir iki şey öğrendim. Unutma; hukuk fakültesinin üç *sefil* yılında ben de oradaydım."

"Kahretsin, yine mi bu?" Birçok kez yaptıkları aynı konuşmaya karşı gözlerini kapattı. "Hukuk fakültesini birlikte bitirmiş olmamız sana hiçbir şey kazandırmaz."

"Tanıdığımız diğer tüm çiftler ya ayrıldı ya da boşandı!" diye hatırlattı ona. "Her biri!"

"Çünkü biri diğerinin başkalarını becermesine sinirlenirdi. Sen ve ben bunu hiç umursamadık. Kuralları olan bir anlaşmamız vardı. Hatırladın mı? Hukuk fakültesindeki üç yılımı bu yüzden atlattık."

"Bazen çok kalın kafalı oluyorsun."

Sırıttı. "Kesinlikle öyleyim. Sadece ne kadar kalın olduğumu hissettin."

Andrea homurdandı ve doğrulup oturdu. Bir an bile düşünmeden, parçalanmış elbisesinin uçlarını tutup bacağının yanında düğümledi ve bir Gekilde tüm saygınlığını yeniden kazanmayı başardı. "Her şey sakinle ilgili değil."

"Sadece çoğu şey."

Andrea evlerine dönerken yolun geri kalanında sessizdi. Onun kara kara düşünmesine izin verdi. Ėkisine de yetecek kadar kızgındı.

Bir noktada uyuyakalmığ olmalıydı çünkü limuzin durduğunda Andrea onu sarsarak uyandırdı. Belli ki bildiğinden çok daha fazla yorulmuğtu. Ve ağrı kesicilerin etkisi geçiyordu.

Birlikte evlerine girdiler ve Clay doğruca hap şişesine gitti. Yanlarındaki alevleri söndürmek için bir tane daha aldı. Antreye doğru geri döndüğünde Andrea ellerini kalçalarına dayamış, ona bakıyordu.

"Konuşmalıyız," dedi.

"Konuşacak havada gibi mi ?" "Umurumda değil."

Elini tekrar saçlarının arasından geçirdi ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Onun ardından tepindi. "Gerçekten beni görmezden mi geleceksin?"

"Konuşman gerekiyorsa konuş, kadın."

"Asher konusunda özür dilemem gibi hissetmiyorum."

Clay dişlerini sıktı. "O dangalağın adını benim evimde kullanıyor olman-"

"*Bizim* evimiz," diye karşılık verdi. "Başka bir gece olsa onunla görüştüğüm umurunda bile olmazdı. Oyunlarımızda başka kaç kız gördün?"

Clay omuz silkti. "Birden fazla."

"Doğru. O yüzden, öyle havalı geri gelme." "O geceden beri onu gördün mü?" Clay sordu.

İkisi de ortasındaki devasa sayvanlı kral yatağının bulunduğu büyük yatak odasına girerken ona baktı.

"Ne? Hayır, tabii ki hayır," dedi, gözlerinde bir şeyler parlıyordu. Sorduğu için bile neredeyse incinmiş görünüyordu.

Ya da suçlu. Hah.

"Güzel."

"Peki neden umurunda ki?" diye sordu. "Kıskanmadığını iddia ediyorsun ama kıskanıyorsun. Gerçek bir ilişki istemediğini iddia ediyorsun ama senin için her şeyde yanında olmamı istiyorsun. Bunun seni mutlu ettiğini iddia ediyorsun ama etmiyor."

"Bütün bunları sen kabul ettin Andrea!" diye bağırdı. "Sen kız arkadaş tipi değilsin. Evlenecek tipte değilsin. Kalbinin kırılmasını istemiyorsun. Annenle babanın birbirini terk ettiği gibi yalnız kalmak istemiyorsun. Benimle aynı lanet iddialarda bulunuyorsun."

Gözleri ona ateş püskürüyordu. "Peki ya değiştiysem?"

"Değişmedin."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Clay güldü ve başını salladı. Bunu duyduğuna inanamıyordu. "Çünkü oyunları seviyorsun. Oyunlarla büyürsün. Kendin söyledin... Kimse hayatta kalamazken biz üç yıl hukuk fakültesinde hayatta kaldık." Elini kızın uzun sarı saçlarında gezdirdi, omuzlarından aşağı itti ve köprücük kemiklerini ortaya çıkardı. "Seni önemsemişimi biliyorsun. Benim kızım olduğunu biliyorsun. Günün sonunda eve, sana geliyorum. Bu şekilde *çalışıyoruz*."

Kızın başka bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordu ama bunun yerine ondan uzaklaşıp gömme dolabına doğru yürüdü. Clay iç çekerek elini bıraktı. Her şey bu konuşma için çok fazla acı veriyordu.

Andrea birkaç dakika sonra, kalçalarının üst kısmını ancak örten ipek bir gecelikle yeniden ortaya çıktı.

"Ben uyuyacağım," dedi. Sonra onun yanından geçip kocaman yatağa girdi ve sırtı yatağın ortasına gelecek şekilde yan döndü.

İsa.

Smokinini çıkardı ve onun yanına uzanmak için örtüleri geri çekti. Yatak, takdirde birbirlerine dokunmak zorunda kalmayacakları kadar büyüktü. Bazı geceler bu bir . Bu gece, sanki dev bir uçurum yatağı ikiye ayırmış gibiydi.

Clay onun bariz reddedişini görmezden gelerek aralarındaki mesafeyi kapattı, koruyucu bir kolunu onun beline doladı ve bedenini kendi bedenine doğru çekti. Clay'in dokunuşu altında kaskatı kesilmişti.

"Andrea," diye fısıldadı, "." "Bundan

nefret ediyorum," diye itiraf etti.

"Ben de."

Kadın başını salladı ve adam onun ne düşündüğünden emin olamadı. Elbette, saçma sapan bir şey yüzünden kavga etmelerinden nefret ettiğini söylemek istiyordu. *Her şey yolundayken neden değişelim?*

Sonunda, vücudu ona doğru gevşedi ve ağırlığının çoğunu göğsüne doğru bastırdı. Bu güven verici, yumuşak bir kucaklaşmaydı, yıllardır yaptıkları bir şeydi. Bad Suit yüzünden hâlâ üzgün olsa da, kollarında kızıyla uykuya dalarken kendini mutlu hissetmekten başka bir şey yapamıyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

SEN

Clay yeni hukuk işine başlamadan önceki hafta ilişkileri gergindi. Bad Suit fiyaskosundan bir milim bile vazgeçmiyordu. Andrea her zamankinden daha da katı görünüyordu ve Yeni Yıl'da gündeme gelen konulardan herhangi biri hakkında onunla daha fazla konuşmayı reddetti. O haftanın tek iyi yanı kaburgalarının nihayet iyileşmeye başlaması ve ona açığı derecede acı vermeyi bırakmasıydı.

Tam da yeni ofisinde uzun saatler çalışmaya başlayacağı sırada.

Cooper & Nielson'da karar kılmıştı. Babası haklıydı, Clay her ne kadar bunu ona yakıştıramasa da.

Cooper & Nielson şehirdeki en iyi firmaydı ve yargıç olmak için ihtiyaç duyduğu deneyimi kazanması için mükemmel bir basamaktı. Bu, başsavcı olmak için yapılacaklar listesindeki bir diğer onay işareti olacaktı.

Pembe kareli kravatının düğümünü atarken bunu düşünerek kaşlarını çatı. Yaşlı babasının sonunda onunla gurur duymasını sağlayacak bir şey daha.

"Bu kadar erken nereye gidiyorsun?" Andrea sordu. Diz hizasında mavi bir elbiseyle gömme dolaptan çıktı. Saçlarını yüzünden geriye doğru toplamıştı ve çok seksi görünüyordu.

Daha önce hiç bu kadar uzun süre tartışmamışlardı. Normalde, canlarını sıkan her neyse, hemen üstesinden gelirlerdi ya da daha doğrusu... siktir olup giderlerdi. Ama şimdiye kadar şansları yaver gitmemişti. Aslında limuzinden beri hiç sevişmemişlerdi. Kesinlikle değiştirmesi gereken bir şeydi bu.

"Çalış bebeğim." Yanına gitti ve onu yanağından öptü. "Birinin faturaları ödemesi gerekiyor."

Dudakları yukarı kalktı. "İkimizin de güven fonları var. Kimsenin faturaları ödemesine gerek yok."

"Seninkiyle geçinen bir tek sen varsın."

Andrea onunla alay etti ve ellerini takım elbisesinin önünde gezdirdi. "Birincisi, sanat satarak iyi bir hayat kazanıyorum. Hâlâ kavrayamadığın bir şey bu. İkincisi," diye araya girdi, adam hobisini bir iş olarak gördüğü için ona gülmeden önce, "bu iki bin dolarlık bir takım elbise."

"Yüksek Mahkeme flört bonusumu yeni kazandığım için bu çok da önemli değil," dedi göz kırparak.

Her yıl, ülkenin en iyi hukuk firmaları Yüksek Mahkeme katipleriyle "flört" ederdi. Her yargıcın dört katibi vardı ve emekli katiplerin de onların emirlerini yerine getirmek için birer tane vardı... tüm gerçek perde arkası işleri. Clay'in son iki yıl boyunca yaptığı iş yorucu ve yıpratıcıydı. Ama iyi bir şirkete giren kâtipler için ortalama ikramiye Şirketteki maaşına ek olarak 250.000 dolar, üçüncü sınıf bir ortak olarak geliyor. Onunki bundan daha fazlasını alıyordu çünkü onları bekletmiş ve yalvarmıştı. Kötü bir iş değildi.

"Neye inanmak istersen," dedi.

"Döndüğümde burada olacak mısınız?"

Kaşlarını kaldırdı. "Beni ne sanıyorsun? Tutulan bir kadın mı? Şehirde işim var."

Clay'in yüzü karardı. "Kiminle?"

Onun yanağını okşadı. "Bir sanat simsarı. Bekleme."

"Yine... Asher'la mı buluşacaksın?" diye sordu kadın kapıya doğru yürürken.

İç çekti. "Hayır Clay. Onunla görüşmediğimi biliyorsun." Sonra da gitti.

Verdiği cevapla göğsündeki gerginliğin gittiğini itiraf etmekten nefret ediyordu. Kıskanç değildi. Hâlâ sadece... sadece tüm bu olanlardan dolayı gerçekten sinirliydi ve onun o hödükle tekrar görüşmesini istemiyordu.

Clay Porsche'sini şehre doğru sürdü ve bu sırada trafikten şikâyet etti. Burada sürücülerin neden bu kadar korkunç olduğunu hiç anlayamamıştı. Chapel Hill'deki evinde bu kadar trafik ya da sıkışıklık yoktu. Bazen orada olmayı özlüyordu. Şehrin kuzey tarafındaki kulübesini ve ailesinin Durham'ın dışındaki malikanesini özlemişti. Güney'i özlüyordu.

misafirperverlik, moda ve yemek pişirme. Güney'den çok uzun süre uzak kalmıştı ama orası her zaman evi olacaktı.

Cooper & Nielson'ın otoparkına girdi ve kendisine verdikleri geçiş kartını sensörün üzerinden geçirdi. Bar sarsıldı ve yeraltındaki muhafazaya girdi. Bir kez olsun kendi insanlarıyla birlikteymiş gibi hissetti. Yanından geçtiği her araba son derece lüks, mükemmel bir şekilde cilalanmış ve neredeyse zenginlik damlıyordu. Açıktı; statü ve para çok şey ifade ediyordu. Porsche'si bir Mercedes ile bir Lexus'un arasındaki boş bir yere süzüldü. Aletini pahalı bir amcığa sokmak gibiydi.

Asansörle Cooper & Nielson'ın kurucu ortağı olan yeni patronu Ted Cooper'la buluşacağı en üst kata çıktı.

"Siz Bay Maxwell olmalısınız," dedi Cooper'ın sekreteri ofise girdiğinde. Kırklı yaşlarının sonunda, sert bir gülümsemesi olan kızıl saçlı bir kadındı. Masasından pek sık kalkmıyor gibi görünüyordu.

"Bu doğru."

Bilgisayar klavyesinde bir şeyler yazdı ve ardından küçük, okunaksız bir elle dev bir masa takvimine bir şeyler yazdı. "Güzel. Bay Cooper'ın işi birazdan bitecek."

"Mükemmel."

Tekrar ona baktı. "Kongre Üyesi Maxwell'i tanıyor olamazsınız değil mi?"

Clay iç çekti. Tabii ki... Brady. "Evet, Brady benim kardeşim," dedi hemen.

Kaşlarını çattı. "Oh, Senatör Maxwell'i kastetmiştim. Onunla Temsilciler Meclisi'ndeyken tanışmıştım. Senatör olmasına bir anlam veremiyorum."

Babası neredeyse yirmi yıldır senatördü. En azından bu Brady ile ilgili değildi. "Evet, o benim babam."

"Harika bir adam," dedi içten bir gülümsemeyle.

"Clay Maxwell," diye seslendi bir ofisin kapısından bir ses.

"Bay Cooper." Clay öne doğru yürüdü ve D.C. hukukunda bir efsane olan yaşlı beyaz adamla el sıkıştı.

"Gemide olman harika evlat." "Burada olmaktan onur duyuyorum, efendim."

Clay hafta başında işle ilgili tüm tanıtım materyallerini gözden geçirdiği için minnettardı. Çoktan hazırlanmıştı ve

gitmeye hazırdı. Tek ihtiyacı olan kendi ofisine yerleşmek ve davaları teslim almaktı. Oradan sonra ne yapacağını biliyordu.

"Sadece aramıza hoş geldiniz demek ve sorularınızı yanıtlamak üzere etrafınızda olacak meslektaşlarınızla tanıştırmak istedim. Elbette kendi ekibinizi kuracaksınız, ancak her zaman bir öğrenme eğrisi vardır." Ted Clay'in sırtını sıvazladı. "Eminim senin geçmişinden gelen biriyle daha az olacaktır."

Clay nezaketle gülümsedi. O iki yılı boşuna katiplik yaparak geçirmemişti.

Ted onu asansöre yönlendirdi ve iki kat aşağı indiler. Clay'le birlikte koridorda yürüdü ve kibarca sohbet etti. Clay büyük bir firmanın en tepesindeki kişiyle bu sohbeti yapıyor olmasına şaşırmişti. İmza ikramiyesinin gerçekten bir anlamı olmalıydı. Ve bütün bunların gerçek ödüle giden büyük bir basamak olduğunu düşündü.

"İşte " dedi Ted.

Çevresinde ofisler, ortasında sekreterler, avukat yardımcıları ve diğer personel için alan bulunan güzel ve açık bir odaydı.

"Gidip Bayan De Rosa'yı bulalım. O sizin kilit irtibat noktanız olacak."

Ofisin içine bakan pencereyi örten ağır bir perdesi olan bir ofis alanının önünde durdular. Bay Cooper'ı gören sekreter içerideki avukat için zili çaldı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve bir kız dışarı çıktı. "Sen!" diye bağırdı kız.

Clay'in kaşları kalktı. *Lanet olsun.*

"Selam Gigi," dedi rahatça, sanki bir bar kavgasında erkek arkadaşının burnunu kırmadan önceki hafif tanıdıklarından ziyade eski arkadaşlarmış gibi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Duymadın mı? Ben yeni avukatım."

"Bekle... Yüksek Mahkeme katibi *sen misin?*" diye sordu, iri kahverengi gözleri kocaman açılmıştı.

Sanki adamın şehirdeki en iyi avukat olduğunu söylediğini unutmuş gibiydi. Cevap olarak sadece sırtıttı.

"Birbirinizi tanıyor gibi görünmenize sevindim," diye araya girdi Ted.

"Bayan De Rosa, lütfen Bay Maxwell'e ihtiyacı olan her konuda yardımcı olun."

Dişlerini sıktı ve başını salladı. "Elbette, efendim."

"Neye ihtiyacı varsa "nın tam olarak ne anlama geldiğini merak etti. Hâlâ üzerinde keşfetmeyi umursamayacağı çok güzel dudaklar vardı. Ama lanet olsun, üzerinde hâlâ lanet bir pantolon vardı. En azından şimdi hepsi birbirine uyuyordu. O sadece bir avukat değildi; Cooper & Neilson'da büyük bir avukattı. El sıkışma, çok miktarda votka ve ne yazık ki pantolon takımının hepsi anlamlıydı.

"Harika. O zaman sizi onun yetenekli ellerine bırakıyorum." Ted başıyla onayladı ve onları yalnız bıraktı.

Bu yorum üzerine Clay kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

Kadın inledi ve kapıyı işaret etti. "Ofisime. Şimdi."

Adam hiç şikâyet etmeden kasıla kasıla içeri girdi ve kadın kapıyı arkasından çarptı. Ofis genişti, bir duvarı boydan boya kitap raflarıyla doluydu ve çoğu tanıdığı hukuk kitaplarıyla doluydu. Bir çift deri sandalyeye bakan heybetli bir masası vardı. Büyük bir pencere binalarının ötesindeki caddeye açılıyordu. Harika bir manzara falan değildi ama kendine has endüstriyel bir çekiciliği vardı.

"Otur," diye tersledi.

Masasının önündeki koltuğa kıvrıldı, bir ayağını dizinin üzerine koydu ve parmaklarını göğsünün önünde birleştirdi. "Evet, Bayan De Rosa," dedi çapkınca.

"Konuşma," diye tersledi.

"Sessiz olmalarını seviyorsun. Benim için sorun değil."

Ona ters ters baktı, açıkça ters ters baktı, sanki onun bir kurtçuk olduğunu düşünüyordu. "Bak, bu playboy cazibesi daha düşük kalibreli başka kadınlarda işe yarayabilir

"dedi kendinden emin bir şekilde, "ama benim üzerimde işe yaramayacak. Bu tamamen profesyonel bir çalışma ilişkisi. Anlaşıldı mı?"

"Elbette," diye kolayca kabul etti.

"Güzel." Hâlâ ateşliydi ve onun burada olmasına kızmış görünüyordu.

"Bunu yapmak zorunda olduğum için bile nefret ediyorum ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca bana gölge olman gerektiği söylendi."

İşte oradaydı.

"Ne?" diye sordu. "Gölge mi?"

Omuz silktilti. "Eğer şehirdeki en iyi avukatsan, muhtemelen buna ihtiyacın yoktur, değil mi?" diye sordu, onun sözlerini tükürerek geri çevirdi.

"Tabii ki buna ihtiyacım yok," diye alçak sesle homurdandı.

"Harika. Bay Cooper'a benim yardımım olmadan kendi davalarınızı üstlenmeye hazır olduğunuzu bildireceğim." Bir kâğıda bir şeyler karaladı ve sonra tekrar ona baktı. "Ne yazık ki günün geri kalanında sizinle çalışmak zorundayım. Sadece bu ilk etkileşimimizmiş gibi davranmamızı tercih ederim."

"Elbette," dedi kolayca.

"Ve bugünden sonra mümkün olduğunca seyrek etkileşimde bulunun," diye ekledi.

"Böylece sen benimle flört ettiğini unutacaksın, ben de Küçük Dick'in suratına yumruk attığımı unutacağım."

Gigi kekeledi. "Az önce ne dedin sen?"

"Çapkın erkek arkadaş," diye hatırlattı ona.

Gözlerini kapattı ve elini alnına bastırdı. Bir an için gülümsediğini sandı ama ona tekrar baktığında gülümsemesi kaybolmuştu.

"Erkek arkadaşımın lakabından ya da erkek arkadaşımın adından hiç bahsetmemen senin yararına olacaktır. Şimdi işe koyulabilir miyiz?"

Ona emirler yağdırırken kesinlikle çok daha ateşliydi. Bu hoşuna gitmişti. Ondandır nefret ediyormuş gibi davranırsa da, en azından bu kolay bir flörttü. Yaptıklarının sonuçlarını düşünmek ve Andrea'yla evde olduğu gibi hiçbir şey için endişelenmek zorunda değildi. Andrea'nın sessizliğinin onu neden sinirlendirdiği, onu Kötü Takım Elbise'yle düşünmenin onu neden çileden çıkardığı ve onu düşünmekten neden vazgeçemediği gibi-

"Eee?" Gigi söyledi.

Kendini düşüncelerinden sıyırdı ve şimdiki zamana geri döndü. "Hadi işe koyulalım."

Birkaç saat sonra Clay yorgun ve açtı. Katiplik görevlerine güzel bir ara vermişti. Zihinsel ve fiziksel olarak son derece yorucuydular ve anlaşılan o ki, yüklü maaş çekine rağmen bu da farklı olmayacaktı. Aslında, kendisine verilen maaş çekine değdiğini kanıtlamak için aynı derecede sıkı çalışması gerekecekti.

Arkasından kapı açıldığında Gigi'nin masasına eğilmiş, uzun bir yasal belge üzerinde çalışıyordu. Gigi bir yığın kitabın altında gömülü olduğu yerden başını kaldırdı.

"Hey, Gi."

"Marcus," dedi. Sesinde bir parça panik vardı.

Ah. Küçük Dick.

Bileğindeki büyük yüzölü saate baktı. "Öğle yemeğı vakti geldi mi?"

"Evet, şu Hint lokantasını tekrar deneyebiliriz diye düşünüyordum," dedi Marcus.

Clay masaya yaklaştığını hissedebiliyordu. Gigi'ye baktı ve o da başını hafifçe salladı. Demek erkek arkadaşı onun burada olduğunu bilmiyordu. Bunu şimdi öğrenmesi iyi olmazdı, çünkü sonunda ofisinin ortasında patlayabilirdi. *Harika.*

"Bu senin yeni stajyerin mi, Gi?" Marcus sordu. "O, uh..."

"Stajyer değil," dedi Clay.

Kambur durduğu yerden doğruldu ve Marcus'la yüzleşmek için döndü. Clay'in yüzünü hemen fark etti ve bir saniye içinde şoktan öfkeye geçti.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı. "Gigi, onu tekrar görmenin sorun olmayacağını nasıl düşündün?"

"O burada yeni bir avukat, Marcus. Başka seçeneğim yoktu. Cooper onu bana bıraktı," dedi aceleyle.

"Muhtemelen lanet bir hikaye. O benim burnumu kırmadan önce görüşüyor muydunuz?" Marcus talep etti.

"Hayır! O gecedan önce hiç karşılaşmamıştık. Bu sadece bir tesadüf." Onu sakinleştirmek istercesine avuçlarını açarak masanın etrafına geldi.

"Ben tesadüflere inanmam." Gözleri Gigi ile Clay arasında gidip geldi. "Bu kadar yeter. Bu kadar yeter. Artık bunu yapamam."

"Ne?" diye bağırdı.

"Senden ayrılıyorum. Bunu iki yıl önce o yabancıyla yattığında yapmalıydım ama yapmadım."

"Marcus, bu çok uzun zaman önceydi ve henüz *resmi olarak* çıkmıyorduk bile.

Ayrıca, o zamandan beri başka biriyle yattın!" diye tersledi.

Birdenbire Clay'in iki yıldır bastırılmış öfkesine müdahale ediyormuş gibi hissetti. Masaya yaslandı, kollarını kavuşturdu ve gösteri için patlamış mısırının olmasını diledi.

Marcus, "Neden bahsettiğini biliyormuş gibi bu konuyu açma Gi," dedi.

"Neden bahsettiğimi *çok* iyi biliyorum ve bundan bıktım. Buraya gelip, ofisime birini aldığım için bana bağıramazsın.

durumu kontrol et ve sonra da etrafta dolaşıp beni ilişkimizin büyük bölümünde yaptığın bir şeyi yapmakla suçla!"

"Tamam, benden bu ." Marcus topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı. Gigi Clay'e ters ters baktı. "Şu yaptığına bak."

Sonra adamın peşinden koşarak odadan çıktı ve Clay'i hâlâ açlıktan ölmek üzereyken ofisinde tek başına bıraktı.

Homurdandı ve sonra bir sandalyeye gömüldü. Onu beklemenin daha iyi olacağını düşündü. Ve öyle de oldu.

Yaklaşık on dakika sonra geri geldi. Yanaklarında gözyaşı yoktu. Sadece üzgün ve sinirli görünüyordu.

"Yani... pek iyi gitmedi mi?"

Ona bakmadı bile. "Hayır." "Uzun zamandır mı?"

Omuz silkti. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Güzel. Öğle yemeğinde duble Grey Goose'a ne dersin?"

Gözleri sonunda onu buldu. "Sen bir pisliksin."

"Bunu ilk kez duymuyorum."

Gigi uzandı ve yerden siyah bir çanta aldı. Çantayı omzuna attı ve "Sen ısmarlıyorsun" dedi.

"Bu bir randevu."

"Nefesini tutma."

Bölüm 8

KÜÇÜK PENÇE

Öğle yemeği olaysız geçti.

Clay zaten pek rahatlatıcı biri değildi ve Gigi de birisinin onu rahatlatmasını isteyecek son kişi gibi görünüyordu. Aslında, sorunlarından bahsetmek yerine kendini alkole boğacak bir kıza daha çok benziyordu. Ve yaptığı da tam olarak buydu. Çifte votka shot'ı öyle bir noktaya gelmişti ki, gerçekten de onun sözünü kesmek zorunda kalmıştı. Bunu daha önce biri için yapıp yapmadığından emin değildi. Ama Tanrım, o öğleden sonra hâlâ yapmaları gereken işler vardı.

"Geri dönmek istemiyorum," dedi Gigi. Elini alnına götürmüştü. "O binada bir yorucu güne daha dayanamam."

"Beğenmedin mi?" diye sordu. Hesabı yeni ödemişti ve onu oturduğu yerden kaldırmaya çalışıyordu.

"Bayıldım amına koyayım. Yoksa neden çılgın bir mega şirkette köle gibi çalışmak için yüz bin dolar borca gireyim ki? Yani... bunu istemek için deli olmak lazım."

"Hemen hemen."

"Bunu yapmana çok şaşırdım. İstedğin şeyi almak için bağlantı trenine binemez misin?" diye hafifçe geveledi.

Bardan çıktıklarında Clay'in kaşları çatıldı.

"Ne de olsa sen bir Maxwell'sin."

"Evet, sanırım ," dedi sert bir sesle.

Bunu belirli bir nedenle yaptığını bilmesine gerek yoktu. Kız biraz sarhoştu ve adamın önümüzdeki birkaç hafta boyunca ona göz kulak olması gerekiyordu. Normalde işle eğlenceyi birbirine karıştırmazdı. Yapardı

istisnalar oldu ama hiçbirinin sonu iyi bitmedi. İsimlerini hatırlamak zorunda kalmaması işini kolaylaştırdı.

"Oh, ho!" diye mırıldandı. "O zaman babanın yardımı olmadan kendine bir isim yapmak ister misin? Marcus" -adını söylerken hıçkırdı- "kardeşinden bahsettiğinde nasıl tepki verdiğini gördüm."

"Onun hakkında konuşmayalım."

Başını salladı. "Marcus tam bir sik." "Küçük sik."

Güldü ve başını salladı. "Tamamen yanlış değil."

"Hiçbir erkek paketliyse böyle dar kot pantolon giyemez."

Clay onu Porsche'sinin yolcu koltuğuna oturtmayı başardı. Arabayı o kullandığı için memnundu. Sorumluluğun kendisinde olduğu zamanlar pek sık olmazdı. Bu garip bir değişiklikti, sanki bir şekilde hayatının paralel bir evrenine adım atmıştı.

Gigi ofise dönerken yol boyunca gevezelik etti. Çok uzak değildi ama bu soğukta dışarıda yürümek istememişti. D.C. her zaman açılış töreninden hemen önce çok soğuk olurdu ve o da yine bu soğukta dışarıda durmak istemiyordu.

Clay arabasını park edip motoru durdurduğunda Gigi'nin ona bir şey söylemiş olması gerektiğini fark etti. "Ne?"

Parmağını adamın yüzünde gezdirdi. "Çok yakışıklısın."

Adam sırttı. "Biliyorum."

"Pislik," dedi gönülsüzce. "bir hatasın, değil mi?"

"Evet," dedi çünkü bu durumda bunun doğru olduğunu kabul ediyordu.

Gigi ateşliydi. Ama sıradan bir tanıdık değildi. Onu her gün görmek zorundaydı. Davalarda onunla birlikte çalışmak zorundaydı.

Artı... Andrea.

Onu düşününce yüzünde bir gülümseme belirdi. Araları bozuk olsa bile, bu onun Bad Suit ile yaptığı hatayı yapmak istediği anlamına gelmiyordu. Bir ilişki istemiyordu. Gigi ve Küçük Dick sayesinde bir ilişkinin neye benzediğini çoktan görmüştü. Zaten bu haliyle mükemmel bir ilişkisi vardı.

O da beklediği gibi bir pislik gibi davrandı. "Pantolon takımlarını sevmem." Hafifçe sarsıldı. "O zaman çıkarabilirsin."

Lanet olsun. "İlgilenmiyorum," dedi sertçe.

"Evet, ilgileniyorsun."

Evet, öyle. Kahretsin, ateşli bir pilici nasıl geri çevirdim?

"Erkek arkadaşın senden ayrıldı diye sana iyi davranan ilk erkeğe bacaklarını açman gerekmiyor," dedi zalimce.

Gözleri sertleşti ve hemen doğruldu. Arabanın kapısını sarsarak açtı ve adam arabadan indiğinde otoparkın yarısını çoktan geçmişti. Asansör ona yetişmesine yetecek kadar uzun sürdü.

Yüzündeki tüm espri anlayışı kaybolmuştu. Asansöre adımını attı ve dönüp Clay'in yüzüne baktı. "Sen kendi davalarınla ilgilen, ben de kendi davalarım. Aksi takdirde, cehenneme kadar yolun var."

Kapı kapandı ve içini çekti. *Yüce Tanrım!* Bu çok boktan bir durum olacaktı. Hukuk firması konusunda babasını dinlememesi gerektiğini biliyordu.

Sonraki hafta berbat geçti. Gigi sanki o yokmuş gibi davranıyordu. Umursadığından değil, ama onunla çalışması gerekirken bir şey yapmasını zorlaştırıyordu. Bu yüzden iş yerindeki insanlarla ilişki kurmuyordu. İşleri karmaşık hale getiriyorlardı. Karmaşık olması gerekmiyordu.

Cuma günü gelip çattığında Clay oradan çıkmaya hazırды. Ofis saat dört civarında kapanıyordu ama yeterince insanın gece boyunca ve hatta bazılarının uzun hafta sonu boyunca çalışacağını biliyordu. Ama o çalışmıyordu. En azından henüz değil.

Clay arkadaşları Ethan ve Cash'e bir mesaj gönderdi ve kapıdan çıktı.

Bu gece bir şeyler içelim mi?

Gigi asansöre onun yanında girdi. Kollarını kavuşturdu ve ona bakmaktan kaçındı. Onun ne yaptığını bilmiyordu. Yani onu geri çevirmişti. Onu becermek istediği konusunda oldukça ısrarcıydı. Ona kalırsa, ona bir iyilik yapmıştı. Bu konuda sürtüklük yapmasına gerek yoktu.

"Pazartesi günü kendi davalarınızı devralıyorsunuz. Az önce bayla konuştum. Cooper," diye tersledi.

"Demek konuşabiliyor," diye söylendi.

Ona ters ters baktı. "Ve yapmamalısın."

Clay omuz silkti. Son zamanlarda herkes her şeyi abartmaya başlamıştı.

"Biliyor musun, barda tanıştığım ilk gün iyi biri olduğunu düşünmüştüm ama Marcus'a yumruk attıktan sonra bunu anlamalıydım. Tekrar ortaya çıktığında bunu fark etmem neden bu kadar uzun sürdü emin değilim."

"Sarhoştun. Tutarlı olmadığın için seni suçlamıyorum."

Gigi gözlerini devirdi ve kollarını kavuşturdu. Bir daha hiçbir şey söylememeye kararlı görünüyordu.

Porsche'sine atladı ve yirmi dakika boyunca şehir merkezindeki bekâr evine gitti. Sonra da kendisini bara götürmesi için bir taksi çağırdı. Porsche'siyle bir yerlere gitmekten ne kadar hoşlansa da, içki içip araba kullanmak listesinde üst sıralarda değildi. Eğer bir daha hastaneye gitmek zorunda kalmayacaksa, bu onun için sorun değildi.

Kısa süre sonra yerel bir bar olan The Hill'deydi. Adını bulunduğu yerden alıyordu ama başka bir şey değildi. Pis bir yerdi ve kongre üyeleri ve stajyerleri akşam için ayrıldıklarında mesai sonrası yaşanan kirli şeyleri biliyordu. Capitol Hill'de her şeyi görmüştü.

Andrea'nın asla sık gitmeyeceği bir yerdi. Ethan ve Cash'in burayı sevmeye nedenlerinden biri de buydu - gerçi kolay kadın müşteriler muhtemelen en büyüğüydü.

"Clay!" dedi Ethan. Clay'in elini tuttu ve kuvvetle sıktı. Koyu renk saçları alnına döküldü ve gözlerinden kurtulmak için başını salladı. "Çok uzun zaman oldu dostum."

"Sadece birkaç hafta."

Cash diğer taraftan yaklaştı. Clay'e şakayla karışık dirsek atarak, "Eski top ve zincir nasıl?" sordu.

Clay irkilmemeye çalıştı. *Dangalak*. "Andrea her zamanki gibi."

"Hâlâ seni oyalamayı bırakmaya mı çalışıyor?" Cash sordu.

"Andrea kiminle yattığını hiçbir zaman umursamadı," dedi sırtarak. "Neden Ğimdi umursamaya bağlasın ki?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi Cash. Elini bir biraya sardı ve Clay'in eline tutuşturdu.

Bu adamlar onunla birlikte hukuk fakültesine gitmiĞ olsalar da, onun sırdaĞları değillerdi. Onlara Andrea'nın gerçekten de garip davrandığını, kiminle yattığını önemsiyormuĞ gibi davrandığını söyleyemezdi. .

Ama Ethan daha sezgiseldi ve biraz daha az hödüktü, bu yüzden Clay'in blöf yaptığını anlamış görünüyordu. Bunun nedeni muhtemelen hukuk fakültesindeyken boşananlardan biri olmasıydı.

Andrea bu hafta ortalıkta bile yoktu. Normalde Clay bunu fark etmezdi bile. O genellikle şehirde kalır, onlar da kendi hayatlarını yaşarlardı. Ama Yeni Yıl'dan beri evlerine gidiyor, evi boş bulduğunda şaşırıyor ya da Andrea'nın orada ama uzakta olduğunu görünce üzülüyordu.

O kadar da aptal değildi. Onunla ilgili bir şeyler olduğunu biliyordu. Sadece bozuk olmayan bir şeyi düzeltmeye çalışmak istemiyordu. Ve onun da bunu istediğini hissediyordu.

Cash, "Evde seni bekleyen ateşli kışın endişelenmemize gerek yok," diye açıkladı. "Hadi burada senin için biraz bulalım."

Ethan güldü. "Zor olmasa gerek. Clay seçici değildir."

"Siz iki salak da öyle," diye homurdandı Clay.

Gerçekten seçici değildi. Onları seksi ve uzun bacaklı severdi. Sarışın ve sıksa.

Ama o sadece sıcak kabul ederdi. Sıcak onun için işe yarardı.

"Cooper ve Nielson'da birlikte çalıştığım şu hatundan sonra buna ihtiyacım var. Erkek arkadaşı ondan ayrılmış, o da benim bir pantolon takımını becereceğimi düşünmüş. O zamandan beri frijit."

"Frigid bu çabaya değmez," diye söylendi Cash. İri cüssesini bara yasladı ve Bud Light'ının yarısını gözünü kırpmadan mideye indirdi. Güney Georgia'dan gelen, D.C. standartlarına göre sık sık fazla uzattığı siyah saçları olan iri yarı bir adamdı.

"En azından senin çabana değmez," diye araya girdi Ethan.

"Evet, sonumuzun Ethan'ın patronunu sikmesi gibi olmasını istemeyiz."

"Hâlâ bunu yapıyor musun?" Clay sordu.

Ethan omuz silktili ama kayıtsızca gülümsedi. "Arada sırada."

"Sadece kocası şehir dışındayken," dedi Cash.

Clay arkadaşlarıyla birlikte güldü. Ethan'ın patronu beceren kişi olacağını asla tahmin edemezdi. Ona daha çok Cash gibi görünmüştü ama Ethan daha fazlası için geri döndüğüne göre bundan hoşlanıyor olmalıydı.

Sonraki bir saat boyunca Clay uzun iş haftasının omuzlarından düşmesine izin verdi. Saldırıdan beri hayatı stres altındaydı ve bu eziyeti bir kenara bırakıp arkadaşlarıyla takılmak güzeldi.

Bir noktada bir grup kız bara geldi ve Cash hemen içeri daldı. Clay'in yaydığı sinsi ve seksi oyunun hiçbirisi onda yoktu. Önce davranıp sonra düşünen bir tipti ama kızlar bundan hoşlanmaya meyilliydi. Ethan'ın aksine. Clay her zaman onun oyununun bir oyunu olmadığını söylerdi. Ethan çoğu gece ne yaptığının farkında bile olmadan kız tavlardı.

Cash otomatik olarak esmer elebaşına odaklanmış gibi görünüyordu ama Clay'in gözleri kızın solundaki sevimli kıza takılmıştı. Sevimli bir kızıl saçlı onun normal davranış biçimi değildi ama kızın ona kaçamak bakışlar atması hoşuna gitmişti. Bununla başa çıkabilirdi.

Ayrıca, ona şimdi yaklaşmazsa, kızılara karşı büyük bir ilgisi olan Ethan'a karşı kaybedeceğini biliyordu. Onlar onun kriptonitiydi. Ethan tam Cash'e doğru yürümek üzereyken Clay kızıl saçlı kıza doğru yürüdü. Yaklaştığında, uzun kalın kirpikli, kapüşonlu mavi gözlerinin altından ona gülümsedi.

"Hey," diye nefes aldı.

"Selam sana." Clay yan tarafını bara yasladı ve kızları her zaman dizlerinin üstüne çöktüren gamzeli gülümsemesini takındı.

"Ben Bethany."

"Memnun oldum Bethany," diye mırıldandı Clay. Adını söylediğinde kızın derin derin nefes alması hoşuna gitmişti.

Bethany kıkırdadı ve bakışlarını kaçırdı. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu bir dakikalık sessizlikten sonra.

Kahretsin!

Gözleri, esmer kızla konuşan ve dikkatini vermeyen Cash'e kaydı. *Bu salak bu kızları tanıyor muydu? Aynı bara tekrar tekrar gitmenin en büyük sorunu buydu.*

"Merak etme," dedi, bir kenara iterek. "Önemli bir değil."

"Gerçekten mi?"

"Erkek arkadaşımdan yeni ayrılmıştım ve hızlı bir sevişmeye ihtiyacım vardı. Çok ateşliydin ve beni kırmadın," diye itiraf etti yanaklarında yumuşak pembe bir kızarıklıkla.

"Neredeydin?" diye sordu sırtarak.

Tekrar kıkırdadı. "Öyleyim. Kesinlikle hâlâ ateşlisin."

"Peki, bu sefer daha unutulmaz yapabiliriz..." "Erkek arkadaşım ile tekrar bir araya geldim."

"Bu gece burada olmam onun için ne büyük talihsizlik o zaman."

Dudağını ısırdı ve sanki önerisini düşünüyormuş gibi adamın ağzına baktı. Kız arkadaşlarına dönmek yerine ona doğru bir adım attığında, onu yakaladığını anladı. *Tanrım, bu çok kolay.* Bazen hiç çaba sarf etmesine bile gerek olmadığına yemin ediyordu. Bahsettiği erkek arkadaşı olsun ya da olmasın, yine de onu avucunun içine almayı başarıyordu.

Ona doğru öne doğru eğildi. "Şey, bilemiyorum. Belki de..."

Clay içini çekti ve kızın söyleyeceği diğer şeyleri duymazdan gelerek telefonunu cebinden çıkardı. Acil bir mesaja dalmış gibi yaptı ve elini kaldırdı.

Burada bir meydan okuma yoktu. Bu kızı çoktan becermişti ve onu hatırlayamıyordu bile. *Evde seksi bir kız varken neden şirinle yetineyim?*

Memnuniyetle Andrea'ya bir mesaj gönderdi.

Hey, bebeğim, senin için bir oyunum var.

Kızıl saçlı yüzünde alaycı bir ifadeyle ona bakıyordu. Sanırım onun ilgisini çekmek için çaba göstermezse pek de oyun sayılmazdı. Kahretsin, bu gece umursayacak gibi hissetmiyordu.

Andrea bir saniye sonra aradı ve Redhead'e bir mazeret bildirmek yerine cevap vermek için uzaklaştı.

"Hey, bebeğim."

"Merhaba Bay Maxwell," dedi keskin bir sesle. "Benim için bir oyununuz mu var? Artık oyun oynamayacağımıza karar verdiğimizizi sanıyordum."

"Haklısın. Bu gece oyun yok. Sadece sen."

"Öyle mi?"

"Sadece sen, Andrea."

"Şu anda bir sanat galerisindeyim. Eğer gelersen, daha sonra biraz amcık bulabilirsin."

"Olabilir mi?" diye sordu. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Kız arkadaşının onunla açık saçık konuşmasına bayılırdı.

"Buraya gelip öğrenmek istemiyor musun?"

Bölüm 9

CAVEMAN

Lanet olası sanat galerisi şehrin diğer tarafındaydı.

Clay, Andrea'nın sözlerinin bir meydan okuma olduğunu hissetmeseydi, adresi görür görmez siktir et derdi. Şu anda nerede olduğunu bilemezdi ama ofisine en az kırk beş dakika uzaklıktaydı. *Uber sürücülerini sağ olsun!*

Sonunda onu şehrin öbür ucuna götüren Escalade'den indiğinde, işteki takım elbisesini değiştirmede için memnundu. Mekândaki diğer herkes, sanki bu siyah kravatlı bir davetmiş gibi şık giyinmişti. Aslında bu durum için az giyinmiş olabilirdi, ki bu hiç olmamıştı. Kravatını dikkatle düzeltti, bir yandan da Andrea'nın onu nereye gönderdiğini merak ediyordu.

Kapıdaki bir kadın ona bir program uzattı. Programa bakmadan, bir masanın önünden geçerken hemen attı. Buraya etkinlik için gelmemişti. Andrea için buradaydı.

Gözleri pahalı sanat eserleri ve kendini beğenmiş sanatsever tiplerle dolu kalabalık odalarda gezindi. Duvarlar bembeyazdı ve odanın içine serpiştirilmiş beyaz sütunlar vardı. Her şey zevkli ve şıktı. Çok moderndi. Çok zengin. Müşterilerden para damlıyordu ve birkaç kişiyi tanıdığını görünce şaşırdı. Böyle bir kalabalığı çektiğine göre burası çok özel ve prestijli olmalıydı. Andrea'nın burada olmasına şaşmamalıydı.

"Clay!" diye seslendi arkasından biri.

Sesin geldiği yöne döndü ve Yeni Yıl'da tanıştığı Jamie'yi gördü. Kız gülümseyip el salladı ve arkasında bir adamla ona doğru koştu.

"Hey! Yıllar önce burada olacağını sanıyordum!" dedi Jamie.

Clay kaşlarını çatı. *Neden?*

"Bu benim kocam, James."

"Memnun oldum," dedi James'in elini sıkarak. "Andrea'yı gördün mü?"

"Sanırım yan odada bir koleksiyoncuyla konuşuyor. Bu gece burada bir sürü eser sattı."

"Öyle mi?" sordu yavaşça, onun ne demek istediğinden emin değildi.

"Evet. Bütün parçalarım gitti. O çok zeki biri. Onun gibi bir kız arkadaşın olduğu için şanslısın. Sanat eserlerinden çok iyi anlıyor ve sanat camiamızda becerikli bir girişimci olduğunu kanıtladı," dedi Jamie.

"Gerçekten de öyle," dedi Clay.

Başı dönüyordu. Jamie'nin söylediklerinden Andrea'nın normalde olduğu gibi sanat eseri satın almak için burada olmadığı anlaşılıyordu... ama gösteriyi o mu yönetiyordu? Bu gerçekten kafasını karıştırmıştı. Andrea'nın sanat eseri satmakla ilgilendiğini söylediğini biliyordu ama işin bu seviyeye geldiğinden hiç bahsetmemişti.

Bunu nasıl kaçırdım? Bana söylemedi mi yoksa ben onun başarısından habersiz miydim?

Bırakın bu etkinliğe kendi sanat işi olarak ev sahipliği yaptığını söylemeyi, onu bu etkinliğe davet ettiğini bile hatırlamıyordu.

"İzninizle. Kız arkadaşımı aramaya gidiyorum," dedi başını sallayarak.

Clay Andrea'yı ararken Jamie ve kocası kalabalığın arasında kayboldu. Onu tam da Jamie'nin söylediği yerde, koleksiyoncu olduğu anlaşılan yaşlı bir kadınla konuşurken buldu. Andrea sırtı Clay'e dönüktü ve tuvalinde birkaç fırça darbesi olan bir sanat eserini işaret ediyordu. Clay bunu sanat eseri olarak görmüyordu ama Andrea'nın bunun için küçük bir servet ödediğini biliyordu.

Clay düşüncelerini toparlarken Andrea'yı uzaktan değerlendirdi, onu göremediği için mutluydu. Tepeden tırnağa muhteşem görünüyordu. Platin sarısı saçları Fransız kıvrımıyla geriye doğru taranmıştı ve kulaklarından sarkan zarif inciler dar siyah elbisesiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Aslında çok dar değildi. Sadece aktif bir hayal gücü vardı. Buraya ne için geldiğine tam uyuyordu. Ayakkabıları da, kırmızı cilalı tabanı olan beş santimlik topuklu ayakkabılar, baldırlarını ve poposunu çok seksi gösteriyordu. Onu sahilde tanıştıkları o ilk günkü kadar güzel bulmadığı bir günün geçeceğinden emin değildi.

Andrea üzerinde alığtığı iÇi bitirmiğ gibi görünüyordu ve sanki onun gözlerini üzerinde hissetmiğ gibi döndü. Andrea onu görünce gülümsedi ve adam da ona yaklağtı.

"Merhaba," dedi.

"Clay," dedi usulca, "başardın."

"Tüm bunları organize etmekle meşgul olduğun için bu gece oynayamamana şaşmamalı." Kollarını iki yana açtı ve ona rahat bir gülümseme verdi. Bu oyunla ilgili değildi. Bu onunla ilgiliydi. Onlarla ilgiliydi.

"Geldiğine gerçekten çok sevindim. Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum," diye itiraf etti. "Açıkçası mesajını alana kadar her şeyi unuttuğunu düşünmüştüm."

Lanet olsun! Bunu zaten biliyor olması gerekiyordu. Kızın ona bundan bahsettiğini hatırlamıyordu ama saldırıdan beri o kadar kendinde değildi ki aklından tamamen çıkmış olmalıydı. İki de genellikle birbirlerinin yanında olma konusunda çok iyiydiler.

O da gülümsedi ve "Bu sizin için önemli. Tabii ki buradayım."

Andrea'nın bebek mavisini gözleri onun bu yorumu karşısında tembelleğti ve tatmin oldu. Sözlerinin onun için ne anlama geldiği hakkında çok Ėey söylüyorlardı. Elini adamın ceketine doğru kaydırdı. "Buna sevindim. Az giyinmiş olsan bile."

Omuz silkti. "Hâlâ seksi görünüyorum."

"Ve kül tablası gibi kokuyor," diye ekledi. Andrea gözlerini devirdi. "Bundan nce Cash ve Ethan'la mı ıkıyordun?"

Clay omuz silkti ve bir kolunu onun dar beline doladı. "Artık burada seninleyim."

"O zaman seni birkaç kişiyle tanıştırayım." Andrea hemen profesyonel moda geri döndü.

Birlikte etkinliklere katıldıklarında da böyle oluyordu. O eski tanıdık his. Gerçekten normal bir çift olma görüntüsüne brnmelerinin kolaylığı. Adamın eli kızın belinde, kızın gözleri adamın kileri buluyor, bir bakışta özel düşüncelerini paylaşıyorlardı. Uzun zamandır byleydiler; nefes almak kadar kolaydı.

Ama bu sefer farklıydı. Sadece küçük bir fark ama yine de bir . Andrea o kadar uzun zamandır kariyeri, hayalleri için onun arkasında duruyordu ki, bir kez olsun onun arkasında durmanın kendisi için nasıl bir değişim olacağını hiç fark etmemişti.

Buradaki herkes Andrea içindi. Andrea'nın onu tanıştırdığı kişilerden bazıları onun meslektaşları ve patronlarıydı. Sanata çılgınca para harcamanın beyinsiz bir hayranlık olduğunu düşündüğü şey, gerçek bir kariyere dönüşmüş gibiydi.

Bunca zaman fark etmemesi için kör olması gerekirdi.

Ama şimdi fark etmişti. Ve onun için göğsünde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Gurur. Bu dünyayı anlamasa bile, onun bu dünyada mutlu olmasından memnundu.

Andrea uzun bir elbise giymiş bir kadının yanaklarını öptü ve zar zor yakaladığı Fransızca bir şeyler söyledi. Fransızcası paslanmıştı ama kendisinden bahsettiklerinden oldukça emindi.

Andrea onu işaret ederek, "Evet, bu benim erkek arkadaşım Clay," dedi.

"Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Andrea'nız çok hoş bir insan," dedi kadın kalın aksanıyla. "Gecikmiş kocamdan bu yana böyle gözleri olan birini görmemiştim."

"Çok çarpıcı, değil mi?" Clay söyledi.

Kolunu Andrea'ya doladı ve Andrea gülümsedi.

"O kadın Paris'in yarısına sahip, yemin ederim," dedi Andrea ona. "Kocası bir sanat koleksiyoncusuymuş ve görünüşe göre, Amerikalıların biraz kaba olduğunu düşünse de Amerikan sanatını sevmeye başlamış."

"Öyleyiz," diye kabul etti Clay. "Benim hakkımda ne dedi?"

Andrea onu kendinden uzaklaştırmak için, "Duydun demek," dedi. "Senin her zaman yanımda olamayacak kadar yakılgınlık olduğunu söyledi."

Clay eğildi ve onun şakağını öptü. "O haklı."

"Burada olmana çok sevindim," dedi tekrar. "Biraz daha iş yapmam gerekiyor ama size şu projeyi göstermeme izin verin."

Clay onu dinledi ve büyük bir portrenin sergilendiği başka bir odaya girdi. Daha önce hiç görmediği bir kadının resmiydi bu. Kadın çırılçıplaktı ve yağmurla sıvanmış büyük camlı bir pencereden dışarı bakıyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve perişan görünüyordu. Bir şekilde romantize edilmişti. Göğüsleri örtülüydü. Bacak bacak üstüne atmıştı. Müstehcen görünmüyordu. Sadece bir şey eksikti... ve bu kıyafetleri değildi.

"Ondan kurtulmayacaktım," dedi Andrea ona. "Ama bunun bir servet getireceğini biliyordum."

"Sizinle konuşuyor," diye itiraf etti. Sanatla arası pek iyi değildi ama o bile eserin özel olduğunu anlayabiliyordu.

"Öyle. Öyle."

"Ne kadara gidiyor?" diye sordu merakla. *Bu kadar çok sevdiği bir şeyi neden elden çıkarsın ki?*

"Yarım milyon."

Clay boğuldu ve "Tanrım, Andrea..." diye mırıldandı.

Başını salladı. "Biliyorum. Sanatçı yakın zamanda vefat etti. Bunu en son Fransız Rivierası'na gittiğimizde satın almıştım ve şimdi ödediğimin yüz katı değerinde. Kaçırılmayacak kadar iyi görünüyordu."

Clay onunla tartışmadı. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Paraya hiçbir şekilde ihtiyaçları yoktu ama bu tür bir değer artışı inanılmazdı. Ve borsa gibi, bu değer ne kadar süreceğini kim bilebilirdi? Muhtemelen herkes sanatçının tüm tablolarını kapışıyordu. Sonra balon büyük olasılıkla patlayacak ve Andrea'nın elinde ödediği beş bin dolar değerinde bir tablo kalacaktı.

"Ve bu gece satacak mı?"

Başını salladı. "Şimdiden beş muhtemel alıcıyla görüştüm. Hepsi teklif vermeye karar verirse açık artırmaya çıkabilir."

"Senin için her şey daha iyi."

Tablonun kaybindan dolayı gözlerine hüznün çöktü ama bunu hemen sakladı. Bundan kurtulmanın ona ne kadar acı verdiğini biliyordu. O her şeyden önce bir sanat aşığıydı. Bu konuda kariyer yapıyor olsa bile, eserlerinden birini kaybetmenin acısı geçmezdi.

"Andrea, işte buradasın. Her yerde seni arıyordum." Arkalarından bir adam yaklaştı ve Clay daha kim olduğunu anlamadan Andrea'yı kucakladı.

Bunu yapar yapmaz çenesi sıkıldı, elleri yumruk oldu ve tüm vücudu kaskatı kesildi.

Kötü Takım. Asher McWalter. *Onun burada ne işi var?*

Dangalak herifin sırtına hançer gibi baktı. Kötü Takım Elbiseli'nin sümüklü parmaklarını Clay'e ait olandan çekip almak için bir adım öne çıkmıştı ki Andrea aceleyle onun hamlesini savuşturdu.

"Ah, Asher," dedi keskin bir sesle. Bu onun iş sesiydi. "Burada olduğunu bile fark etmemiştim."

"Yeni geldim. Galeriye kapatmak zorunda kaldım," dedi soğukkanlılıkla. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Clay yüksek sesle boğazını temizledi, olabildiğince dik durdu ve gözlerinde saf bir öfkeyle adama baktı. Bir barda değildi. Yumruk atamazdı. Ama atmasına da gerek yoktu. Bu adama karşı fiziksel bir şey yapmasına gerek yoktu. Bu dangalağın fırlatacağı her şeyin onu ezip geçeceği çok açıktı.

Ama bu adam Andrea'yı bardan onunla birlikte ayrılmaya ikna etmişti. Andrea'yı eve götürmüş ve onunla birlikte gitmesi gereken gece Clay'in kızını becermişti. Muhtemelen tüm saldırısını bu adamın kapısının önüne bırakmaması gerektiğini biliyordu, ama bu onu yapmaktan alıkoymadı.

Andrea Clay'in yüzüne bir kez baktı ve kolayca onun kollarına atıldı. Sanki onu tutmak istiyormuş gibi elini takım elbisesinin üzerine koydu. Gülümsemesi temkinliydi. "Asher, bu Clay. Clay... Asher."

Asher kararsızca ikisinin arasına baktı. Muhtemelen Andrea'nın bir erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordu. Clay'in fetihlerinden hiçbirini bilmiyordu. Liz hariç, ama o da Hilton Head'de ona rastladığında bir kazaydı. Liz'le ilişkiye girdiğinden değil.

İkisi de kıpırdamayınca Andrea konuşmaya devam etti: "Asher'ın şehir dışında bir galerisi var. Orada harika parçalar buldum. Jamie bir keresinde orada sergilenmişti."

Clay gözlerini Asher'dan ayırmadı. Andrea ona zaten bildiği bilgileri aktarıyordu. Kız hiç mırıldanmıyordu, yani aynı odada durup aynı havayı soluduklarına göre çok gergin olmalıydı.

Andrea yüzünde yalvaran bir ifadeyle ona baktı. Kısa sürdü. Duygularını asla bu kadar uzun süre göstermezdi. Sadece onun bir Çeyler söylemesini istediğini biliyordu.

"Öyle değil mi? Sanat galerileri şu sıralar çok moda gibi görünüyor," dedi Clay.

"Ve Clay... o bir avukat," dedi Andrea, yorumunu yeterli bulmadığı belliydi. "Yüksek Mahkeme'deki katiplik görevini yeni bitirdi ve şu anda D.C.'deki en iyi şirkette çalışıyor."

"Avukat," dedi Asher ona bakarak. "On parmağında on marifet olduğunu duydum."

Clay sıırttı. "Duyduğum tek şey bu değil."

Clay tamamen karşı koyma modundaydı. Bunu yapabilecek biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Andrea'nın peşinde olmadığından değil ama eski fetihler genellikle kısa sürüyordu. O etraftayken kesinlikle ortaya çıkmıyorlardı ve ona bir düzine kuruş olduğunu söyleyecek cesaretleri yoktu. Andrea'yla resmi olarak on yıldır birlikteydi -Hilton Head'deki tüm yazlar da dahil edilirse on beş yıl. Asher onun bölgesini ihlal ediyordu ve Clay'in umurunda olsa bile cehenneme kadar yolu vardı.

"Ama değil," dedi Clay.

Clay Andrea'yı kendine doğru çekti ve dudaklarını alaycı bir şekilde Andrea'nın dudaklarına . Andrea bir an kıpırdandı, en son yattığı adamın yakın takibi altında bunu yapmaktan emin değildi. Ama sonunda pes etti ve onu geri öptü.

"Andrea," dedi Asher sivri bir öksürükle.

"Bir erkek arkadaşı olduğunu biliyordun, değil mi?" Clay, Andrea'nın tek kelime etmesine izin vermeden sordu.

Yanında hafif bir inilti duyabiliyordu ama onu görmezden geldi. Asher'ın yüzündeki şaşkın ifadeye odaklanmıştı.

"Sen onun... erkek arkadaşı mısın?" "Belli ki."

"Ne zamandan beri? İki ya da üç haftadır mı, Andrea?"

Clay alaycı bir şekilde güldü. "Haftalar mı? Yılları dene. Ama on üç yaşımızdan beri benim kızımken onunla konuşabileceğini düşünmen çok ilginç."

"Clay," diye fısıldadı Andrea, "bırak gitsin."

Asher şimdi Andrea'ya bakıyordu ve Clay adamın onun sözlerinden incindiğini görebiliyordu. *Güzel. Zavallı ahmak. Onu gerçekten önemseydiğini ve sadece bir oyun olmadığını sanmıştı.*

Clay ona, "Hayır, bilmesi gerekiyor bebeğim," dedi. "O benim. O yüzden ne düşünürsen düşün, ben olsam arkamı döner ve çeker giderdim çünkü böyle bir şey asla olmayacak."

Asher Andrea'ya bir kez daha baktı, dişlerini sıktı ve sonra gözden kayboldu.

İyi kurtulduk.

Andrea Clay'in koluna bir şaplak atarak onu kendine getirdi. "Neden bunu yapmak zorundaydın?"

"Ne demek istiyorsun, neden bunu yapmak zorundaydım?" Clay sordu. "Sana sahip olamaz Andrea."

"Onunla çıkmak istemediğimi zaten *biliyor* Clay. Biliyor. Saldırıdan sonra ona söyledim. Artık ona ilgi duymuyordum. Yaraya tuz basmana gerek yoktu."

Başını tekrar ona doğru eğdi. Burnu onunkine değdi ve bir elini onun sırtında gezdirdi. "Bu konuda yanılıyorsun. Yapmam gereken tam da buydu çünkü artık onu *neden* terk ettiğini biliyor. Ve benimle olduğunu Andrea. Benimle olduğunu."

Onu tekrar öptü, tam dudaklarından. Asher'ı ve Andrea'ya bakığını gördüğünde bir şey onu ele geirmiğti. Clay'in göğsünden bir şey ıkmığ ve ateğ püskürüyordu.

Ama şimdi yüzündeki ifade her şeyi yeniden anlamlandırıyordu. Onun kendisine hiç böyle baktığını görmemişti. Elinde oyuncak gibi. Tam ve eksiksiz bir hayranlık. Sanırım ayağını yere vurmasına aldırmamıştı, ki bu iyi bir şeydi çünkü istese bile duramazdı.

O gece banliyödeki evlerine bile dnemediler. Andrea'nın evi daha yakındı ve bu noktada umurunda bile değildi. Sadece onunla birlikte olmak istiyordu. Tökezleyerek kapıdan girdiler ve Clay onu kollarına alıp doğruca yatak odasına gitti.

İ çekerek kuşty yorganın içine gömüldü. "Orada söylediğin şey," diye mırıldandı.

Takım elbisesini çıkardı. "Ne dedim ben?"

"Seninle olduğumu."

"Elbette benimlesin," diye ısrar etti.

Siyah elbisesine uzandı ve onu vücudundan kaydırđı, onu i amařırđ olmadan ve sadece cimri bir siyah styenle buldu. Elbiseyi çıkarıp yatak odasının diğer ucuna fırlattı.

"Buraya gel." Kadın parmaklarını adama doğru uzattı ve adam da ona uymak zorunda kaldı.

Onu galeride o lanet elbisenin içinde gördüğünden beri sikini onun vücuduna sokmayı hayal ediyordu. Ayrıca onunla çok gurur duyuyordu. Bu gece ne kadar para kazandığını bilmiyordu ama yüzündeki o gülümsemeyle bunun bir önemi bile yoktu.

Dizinden başladı, iç uyluğuna doğru bir öpücük izi bıraktı. Karnına ve göğüslerine doğru ilerlemeden önce en hassas bölgesine sıcak sıcak üfledi. Kahretsin, göğüslerine bayılıyordu. Birini parmaklarının arasına alırken diğerinin üzerinde dilini gezdirdi.

İnledi, bacaklarını Clay'in etrafına doladı ve onu kendine çekti. "Ah, Clay, bütün gün seni düşündüm."

"Siktir, ben de."

"Sadece seni içimde istiyorum," diye mırıldandı. "Bunun için bolca zaman var."

Adam diğer meme ucuna geçtiğinde titredi, elleri vücudunda dolaşüyor ve her kıvrımı alıyordu.

"Benim olduğunu söyle," diye fısıldadı.

"Sen benimsin," diye tekrarladı tenine karşı.

Kadın usulca güldü. "Hayır. Senin olduğumu söyle." "Ben seninim."

"Evet, bu sese bayılıyorum."

"Böyle ağlamaya devam edersen kendimi kontrol edemeyeceğim."

"O zaman yapma," dedi.

Kendini onun sikine karşı konumlandırdı ve onu aşağı yukarı ovuşturdu. Çok sıcaktı ve ona zaten ne kadar ıslak olduğunu gösterdi.

"Siktir," diye inledi Clay.

Vücutlarını hizaladı ve sonra onun içine doğru itti. Yüksek sesle inledi, sadece onu daha da içine itti. Tanrım, inanılmaz hissediyordu. Tırnakları adamın sırtını kazıyordu. Vücutları birbirine çarptı.

Bağka hiç kimseyle böyle olmamıŒtı. Andrea, onun vücudunu en az onunki kadar iyi tanıyor gibiydi.

Ona tekrar tekrar çarptı. Gözlerine bakmak için başını yukarı kaldırdı. O gözlerde bir şeyler kıpırdanıyordu. Yüzü tutku ve arzuyla çalkalanıyordu ama yine de başka bir şey vardı.

"Oh, Clay," diye inledi. "beni, bebeğim."

Ve yaptı da. Kadının içine birkaç kez daha girdi ve sonra ikisi de bitkin bir halde yatağa uzandılar.

"Bu ," diye fısıldadı onun omzuna doğru kıvrılarak.

Adam temizlenmek için yerinden kıpırdandı ama kadın uzanıp kolunu tuttu. "Bu gece kalacak mısın?"

"Nereye gittiğimi sanıyordun?" diye sordu gülerek.

"Bilmiyorum."

"Sadece banyo. Geri geleceğim."

Adam döndüğünde, kadın temizlendi ve sonra ona sarıldı.

Kadın, zar zor duyabileceği kadar yumuşak bir sesle, "Senin olmayı seviyorum... ve benim olduğun için mutluyum," diye fısıldadığında, yorucu seks turundan bayılmak üzere olduğunu hissetti.

Hiçbir şey söylemedi. Ne bilmiyordu. O kadar uzun zamandır birbirlerinin olmuşlardı ki... bu yüzden hiçbir şey söylemesine gerek yoktu.

Sadece başının üstünü öptü, memnuniyetle iç çekmesini dinledi ve kollarında onunla birlikte uykuya daldı.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

AÇILIŞ MUTLULUĞU

Sonunda o gün gelmişti: Başkanlık yemin töreni. Başkent, yeni başkan yemin ederek göreve başlarken onu bir an olsun görebilmeyi uman ziyaretçilerle dolup taşıyordu. Geçen seçim zaten yoğun olan şehre rekor düzeyde iki milyon kişi daha getirmişti ve bu yılın daha da kalabalık olacağı tahmin ediliyordu. Herkes dondurucu havada kenarda durup tarihin yazılışını nasıl izlediğini hatırlamak istiyordu.

Clay hayatı boyunca tarihin kenarından izlemişti. Kongre üyelerinin törene katılması zorunlu olduğundan, ailesi o kadar çok farklı açılış töreninde bulunmuştu ki artık sayısını unutmuştu. Bu seferki de diğerleri gibiydi; sabahın erken saatlerinde bulutların arasından sızan güneş ışınlarının yaktığı pusla birlikte gevrek ve soğuktu. Neyse ki yağmur yağmıyordu. Daha önce de yağmur altında oturmuş ve sonrasında herkes feci şekilde hastalanmıştı. Hayır, yağmurun en azından yarına kadar dinmesini umuyordu.

Bunun yerine, konuşma üstüne konuşma yaparken ceketinin altına giydiği kat kat giysilerin içinde titremekle yetinmek zorunda kalacaktı. Dürüst olmak gerekirse kenarda oturmaktan oldukça sıkılmıştı ama en azından uzaklara doğru uzanan insan yığınlarının aksine oturacak bir *yeri* vardı.

Annesi onun yanında oturmuş, Atwood'larla -Gina ve Matthew- sohbet ediyordu. Çocukları -Chris, Lucas ve Alice- Savannah ve erkek arkadaşı Easton'la birlikte onun arkasındaki sıradaydı.

Andrea şu anda onun yanındaki koltukta sarmalanmış bir şekilde oturuyordu. Bir elini ceketinin cebine sokmuştu. Adam parmaklarını birbirine geçirdi ve Andrea'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi - sanat galerisinden beri her gün yüzünde beliren bir gülümseme.

Liz, "Aman Tanrım," diye bağıarak kalabalığın arasından onlara doğru koştı ve Andrea ile aralarında geçen anı böldü.

Ama Andrea sadece gülümsedi. Çok iyi bir ruh hali içindeydi. Onun bu kadar mutlu olmasıyla seks akıllara durgunluk vermişti. Ve daha önce bunun öldürücü olduğunu düşünmüştü.

" oluyor?" Andrea sordu.

Liz, Andrea'nın yanındaki sandalyeye çöktü. "Burası tam bir tımarhane! Clay'in zaten seninle sevin," dedi uzun sarı saçlarını yüzünden uzaklaştıarak. "*Kendi* yerimi bulmam gerektiğini söylediğimde Brady bana mağara adamı gibi davrandı! Onun yanından ayrılmamı istemedi ama tüm kongre üyeleriyle birlikte oturacak halim yok ya!"

Andrea mantıklı bir tavırla, "Sadece senin yanında olmandan hoşlanıyor," dedi. Liz bu sözler karşısında neşelendi. "Evet.

Biraz korumacıdır." "Biraz mı?"

"Çok fazla," diye itiraf etti. "Ama uğraşmak zorunda kaldığımız tüm o seçim kaosu sırasında öyle olmak zorundaydı."

Andrea Liz'in eline vurdu. "Tatlım, bu Maxwell'in kanında var."

Clay homurdandı.

Liz dikkatle Clay'e bakarak, "Fark ettim," dedi.

"Yine de şanslısın," dedi Andrea. "Brady harika bir adam. Saygıdeğer bir adam. Onun durulduğunu ve kendisine ayak uydurabilecek biriyle birlikte olduğunu görmek güzeldi."

Bu garip bir şekilde iltifat gibi gelmişti. Clay, Andrea'nın Liz hakkında ne düşündüğünden hiçbir zaman emin olamamıştı. Andrea'nın Liz'e sıkıcı dediği ve hemen ardından onu becermemesini söylediği ilk buluşmaları oldukça unutulmaz olmuştu. O zamandan beri araları pek iyi olmamıştı ama görünüşe bakılırsa ikisi de birbirlerine karşı daha uyumlu olmaya başlamışlardı. Bunun ne zaman olduğunu bile bilmiyordu. Son zamanlarda çok şey kaçırıyor gibiydi.

Liz Andrea'ya Çağkın bir bakış fırlattı ve sonra bakışları niçan yüzüğüne kaydı. "Onun yuva kurduğunu gördüğüme sevindim, özellikle de yaşadığımız onca şeyden sonra."

"Bu ikiniz için de iyi oldu."

Liz sıcak bir gülümsemeyle, "Teşekkürler Andrea," dedi.

Liz eğilip Andrea'ya fısıldadığında Clay dikkat etmiyormuş gibi davrandı, "Peki ya sen ve Maxwell kardeşin? Kara koyun kötü çocuğu yola getirebilir misin? Onun huylarını evcilleştirebilir misin?"

Andrea güldü. "Onu evcilleştirmek istemiyorum. Onu olduğu gibi seviyorum - vahşi ve benim."

Clay onun sözleri karşısında rahat bir nefes aldı. Bu tam da duymak istediği şeydi. Hiçbir şey değişmemişti. Her şeyi olduğu gibi seviyordu.

Liz nefesinin altından, "Herkes kendi yoluna," diye mırıldandı.

O sırada, yemin töreni başladığı için tüm konuşmalar kesildi. Tören üstüne törenle dolu bir saatti. Başkanın resmi görev süresi Ocak ayının yirminci günü öğlen saatlerinde başlayacaktı. Hep birlikte ünlü bir pop sanatçısının ulusal marşı söylemesini dinlediler. Başkan yemin ederek göreve başladı ve uzun bir konuşma yaptı. Ardından tören bir hayır duasıyla sona erdi. Bir saat sonra yeni başkan Beyaz Saray'a taşınacak ve Birleşik Devletler'in çehresi biraz daha değişecekti.

"Bir gün Brady olacak," diye mırıldandı Liz. Açılış töreni konusunda duygusal görünüyordu. Bu onun için bir ilk olmalıydı.

Clay onun sözleri karşısında kamburlaştı. "Göreceğiz."

Derin ve nüfuz edici bakışlarıyla ona baktı. "Evet, yapacağız."

Resmi yemin töreninin ardından Clay, katılmak zorunda kalacağı sayısız etkinlik olacağını biliyordu. Siyasi bir hanedanın içinde olmanın getirdiği sıkıntılardı bunlar. O ve Savannah, her ne kadar ikisinin de politikaya ilgisi olmasa da, sonsuza dek bu çarkın içinde yer alacaklardı.

Tempolu, rüzgârlı ve soğuk olmasına rağmen gün çabucak geçti. Andrea uzun etkinlikler günü boyunca onun yanında durdu. Mükemmel bir sosyetti, herkesi tanıyordu, her sohbe sorunsuzca uyum sağlıyor ve D.C. seçkinleri ondan bile daha iyiydi ki bu da başlı başına bir başarıydı.

Tahmin edebileceğinden çok daha fazla insan ona sanat işi hakkında sorular soruyordu. Hareketli bir şekilde çabaları hakkında konuşur ve onlara özel bir görüntüleme ya da aradıkları bir parçaya göz kulak olmalarını önerirdi. Ağ kurma becerileri kariyerinin en önemli özelliği gibi görünüyordu. Herkesi tanıyordu, bu yüzden herkes onunla çalışmak istiyordu. Ve elit kesimin bir parçası olduğu için ona güveniyorlar ve böylece ona akın ediyorlardı.

Clay, "Bu hızla gidersen sanat eserlerin tükenecek," diye şaka yaptı.

Andrea onun kolunu tuttuğu yerden sıktı. Az önce bir çiftle evleri için birkaç yeni tablo bulmaları konusunda konuşuyordu.

ev. Hatta kadın ondan banliyödeki malikânelerine gelip evi ve neyin en iyisi olacağına dair görüşlerini almasını istemişti. Belli ki her şey için cömertçe ödeme yapılacaktı.

"Sanat eserlerim asla tükenmez ama daha fazla seyahat etmemiz gerekecek gibi görünüyor," diye itiraf etti.

"Keşke yapabilsem."

"Yeni işin seni geride tutuyor," diye şaka yaptı, ona doğru eğildi ve son öğle yemeğinde gördükleri başka bir çiftte gülümsedi.

"Beni geride mi tutuyor yoksa başsavcı olarak gerçek geleceğime doğru mu itiyor?"

Andrea burnunu kırıştırdı. "Bu işi neden istiyorsun ki Clay?" "Nedenini biliyorsun."

"Baban bir keresinde Brady'ye başkan olması gerektiğini söylediğinde bundan bahsettiği için mi?"

Clay, "Ve bakın Brady şimdi nerede," diye işaret .

"Onun gölgesinde durmak zorunda değilsin," diye mırıldandı. "Sen adamısın Clay."

"İstediğim şey bu," dedi şiddetle.

"Tamam," diye kolayca kabul etti. "İşte o ateşli tutku. Onu özlemişim."

"Sana ateşli tutkuyu göstereceğim."

Adam eğildi ve kızın kulağını ısırdı. Gözleri sanki kaçabilecekleri bir yer bulmak istercesine odanın içinde gezindi ama öyle bir yer yoktu. Tanıdıkları herkesin katıldığı ve tanımadıkları binlerce insanın alanı doldurduğu bu yerde olmazdı. D.C.'de şu anda yalnız kalabilecekleri bir yer yoktu.

"Bir fikrim var," diye mırıldandı

Clay. "Dinliyorum."

"Benim evime gel."

Andrea inledi. "Bekâr evine gelmemi mi istiyorsun? Şehirde bir otel tutmalıydın."

", Andrea. Sadece sen ve ben. Yalnız."

"Çarşafı yakabilir miyim?"

"Seni ne tahrik ederse, bebeğim."

"Hayır," dedi üzgün bir iç çekişle. "Burada kalmalı ve ailenle Brady'nin yanında olmalıyız. Liz bu işte yeni. İyi idare ediyor ama

Bu tür şeylere alışık değil. Elimden geldiğince ona yardım etmeyi seviyorum."

Clay'in gözleri büyüdü. "Sen kimsin ve kız arkadaşına ne yaptın?"

"Oh, sana karşı bir aptala dönüştüğümü düşünme. O sadece... hoş biri." "Öyle."

"Ve," dedi , "onu becermedin." Adam güldü.

"Hayır, sikmedim."

"Böylece onu aileye kabul edebilirim. Onun ve Brady'nin iyi olmasını istiyorum, anlıyor musun?" Andrea'nın gözleri Brady'nin kolunu Liz'in beline koruyucu bir şekilde doladığı yere kaydı.

Başka bir çiftle derin bir sohbete dalmışlardı. Liz ıslıl ıslıl ve inkar edilemez derecede mutlu görünüyordu.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Clay Maxwell!" Andrea dedi ki. "Beni aptal yerine *mi koyuyorsun?*"

"Hayır."

"Ama *kardeşinin* mutlu olmasını istiyorsun? Peşinden *koştuğun* bir kızla?" Clay omuz silkti. "Böyle söyleyince..."

Andrea parmak uçlarında durdu ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Merak etme. Ağabeyine onu gerçekten sevdiğini söylemeyeceğim."

"Sen delisin, kadın."

"Sizi çok iyi tanıyorum Bay Maxwell."

"Eğer beni daha iyi tanımak istemiyorsan, o zaman oraya gidip müstakbel baldızıma yardım etsen iyi olur."

Andrea kıkırdadı ve Liz'e doğru yürüdü. Liz'le kollarını birleştirdi ve onu Brady'den uzaklaştırdı. Brady'nin gözleri Clay'inkilere kilitlendi ve sanki en değerli yükünü ona emanet ediyormuş gibi başıyla onayladı. Clay de başıyla onayladı ve Andrea'nın bir saat boyunca Liz'le birlikte odada sihrini konuşurmasını izledi.

Nihayet günün olaylarından sıyrılıp o akşamki açılış balosuna hazırlanabildiklerinde ikisi de bitkin düğmüştü ve Andrea evindeki kuaför randevusuna geç kalmıştı. Sırf kalabalık yüzünden evine dönmek cehennem azabı gibiydi. Ama Clay, Andrea geceki etkinlikler için hazırlanırken bir süre daha bekleyeceğini biliyordu.

Andrea üst kata kaçmadan önce onu dudaklarından derince öptü. Smokinini giydi ve onu bekledi... sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca. Andrea yeniden ortaya çıktığında, giydiği her Geyi gözden kaçırdı ve sadece güzel kadına baktı. Tek gördüğü uzun ve zayıf bacaklar, seksi, kıvrımlı kalçalar, üstünden taşan yumuşak göğüsler ve ona gülümseyen o mükemmel yüzdü.

"Siktir." "O
kadar iyi
mi?"

"Evet. İyiden de iyi." Ona doğru yaklaştı ve ellerini elbisenin dokunabildiği her santimetrekaresinde gezdirdi. "Daha çok, bu elbiseyi yırtıp atacağım, tıpkı bir öncekinde yaptığım gibi, tam olarak altında ne istediğime ulaşmak için."

Andrea ona sırtıttı ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Buna ne kadar bayılsam da, belki bir dakika konuşabiliriz diye düşünmüştüm."

"Limuzin gelmeden önce önümüzdeki on dakikayı sevişerek geçirmektense konuşmayı mı tercih edersin?"

Odanın içinde yürüdü ve kanepeye oturdu. Adam da onu takip etti, köşeye yaslandı ve kolunu arkaya doğru sarkıttı.

"Seninle seks yapmayı atlamak istediğimden değil. Seks... harikaydı. Normalden bile daha iyi ve her zaman gerçekten harikadır," dedi. Andrea, ona söylemek istediği ciddi bir Gey olduğunda çoğu kızın yapacağını düğündüğü gibi kıpırdanmadı ya da kıvranmadı. Sadece gözlerinin içine baktı ve dikkatle kurguladığı konuşmasını yaptı. "Ama ben harika seksten daha fazlasını istiyorum Clay."

"Öyle mi?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Sen saldırıya uğradığında bir şeyler değişti. İlişkimizin paradigmasını değiştirdi. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamamı sağladı ve sanırım sana da benim senin için ne kadar önemli olduğumu gösterdi. Seni kışkırtmaya çalışarak inanılmaz aptalca bir şey yaptığımı biliyorum ve sen incindin. Ne kadar üzgün olduğumu sana asla anlatamam."

"Olanlar için seni suçlamıyorum, Andrea."

"Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum."

Derin bir nefes aldı ve adam onun yüz hatlarında bir korku titreşimi gördü.

Andrea'yı sarsacak kadar önemli ne olabilir ki?

"Sadece aynı fikirde olmamızı istiyorum. Sanat galerisindeyken benim için Asher'a karşı çıktığında..." Eli karnına gitti. "I

hiç o anki kadar mutlu olmamıştım. Beni kendininmişim gibi sahiplendin. Beni korurken tamamen ciddiydın. Bir an için Liz'in de Brady ile birlikteyken böyle hissettiğini anladım."

"Ne?" Clay boğuk bir sesle konuştu.

Kafasının içinde yangın alarmları çalıyordu.

Yapacaklarını düşündüğü konuşma bu değildi. *Liz ve Brady gibi olduğumuzu mu düşünüyor? O dangalağı korkuttuğum için ilişkimizin paradigmasının değiştiğini mi düşünüyor?*

"Bu olay gerçekleştiğinden beri, seninle gerçekten uyumlu ve senkronize olduğumuzu hissediyorum. Ve gittiğimiz yönü sevdiğimi fark ettim."

"Sen... biliyor musun?"

Başını salladı. "İstediğimi hiç bilmediğim şey buydu. Uzun zaman boyunca, ailem tarafından terk edilmişlik duygusundan kaçmak için kendimi kapatmanın daha kolay olacağını düşündüm. Ama on beş yıl oldu Clay. On yıldır çıkıyoruz. Bir yere gideceğimizi sanmıyorum. Ve ben sadece bunun böyle kalmasını istiyorum, kapalı ve umursamaz olmaya geri dönmek değil."

"Tamam," dedi yavaşça.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordu. Mavi gözleri geniş ve umut doluydu.

"Evet," diye dikkatle cevap verdi. "Aynı kalmamızı istiyorsun."

Yavaşça burnundan nefes verdi. "Hayır, ben büyümemizi istiyorum. Bence büyüyüyoruz. Seninle birlikte olmak istiyorum Clay. Bu bizim için uygun."

Başını salladı, kafası onun sözleriyle uğulduyordu. Onun başını sallamasından memnun görünüyordu ama içten içe çıldırmak üzereydi.

Birlikte büyümek tam olarak ne anlama geliyordu? Bu, işlerin nasıl olduğunu değiştirmek istediği anlamına mı geliyordu? Yatıp kalkmayı bırakmamızı mı istiyordu?

O ana kadar Andrea'nın bütün oyunları sona erdirme konusunda ne kadar ciddi olduğunu fark etmemişti.

"Peki... buradan nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Neden baloya bir çift olarak gidip gecenin bizi nereye götüreceğine bakmıyoruz?"

Bölüm 11

AYNI SAYFA, FARKLI KİTAP

Sikeyim.

Oh, lanet olsun.

Her şeyi berbat etmişti.

Kesinlikle çuvallamıştı.

Andrea aynı fikirde olduklarını düşünüyordu. Kötü Takım Elbise'yle olanların ve Clay'in o geceki davranışının bazı şeyleri değiştirdiğini düşünüyordu. Saldırının her şeyi değiştirdiğini düşünüyordu.

Clay'e göre değişen tek şey birkaç haftadır hırıltılı soluması ve bin beş yüz dolar daha fakir olmasıydı.

Andrea'yla yaşadığı bu boktan şey, ondan önceki her günkü gibi hissettiriyordu. Onu önemsiyor muydu? Tabii ki önemsiyordu. Her zaman önemsediydi. Her zaman da önemseyecekti. Andrea onun için o kişiydi. Asla vazgeçemeyeceği, onu her zaman anlayan, hiçbir açıklamaya gerek duymayan kişi.

Ama bu aynı fikirde oldukları anlamına gelmiyordu. Çünkü Andrea, yetişkin bir adam olarak onun düşünmekle ilgilenmediği duygusal hislerden bahsediyordu. İlişkilerinin *paradigmasını değiştiremeyecek* kadar uzun süredir her şey yolundaydı.

Bad Suit'in önünde ona sahip çıkmanın bu tür bir tepki yaratacağını düşünmemişti. *Zaten böyle düşünüyordu ve sanat galerisindeki gece bunu daha da mı pekiştirdi?*

Bildiği şey... çıldırmak üzere olduğuydu.

Kontrol etmeye çalışıyordu. Bu geceki baloyu hâlâ atlatmaları gerekiyordu. Ama bir ilişki, gerçek bir ilişki fikri, kuyruğunu kısıtıp başka bir yöne kaçmak istemesine neden oluyordu.

Andrea açılış balosuna giden kısa limuzin yolculuğunda ona meraklı bakışlar atıp duruyordu. Muhtemelen onun kaygısını giderecek bir Geyler söylemeliydi. Ayrılacak gibi değildi ama bu *yeni* yönelim hakkında bir konuşma daha yapmaları gerekiyordu. Bu konuşmayı insan içine çıkmadan hemen önce yapmanın iyi bir fikir olmadığını düşündü.

Açılış balosuna şık bir şekilde gelmişlerdi. Limuzinleri onları ön giriş ve Clay salona girmeden önce Andrea'nın arabadan inmesine yardım etti. Devasa bir alandı, bu gece gelmesi beklenen muazzam kalabalık için yeterince büyüktü. Odanın etrafına tek tük para barları yerleştirilmişti ve masalarda hafif ordövrler vardı. Clay asıl aksiyonun parti sonrasında yaşanacağını biliyordu ama bu etkinlik, akşam yemeği servis edilmeyeceği için lobicilerin politikacılarla akıcı bir şekilde sohbet etmesine olanak sağlıyordu. Parti sonrası için sabırsızlanıyordu. Politikacılar için *Vanity Fair* Oscarları sonrası partisi gibiydi.

Andrea elini onun dirseğine doladı ve gülümsedi. "Gidelim mi?"

Başını salladı ve odanın içinde dolaşmaya başladılar. Brady'yi daha تنها bir yerde, kolunda Liz'le buldular. Clay ve Andrea yaklaşıırken, Brady bazı politikacı arkadaşlarıyla sohbet ediyordu.

Liz sol elini gruba doğru uzattı. "Evet. Bu Haziran. İkimiz de çok heyecanlıyız" dedi.

Bir kadın öne doğru eğilip yüzüğü incelerken, "Çağlar boyu sürececek bir düğün," dedi.

Clay buradaki insanların çoğunu tanıyabileceğini biliyordu ama aklı Andrea'nın dairesindeydi.

"Çok güzel olacak," dedi Andrea.

"Hava bunaltıcı olacak," diye düzeltti Clay. "Haziran ayında Asheville. Dağlara rağmen sıcak ve nemli olacak."

"Her gün takım elbise giyiyorsun. Bir olmaz," dedi Andrea.

"Oh, şikâyet etme Clay," diye alay etti Liz. "Nasıl bir sonraki sen olacaksın." "Pardon?"

"Clay," diye uyardı Andrea.

Brady güldü ve kardeşinin sırtını sıvazladı. "Her şeyi bu kadar ciddiye alma Clay. Andrea'yla sonsuza dek birlikte olacağınızı söylemek istedi. Birbirinize çok uygunsunuz. Bir sonraki evlenenin sen olacağını düşünmek çılgınlık değil. Tanrı korusun, o Savannah!"

Grubun geri kalanı kahkahalara boğuldu, sanki Brady'nin söyledikleri o güne kadar duydukları en komik şeymiş gibi. Elbette Clay, Savannah'nın yakın zamanda evlenmeyeceğini biliyordu. Ondan yedi yaş küçüktü. İmkânı yoktu. Cesedini çiğnemedi.

Bu da onu teknik olarak listedeki bir sonraki kişi yapıyordu. Ama bu şu an anlamına gelmiyordu. Andrea ilişkilerini değiştirmekten bahsederken bu kesinlikle yakın bir zaman anlamına gelmiyordu. Evlilik ve bebekler onun listesinde üst sıralarda değildi. Aslında, listeye hiç girmemişlerdi bile.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi dönüp uzaklaşmadan önce.

Kimse onu takip etmedi. Daha iyiydi. Kendini toparlaması ve daha sonra Andrea'ya ne söyleyeceğini düşünmesi gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra elinde bir viski ve Andrea için bir kadeh Çampanya ile döndü. Bir iki kadeh içtikten sonra biraz rahatlayabileceğini umuyordu. Buna kesinlikle ihtiyacı vardı.

Andrea onun önünü kesti ve Çampanyayı elinden aldı. "Ne kadar düşüncelisin."

"Mmm," dedi viskisinden bir yudum daha alarak. Bunu almadan önce barmenden kendisine bir shot doldurmasını istemişti ama görünüşe bakılırsa bu pek de zevkli bir şey değildi. Bu yüzden şampanyasını almadan önce bunlardan birini içmek zorunda kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu. "Bunu sonra konuşalım."

"Clay..."

"Görüşürüz,
Andrea."

"Bir şeylerin yanlış olduğunu kabul edip sonra da bana ne olduğunu söyleyemezsin," diye ısrar etti. "Benim de duygularım var, biliyor musun?"

"Bunu açıkça belirttiniz."

"Bu da ne demek oluyor?" diye tersledi. Kaşları sertçe kalktı.

"Bunun anlamı, bu duyguları durup dururken geliştirdiğin için, bunları seninle toplum içinde konuşmamı istememen gerektiğidir," dedi açıkça.

Gözlerini kıstı ve sonra şampanyayı bir kadehmiş gibi geri fırlattı. *Vay be! Çok etkileyiciydi.* Onun bunu yapmasını izlerken neredeyse ürperecekti.

"Sana nasıl hissettiğimi söylemeye karar verdim diye beni ezip geçmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ben o kızlardan değilim, asla da olmayacağım.

Bok gibi davran ve görmezden gel Clay Maxwell," dedi eşit bir şekilde. "Seni on beş yıldır tanıyorum. Neredeyse bir o kadar da yatağındayım. Senin dışını biliyorum. Ben aptal değilim. Brady'nin orada söylediklerinin seni çok korkuttuğunu biliyorum."

"Ve?" diye tersledi.

"Ve ne?"

"Peki siz ne düşünüyorsunuz? Sence bu bizi o boka mı götürüyor? Brady ve Liz gibi olduğumuzu söylerken bunu mu kastediyordun?"

"Tanrım! Neden hemen sonuca varmak zorundasın?" diye sordu. Adamın kolundan tuttu ve onu kalabalıktan daha uzağa çekti. "Evlenmemizi ve çocuk sahibi olmamızı istediğimi mi söyledim?"

"Hayır, ama..."

"Hayır. Öyle bir şey demedim. Bir çift olmamızı istediğimi söyledim. Peki, neden böyle davranamıyoruz?"

"Çünkü bu *biz değiliz*, Andrea!"

"Biz olmayan ne?" diye sordu. "*Bu* tam olarak biziz. Yaptığımız şey bu. Birlikte davetlere gidiyoruz. Erkek arkadaş ve kız arkadaş oynuyoruz. Diğer herkes gibi davranıyoruz. Bunun ne farkı var?"

"Çünkü rol yapmıyoruz. Gerçekten böyle olmamızı istiyorsun," dedi ona. "Ve ben bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Andrea küçük bir adım geri çekildi. "Benim evimde konuğtuğumuzda bunu istiyor gibiydin. Kabul etmiş gibiydin. Neden benimle denemiyorsun Clay? Sadece denemek mi? Yani, Asher'a beni kız arkadaşın olarak ilan ettin. Onu ittin, kaçırttın, bir daha yüzüme bile bakmasın diye, ama beni istemiyor musun?"

"Seni istiyorum," dedi. Bir elini kızın kalçasına koydu ve onu kendine çekti. "Seni gerçekten, gerçekten istiyorum."

"Ugh!" diye tersledi. Onu kendisinden uzaklaştırdı. "değil. bu değildi ve bunu sen de biliyorsun!"

"Ne yani? Yani, şimdi benimle seks yapmak istemiyor musun?"

"Bu seksle ilgili değil. Bu senin bir ilişki yaşamaktan korkmanla ilgili. Yani, yeni tanıştığın biri olsaydı anlardım. Bunu yapmaktan bu kadar korkuyor olsaydın, çünkü o kişiyi gerçekten tanıımıyordun ve sana nasıl davranacağı konusunda hiçbir fikrin yoktu. Ama bu benim," dedi. Sesi ve sesi çok savunmasız çıktı. Gözlerinde yaşlar oluştu

Gözlerinin köşelerini kapatarak onları uzak tutmaya çalıştı. "Bu benim, Clay."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Senin hakkında her şeyi biliyorum. Alçak ve alaycı biri olmanı seviyorum. Ailene verdiğin değer kadar, tüm bu süreçten hayal kırıklığına uğraman da hoşuma gidiyor. Seni tanıyorum. Eğer benim senin gardını aşmana izin verdiğim gibi sen de benim gardımı aşmama izin vermezsen, o zaman asla kimseyi içeri alamazsın."

Clay bunların hiçbirini duyamazdı. Tabii ki Andrea onu tanıyordu. Her zaman tanıyordu. Bu yüzden anlaşmaları işe yaramıştı. Bunu değiştirmeleri gerektiği anlamına gelmiyordu bu.

"Ama işe yarayan bir şeyi neden değiştirmek isteyesiniz ki? Sahip olduğumuz şey işe yarıyor," dedi ona. "Her zaman öyleydi."

Andrea güçsüzce başını salladı. "Artık benim için işe yaramıyor. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını *hak ediyorum*. Büyüdüm ve bundan daha fazlasına ihtiyacım var." Mavi gözleri hüznüldü. "Dürüst olmak gerekirse, Asher bana daha fazlasını vermeye istekliydi."

"Gerçekten o dangalağı bu şekilde gündeme getirecek misin?"

"Evet! Ne dediğimi anlamıyor musun? Daha fazlasına sahip olabilirdim. Gerçek bir ilişki yaşayabilirim ama bunu *seninle* istiyorum." Uzandı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Bunu *seninle* yürütmek istiyorum."

"Buna ihtiyacım yok." Ondan uzaklaştı.

"Ne? Neye ihtiyacın yok?" Andrea ona doğru uzandı.

"Bu," dedi sakın bir sesle.

O anlamadan bu konuşmayı nasıl sürdürebilirdim? Bu tartışmaya ihtiyacı yoktu. Onun vermek istediğinden daha fazlasını istiyordu. Buna hazır değildi. Sadece her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyordu.

"Bu," diye tekrarladı. Aralarında işaret yaptı.

"Evet."

Andrea gözlerini ondan kaçırdı. Düğüncelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Yüzü sertleşti. İçinde bir Geyler değışmişti. Andrea'nın ne düğündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. *Her Geyi mahvettiğini anlayamıyor muydu?*

"Saldırıya uğradığın geceden beri başka biriyle yattın mı?" diye sordu. Sesi sertti, dakikalar önce var olan duygulardan yoksundu.

"Ne?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Hiç kimseyle yattın mı?"

"Seni becerdim."

"*Başka* kimse var mı?"

Clay onun gözlerinin içine bakarken fark etti... hayır, başka biriyle birlikte olmamıştı. Fırsatı vardı. Gigi kendini ona atmıştı. Bardaki kız kendini ona sunmuştu. Kolaylıkla eve birini götürebileceği başka durumlar da olmuştu ama yapmamıştı.

"Ee?" diye sordu.

"Hayır, sadece sen," dedi dişlerini sıkarak.

"Anlıyorum. Yani, aynı evde yaşıyoruz. Aynı etkinliklere gidiyoruz. Bana kız arkadaşım diyorsun. Saldırıdan beri hiç oyun oynamadık ve sen sadece beni beceriyorsun. Lütfen bana nasıl olup da senin umutsuzca istemediğini iddia ettiğin bir ilişki içinde olmadığımızı açıkla mısın?"

Şey, o böyle söyleyince.

Bu düşünceden çekinerek bir adım geri çekildi. "Kimseyle yatmamış olmam, bir daha asla kimseyle yatmak istemediğim anlamına gelmez."

Andrea onun sözleri karışısında yutkundu ama bunun dışında, söylediklerinin onu incittiğine dair hiçbir iğare vermedi. "Yani, senin olmamı istiyorsun ama beni gerçekten istemiyor musun?"

"Ne? Tabii ki seni istiyorum."

"Doğru. Çünkü, tabii ki," diye tükürdü gözlerini devirerek, "beni istiyorsun. Diğer erkekleri kaçırmak istiyorsun. Başka biriyle birlikte olduğum düşüncesini kıskanıyorsun. Ama gerçekten çıktığımızı ve gerçekten birlikte olduğumuzu kabul etmiyorsun. Hiç yapmasan bile başkasını becerme fırsatı istiyorsun. Bencilce nedenlerle ilişkimizi durgun tutmak istiyorsun. Hem pastanı istiyorsun hem de onu yemek istiyorsun."

"Ben kıskanç değilim-"

"Ben pasta değilim Clay!" diye tersledi. "Eğer bunu gerçekten istemiyorsan, git ve bu gece başka birini becer!"

Sanki aklını kaçırmış gibi ona baktı. "Başka birini becermemi mi istiyorsun?"

"Eğer *gerçekten* istediğin buysa, devam et. Git burada birini bul. Tüm aptal kuralları yık. Senin için ne kadar önemli olduğumu göster bana."

Clay başını salladı. Delirmişti. *Ama doğruyu söylemiyor mu?*
Etrafta dolaşmaya ve ne yapmaya devam etmek istiyordu. O

her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyordu çünkü bu onun işine geliyordu. Ve şimdi, ona gerçeği söylediği için sinirleniyordu.

"İyi!" diye bağırdı, öfkesi yüzeye çıkmıştı. "İyi!"

"İyi akşamlar."

Andrea, "Umarım buna değer," diye bağırdı.

Clay onun bu cüretkâr ifadesi karşısında başını salladı ve kendi ifadelerinden biriyle ona karşılık verdi: "Öyle olacak."

Andrea bu sözler karşısında irkildi ve arkasına bile bakmadan elinde içkisiyle döndü ve odadaki en seksi kızı aramaya koyuldu.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

BUNU KENDINE SEN YAPTIN.

Clay ertesi sabah bir acı duvarıyla uyandı. Yatakta yuvarlanırken başını ellerinin arasına aldı ve pencereden içeri süzülen ışıktan kaçmaya çalıştı. Vücudunu korumak için yorganı yukarı savurdu ama işe . Tekrar uyuyamadı. Bu ağır akşamdan kalmayla olmazdı.

Dün gece bunu hak edecek ne içtim ben?

Hatırlayamadı.

Soluk gözlerini açtı ve odaya göz gezdirdi. Kendisi dışında oda boştu. Yatak dağınıktı ama içinde başka biri varmış gibi görünmüyordu. En azından burada başka birinin olduğunu düşünmüyordu.

Her şey biraz bulanıktı. Hatırladığı son şey Andrea'ya bağırdığı ve açılış balosunda kendini rezil ettiğiydi. Görünüşe göre, sonra da bayılacak kadar sarhoş olmuştu. Dün gece başka ne boklar döndüyse, başka birinin onu bilgilendirmesi gerekecekti. Bunu anlayamayacak kadar akşamdan kalmaydı.

Yataktan çıktı.

Çıplaktı.

Buck çıplak.

Smokini, ikinci kattaki evinin yatak odasından çıkıp merdivenlerden inen bir dizi kıyafetten ibaretti; sanki yatak odasına giderken her bir parçayı çıkarmış gibiydi. Ama normalde böyle bir şey olduğunda bir elbise, ardından kırmızı dantelli bir sütyen ve son olarak da ona uygun bir tanga görürdü. Bir çift yüksek topuklu ayakkabı yere saçılmış olurdu. Bu sabah bunların hiçbiri yoktu.

Sadece o, tamamen çıplak. Tek başına. Ne geceydi ama!

Clay gözlerini devirdi ve biraz Tylenol almak için banyoya yöneldi. Bir bardak su içtikten sonra uzun ve lüks bir duşa girerek kafatasına vuran koca bir şişe viskinin etkilerini üzerinden attı.

Bir saat sonra, koyu renk bir kot pantolon ve Carolina mavisi bir polo giymişti. Açlıktan ölüyordu ama eve gitmek istiyordu. Muhtemelen Andrea'yla yaptıkları o boktan konuşma hakkında konuşması gerekiyordu. O konuşmayı bu şekilde yapmak istememişti. Kesinlikle böyle olmaması gerekiyordu. Sadece eve uğrayacaktı ve brunch'a gidebilirlerdi.

Şu anda Chapel Hill'de olmak ve gerçek bir Güney tarzı brunch yapmak için adam öldürürdü. Belki yakında bir hafta sonu için evlerine dönebilirler. Oradaki evini kontrol etmek ve bir süreliğine şehirden uzaklaşmak iyi olurdu.

Telefonunu çıkardı, önceki geceden başka mesaj ya da arama olmamasına şaşırdı ve Andrea'ya bir mesaj attı.

Hey, konuşabilir miyiz? Eve uğrayacağım. Brunch mı?

Clay Porsche'sini çalıştırdı ve cevap vermeden banliyölere doğru yola çıktı. Kızın orada olmasını umuyordu, yoksa bu boşuna bir yolculuk olacaktı ama bu kadar yoğun olduğunda genellikle şehirden uzaklaşırdı.

Mahallelerinden geçerken telefonunu iki kez kontrol etti. "Huh. Hala cevap yok."

Şaşırmıştı. Genelde çabuk cevap verirdi. Belki de hâlâ uyuyordu. Geç uyuyabilirdi, özellikle de uzun bir geceden sonra.

Üzerine çöken huzursuzluk hissini görmezden gelerek iki arabalık garaja park etti. Andrea'nın Mercedes'i kayıptı ama dün gece de orada değildi. Limuzine bindiklerinde onu şehirdeki dairesinde bırakmıştı. Limuzin muhtemelen onu buraya geri getirmişti.

Garajın kapısını açıp tertemiz mutfığa girdi. Andrea mutfığı özel olarak tasarlatmıştı. İkisi de yemek pişirmiyordu. Arada sırada yemek pişirirdi ama son zamanlarda ikisi de evcilik oynamak için fazla meşguldü.

"Andrea!" diye seslendi.

Eşikten geçip fuayeye adım attı. Sonra olduğu yerde durdu. Gözleri duvarlarda dolaştı. Antrede, oturma odasında, yemek odası ve çalışma odasına inen koridorda.

Her bir duvar *boştu*. Midesi bulandı. *Kahretsin*.

Normalde duvarlar Andrea'nın yıllar boyunca topladığı paha biçilmez sanat eserleriyle kaplıydı. Oturma odasında bir manzara motifi vardı. Fuayede, hiç anlamadığı modern sanatın davetkâr bir dalı vardı. Geçitte portreler vardı. Her zaman bunun arkadaşlarını selamlamak gibi olduğunu söylerdi. İkinci kata çıkan merdivenler birbirini tamamlayan ve yansıtan çiçek resimleriyle kaplıydı.

Şimdi, boşlardı. Stark.

Beyaz.

Boş.

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Daha önce hiç bilmediği bir dehşet onu ele geçirdi. Elleri titredi ve sanki kendisini dinlemelerini sağlayabilecekmiş gibi onları iki yanında yumruk yaptı.

Ama ona ihanet ettiler. Tüm vücudu ona ihanet etti. Nasıl bu kadar basit bir şey her şeyi bu kadar kaybettirebilirdi?

Ev çok büyük geldi.

Çok misafirperver değildi.

Çok misafirperver değil.

O ana kadar, sanat eserinin evlerine ne kadar hayat verdiğini hiç fark etmemişti. Hobisinin, takıntısının, kariyerinin sadece evi değil, birlikte yaşadıkları hayatı da nasıl aydınlatıldığını. Bir evi, bir yuva haline getirmişti.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken aklında tek bir düşünce vardı. Andrea'yla konuşması gerekiyordu.

"Andrea!" diye bağırdı. "Andrea!"

Cevap yok. Ve telefonunda hala bir cevap .

Siketim.

"Siktir!"

Ana süit'in kapısını çarparak açtı. Sanat eseri yok. Tek bir parça bile. Döndü ve dolap kapısını bastırarak açtı. Gördüklerine inanamayarak kapının pervazına yaslandı.

Dolap boştu.

Bir çift bile Jimmy Choos yok. Bir tane bile tasarımcı elbisesi yok. Bir tane bile on bin dolarlık el çantası yok.

Sanki Andrea buraya hiç gelmemiş gibiydi.

Sanki onun varlığını bu yerde hayal etmişti.

İnşa ettikleri evin boşluğu karşısında ürperdi.

Clay kelimelerle boğuldu. Andrea gitmişti. Her şey açık ve netti. Gün gibi ortadaydı. Andrea gitmişti. Sadece evi değil, açıkça onu da. Burada kendisine ait olan her şeyi almış ve ortadan kaybolmuştu.

Andrea'nın var olmadığı bir hayatı hiç hayal etmemişti. On yıl önce bir anlaşma yapmışlardı. Ve o her nasılsa bir sarhoş sefahat gecesinde hepsini yok etmişti.

"Hayır," diye mırıldandı. "Bunu yapamaz."

Telefonunu çıkardı ve onu korkunç bir hata yaptığına ikna etmeye kararlı bir şekilde numarasını çevirdi. Onu terk edemezdi. Terk edilme sorunu olan Andrea'ydı. Tek kelime etmeden öylece gitmesine imkân yoktu. Tek bir kelime bile etmeden.

Arama telesekretere düştü ve diğer hatta onun tatlı sesini duydu.

"Merhaba, ben Andrea Billings. Aramanızı kaçırdığım için üzgünüm ama..."

Clay, o sözünü bitiremeden . Mesaj bırakamazdı. Söylemesi gereken şeyi yüz yüze yapmalıydı.

Hışım la merdivenlerden indi ve Porsche'sine doğru yola çıktı. Trafiğe aldırmadı ve kızın dairesine doğru hızla ilerledi. Şanslıydı ki hiçbir polis kırk beşte doksanla giden bir Porsche'nin içindeki bir pisliği yakalamaya çalışmıyordu. Frene bastı, kızın sokağında patinaj izleri bıraktı, sonra da kızın apartmanının önüne yasadışı bir şekilde park etti. Arabadan atladı, asansöre binerek onun evine çıktı, anahtarını çıkardı ve deliğe soktu.

Dönmüyordu.

Şaşkınlıkla kapıya baktı. Dün gece buradaydı. *Dün gece* balo için birlikte hazırlandıkları Andrea'nın dairesine girmek için tam da bu anahtarı kullanmıştı. Farkına varmadan önce kilidi bir düzine kez salladı.

Kilitleri değiştirmiş.

Çenesi düştü ve işe yaramaz bir şekilde tutamağa baktı. Elleri yine titriyordu. Vücudu, kadının gittiği aşırı uçlar yüzünden ağrıyordu.

Bu şekilde bitemezdi. Hiç mantıklı değildi. Dün gece diğer gecelerden farklı değildi. *Ne olduğunu sanıyordu ki?*

Sözleriyle onu incitmişti. Bunu biliyordu. Ama aslında kimseyle yatmamıştı. Bunu kaldıracak kadar bile aklı başında değildi ve uyandığında yalnızdı. Tehdidini yerine getirmemişti. Tartıştıkları zaman Andrea'yı sözlerle incitmekle, onu mahvedecek bir Çeyi gerçekten yapmak arasında fark vardı. Bunu bilmeliydi.

Ama belli ki yapmamış.

Clay yumruğu morarana kadar kapıya vurdu. Kapıya doğru bağırdı. "Andrea! Hemen buraya gel! İçeride olduğunu biliyorum! Konuş benimle!"

Yan komşusu dışarı çıkıp her şeyin yolunda olup olmadığını sorana kadar bağırdı. Olay çıkarıyordu.

Kahretsin, olay çıkarıyorum.

Clay onun numarasını tekrar çevirdi ve bu kez telesekreteri sonuna kadar dinledi. "Andrea, neler oluyor? Evdeki bütün eşyaların gitmiş ve anahtarım dairende çalışmıyor. Hangi cehennemdesin sen? Konuşmamız lazım. Dün gece ne oldu da bunları yapmak istedin bilmiyorum ama düşündüğün gibi değil. Yemin ederim. Sadece konuş benimle."

Başka aptalca bir şey söyleyemeden telefonu kapattı ve stres atmak için merdivenlerden zemin kata indi.

Bir kez daha arabasına oturduğunda kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Onunla konuşması gerekiyordu. Bunu ona açıklayabilecek biriyle konuşması gerekiyordu. Kesinlikle Ethan ya da Cash'le değil. Muhtemelen ona güler ve bunu hak ettiğini ya da daha iyi durumda olduğunu söylerlerdi. Kendini daha iyi hissetmiyordu.

Telefonuna baktı ve başka kimsenin olmadığını fark etti. Andrea her zaman işler zorlaştığında koştuğu kişiydi. Birine ihtiyaç duyduğunda konuştuğu, şakalaştığı ve seviştiği kişiydi. Onun kişisiydi.

Onun yerine Liz'in numarasını çevirdi. Bunu ona neyin yaptırdığını bilmiyordu ama burada tek başına oturamazdı. Liz'le aralarında farklılıklar olsa da, ona güvenebileceğini biliyordu.

Numarayı çevirdi ve sadece bir kez çaldıktan sonra doğrudan telesekretere düştü.

"Ne oluyor lan?"

Tekrar denedi. Sonuç aynı.

Yani Liz biliyordu ve onunla konuşmuyordu. Bunun tek anlamı vardı.

Brady gerçekten de telefona cevap verdi. "Arayacağını hissetmiştim."

"Ne haltlar dönüyor?" Clay sordu.

"Bu soruya bir cevabınız olmasını gerçekten umuyordum."

"Andrea gitti. Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor. Banliyödeki evimizden tüm eşyalarını taşıdı ve dairesinin kilitlerini değiştirdi."

"Anlıyorum. Liz'in sabahtan beri attığı öfkeli naralardan bunu anlamıştım," dedi Brady. "Buluşup bu konu hakkında konuşmak ister misin? Bu durumda, bira içmek için çok erken olduğunu sanmıyorum."

"Siktir, bana da lazım."

Clay nasıl bir gün geçirdiğine inanamıyordu. Önce on yıllık kız arkadaşı onu terk etmişti. Ve şimdi de, son on yıldan daha uzun bir süredir tiksinti ve kıskançlık arasında gidip geldiği ağabeyiyle Cumartesi günü öğlen vakti bira içiyordu.

Brady, kararlaştırdıkları sakın brunch mekânında bir koltuğa çöktü. Burası Brady ve Liz'in eviyle Clay'in konağının ortasıydı. Meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta, arka tarafta bir yer bulmuştu ve işleyen bir barı olduğunu görmek onu mutlu etmişti. Dün gece alkolün ona yaptıklarından sonra muhtemelen içki içmemesi gerekiyordu ama bu günü tamamen ayık geçiremezdi.

Biralar önlerine konur konmaz Brady, "Lanet olsun, başını belaya soktun," dedi.

Clay başını salladı. Buraya nasıl geldiğini hâlâ anlayamıyordu. "Evet, hiç anlamıyorum."

"Bütün kadınlar çok kızgın. Tüm bu kargaşa içinde kendi evimde bile olmak istemiyorum. Tam olarak ne yaptın?" Brady sordu.

"Dün gece Andrea'ya aptalca bir şey söyledim," diye itiraf etti. Normalde aptalca bir şaka yapabilecekken neden Brady'ye karşı bu kadar dürüst olduğunu bilmiyordu ama anlatacak başka kimse yoktu. Brady'ye içini dökmek iyi hissettirmişti.

"Ne tür bir aptallık?"

Clay iç çekti. "İlişkimizi nasıl değiştirmek istediğini anlatıp duruyordu, böylece son on yıldır olduğumuz gibi değil de bir çift gibi olacaktık."

"Peki bu ne?" Brady dürttü.

"Nasıl olduğumuzu biliyorsun. Açık bir ilişkimiz vardı. Birlikte olduğumuz zamanlar dışında diğer kişinin ne yaptığı umurumuzda değildi."

Brady'nin çenesi sıkıştı. "Andrea'yla bunca zamandır böyle olduğunuzu biliyordum ama bunu Liz'le yapma düşüncesi bile beni çılgına çeviriyor."

"Evet, ama siz farklısınız."

"Andrea o kadar da farklı biri gibi görünmüyor. İlişkinizi değiştirmek istemesine ne dedin?"

"Ona istemediğimi söyledim," dedi Clay, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi. "Bana, eğer gerçekten bir ilişki istemiyorsam, o zaman gidip başka biriyle yatmam gerektiğini söyledi. Ben de ona yatacağımı söyledim."

Brady başını ellerinin arasına aldı. "Bir kadın sana böyle aptalca bir şey yapmanı söylediğinde asla dinlememelisin. Bu, bir tartışmayı bitirmek için *iyi* demek gibi bir şey."

Clay'in yüzü kızardı.

"Tartışmanın sonunda *iyi mi* dedi? Boku yedin," dedi Brady. Bira bardağını havaya kaldırdı. "Köpek kulübesinde yaşamının şerefine."

"Sadece onunla konuşmam gerek. Eğer onunla konuşabilirsem, ona aslında başka biriyle yatmadığımı söyleyebilirim. Gerçekten böyle bir şey olmadı."

"Sana inansa bile Clay -ve senin geçmişine bakarsak"-Brady kaşlarını çatı-
"umursayacağını sanmıyorum. Önemli olan senin biriyle yatıp yatmaman değil; önemli olan onun duygularını görmezden gelmen ve sırf onu incitmek için bunu yapacağını söylemen."

"Bu çok boktan bir akıl oyunu."

Brady içini çekti ve birasından bir yudum daha aldı. Clay onunkini çoktan bitirmişti.

"Akıl oyunu gibi gelebilir ama dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır Andrea'nın gerçek bir ilişki istediğini fark etmesini bekliyordum. Savi ve ben seninle evlenmen konusunda hep dalga geçerdik. Dürüst olmak gerekirse, gidişatının bu yönde olduğunu düşünüyordum. Andrea'nın da böyle düşündüğüne eminim. Yani, eğer yanında değilsen, muhtemelen kendini yönlendirilmiş ve kullanılmış hissediyordu, küçük kardeşim."

"Bu saçmalık! Bunu konuşmuştuk," dedi Clay hayal kırıklığı içinde. "İlişkimizin nasıl olacağına biz karar verdik. O biliyordu!"

Brady ellerini kaldırdı. "Bundan şüphem yok ama yine de bir sebepten ötürü gitti."

"Lanet olsun, ne yapacağım? Onunla konuşmak zorundayım. Bu işi çözmemiz gerek," dedi Clay.

"Ben olsam onu biraz rahat bırakırdım. Güven bana. Liz'le çok uğraştım. *Hem de çok*. Sanırım *berbat* etmeyi yepyeni bir seviyeye taşıdım," diye itiraf etti. Gözleri karanlık ve mesafeliydi, sanki o zamanı hatırlamak hâlâ peşini bırakmıyormuş gibi. "Daha sıkı mücadele etmeliydim. Acı çektiğini bilsem bile onun hislerini görmezden gelmemeliydim. Keşke geri düzeltebilseydim dediğim çok şey var. Ama düşüncelerini kendi başına çözmesine izin verdiğim için pişman değilim. O zamana ihtiyacı vardı. Benim de o zamana ihtiyacım vardı. Belki hayatına daha önce girmeliydim ve o zaman çıktığı o pislikle uğraşmak zorunda kalmazdı, ama bu bizi daha güçlü kıldı. Andrea hazır olduğunda seninle tekrar konuşacaktır."

Clay başını salladı. Brady'nin tavsiyesi yerindeydi ama o anda Clay'in tek istediği D.C.'yi yerle bir edip Andrea'yı bulmak ve onu ayrılmanın korkunç bir hata olduğuna ikna etmektir. Ama ne yazık ki Andrea onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Yani, burada bir barda sıkışıp kalmış, kardeşinin tavsiyesine uymuş ve kız arkadaşına, sürekli yoldaşına, ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği alanı vermişti. Ve bundan nefret ediyordu.

Bölüm 13

ACI ÇEKMEK

Andrea'ya ihtiyacı olan boşluğu vermek ve dairesinin kapısını kırmamak bir kısıtlama egzersiziydi. Bırakın tüm vücudunu, tek bir parmağında bile bu kadar kontrol olduğunu bilmiyordu. Andrea'nın çıkıp gitmesinin bu kadar canını yakacağını da bilmiyordu.

Ve çok acıttı.

On beş yıl biriyle birlikte olmak için çok uzun bir süreydi.

Andrea'dan önceki hayatının nasıl bir dönem olduğunu bile *hatırlamıyordu*. O bir çocuktur. Andrea onun tüm yetişkin hayatıydı. Her etkinlikteki kız oydu. Eve döndüğünde karşılaştığı kız oydu. *O olmadan ne yapmam gerekiyordu?*

Bu cevabı tüm hafta sonu boyunca bir şişenin dibinde bulmuştu.

Elbette, kendime acıyorum, ama beni kim suçlayabilir ki? Kız arkadaşı onu yeni terk etmişti ve birlikte yaşadıkları hayatın parçalarını nasıl toplayacağını bilmiyordu. *Kendi* hayatı olduğu için her zaman kendinden çok emin ve ukala olmuştu. Ondan tamamen ayırdı. Kimseye ihtiyacı olmayan bir parçasıydı. Şimdi bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Hayatının ayrı bir parçası yoktu. Bekâr evindeki konağı bile onu düşünmesine neden oluyordu ve o da buraya nadiren geliyordu. Temizlik hizmeti için para ödemesine rağmen her zaman bir rock yıldızının tur otobüsü gibi koktuğundan şikayet ederdi.

Tüm hafta sonu boyunca doğru düzgün düşünemeyecek ya da göremeyecek kadar sarhoş olmak, ayık olup oturup sürekli onu düşünmekten daha kolaydı.

Ne demek istediğini kanıtlamıştı. Açık ve net. Anlamıştı.

Kızgındı. Bir şeylerin değişmesini istemişti ama o bir pislik gibi davranmıştı. Belki daha az... *kendisi* gibi tepki verseydi, bugün her şey farklı görünürdü. Ama bunun yerine, ona gidip başka biriyle yatacağını ve tüm lanet kuralları çiğneyeceğini söylemişti. Aynı şeyi yaptığı için ona çok kızdıktan sonra.

En azından gerçekten kimseyle yatmamıştı. Brady o gece partideki herkes izini kaybettirmeden önce açılış balosundaki kadınların yarısıyla flört ettiğini söylemişti ama Clay kimseyle yatmadığını biliyordu. Vücudunda o kadar alkol varken biriyle yatmasının insani olarak mümkün olduğundan bile emin değildi.

Pazartesi sabahı erken ve aydınlıktı. Uzun hafta sonu yüzünden kendini bok gibi hissediyor ve öyle görünüyordu. Gözlerinin kenarında koyu halkalar vardı ve duş almasına rağmen hâlâ gözeneklerinden alkol sızıyormuş gibi kokuyordu. Umursamakta zorlanıyordu.

Kimseye bir şey söylemeden ofisine girdi. Kapıyı kapattı ve başını soğuk ve sert masanın üzerine koydu. Kahretsin, kendini berbat hissediyordu.

Ofisinin kapısı pat diye açıldı.

"Ne halt ediyorsun, orada öylece oturuyor musun?" Gigi sordu.

Bugün pantolon takım giymemişti. Onun yerine, içine düğmeli bir bluz sıkıştırılmış kalem etek giymişti. Çok seksi görünen siyah çerçeveli bir gözlük de takmıştı.

"Sadece birkaç dakika daha," dedi gözlerini tekrar kapatarak.

"Aklını mı kaçırdın sen? Saatin kaç olduğunu biliyor musun? Hangi *günde* olduğumuzu biliyor musun?"

"Pazartesi mi?" diye mırıldandı.

"Evet! Pazartesi! Pazartesi sabahı, lanet olası dosyalarınızı teslim etmek için bir ortakla toplantımız var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. *Lanet olsun*. Öyle bir hafta sonu geçirmişti ki, bu sabah patronuyla yapacağı görüşmeyi aklına bile getirmemişti. Fazladan üç yüz bin dolara değdiğini kanıtlaması gerekiyordu.

Clay ayağa kalktı ve takım elbisesinin kırışıklıklarını temizlemeye çalıştı.

Gigi inledi ve aceleyle kapıyı kapattı. "Tanrım, ikimizi de kovdurmaya çalışıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

Hışım la onun yanına gitti ve ceket iyle gömleğini düzeltmeye başladı. Sonra da ö ne doğru atılarak parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi. Normalde bu oldukça seksi bir hareket olurdu ama o her şeyi olduğu gibi kabullenmişti.

Onu düzeltirken başını salladı. "Bar gibi kokuyorsun," dedi. "Bütün hafta sonu ne yaptın sen?"

Clay omuz silkti. "Kız arkadaşım benden ayrıldı."

Parmakları hâlâ adamın saçlarındayken hareketsiz kaldı. Koyu kahverengi gözleri onunkilerle buluşmak için yükseldi ve dudaklarında hüzünlü bir kaş çatma vardı. "Ah." Sonra, içinde bir farkındalık tetiklenmiş gibiydi. Onu kendisinden uzaklaştırdı. "Madem bunca zamandır bir kız arkadaşın vardı, o zaman neden bunu söylemedin? Sarhoşken bana tam bir ahmak gibi davrandın ve tek yapman gereken biriyle birlikte olduğunu söylemekti."

Clay ona hemen cevap vermedi. Bunu söyleyebilirdi ama sorunlara cevabı asla bu olmamıştı. Andrea onun günah keçisi değildi. O sadece bir pislikti.

"Eee?"

"Önemli değildi. Uzun açık bir ilişki içindeydik." "Evet. Kulağa sizin için harika olmuş gibi geliyor."

Clay bu yorum karşısında içten içe irkildi. Dışarıdan bakıldığında ise her zamanki gibi metanetini koruyordu. "Şu anda tanıdığım her kadın benden nefret ediyor. Hadi yapmayalım."

Gigi içini çekti. "Haklısın. Bu benim için adil değil. Ayrıntıları ya da neler olduğunu bilmiyorum."

"Evet. Ben de pek açık bir kitap sayılmam."

"Yine de iyice acı çekiyor gibi görünüyorsun." Alt dudağını ısır dı ve onu gözlemledi.

"İyice acı çekmek de bunu ifade etmenin bir yolu," dedi kuru bir sesle. "Hâlâ berbat görünüyorsun."

"En azından hala ateşliyim." "Ve kibirli."

"Ama sıcak?"

"Ve bir pislik. Yani, ayrılığın seni daha az kurtarıcı özelliklerinden kurtarmadı."

Clay usulca güldü. Bu iyi hissettirdi. "Teşekkürler."

"Eğer hazırsanız, sanırım sizin için yapabileceğim tek şey bu. Cooper normalde çoğu gün öğlene kadar sarhoş olur zaten. Alkolün kokusunu bile alamayabilir."

"Sanırım alkolizm bu işin içinde var," diye şaka yaptı

Clay. "Zor bir iş. Herkes bu iş için biçilmiş kaftan değil."

"Gerçek bu."

"Her neyse, hadi gidelim Maxwell. Gitmemiz gereken bir toplantı var."

Clay homurdandı ama başını sallayarak Gigi'yi ofisten çıkarken takip etti. Asansöre ulaştıklarında Gigi ona baktı.

"Ne?"

"Açılış töreninde miydin?" Omuz

silkti. "Evet, her yıl. Her yıl."

"Lanet olsun. . İşte sıkışıp kaldım." "Bütün hafta

sonu çalıştın mı?" diye sordu.

"Yapacak daha iyi bir şeyim yok." Dördüncü katın düğmesine bastı.

"Ayrıca, bu dava beni öldürüyor. Kelimenin tam anlamıyla."

"Biraz gevşemelisin, De Rosa."

Ona yan gözle baktı. "Sanki gevşemenin *sana* bir faydası oldu. Belki de burada biraz daha ciddileşmelisin. Buranın senin için bir sıçrama tahtası olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim."

"Öyle mi?" diye sordu merakla.

"Her yerinde bu yazıyor. Bölge savcısı ya da yargıç olma yolunda ilerlediğini bile bile sana imza ikramiyesi ödediklerine *inanamıyorum*. Özgeçmişinin her yerinde, ailenin her yerinde bu yazıyor," dedi sezgisel bir şekilde.

"Peki ya bu bir sıçrama tahtasıysa?" Şimdi çok ilgisini çekmişti. Elbette özgeçmiş i yükselişte gibi görünüyordu. *Öyleydi* de.

Gigi dudaklarını büzdü. "Nereye gidersen git ve ne yaparsan yap yükseleceksin. Sen bir Maxwell'sin. İsmi tanınmasının önemli bir nedeni var, ama buraya öylece uğramak yerine benimle çalışsaydın, yükselme yolunda iyi şeyler yapabilirdik."

"Ne gibi?"

Sanki bunu yüksek sesle itiraf etmekten nefret ediyormuş gibi iç çekti.

"İnsanlara yardım et, Clay.

İnsanlara yardım edebiliriz."

"Bu ücretsiz bir işe benziyor."

"Ben sadece çok fazla güce sahip olduğumuzu ve küçük insanların üzerine basmak yerine onlara yardım edebileceğimizi söylüyorum. Ben de oradaydım. Ne acılar çektiklerini biliyorum." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Daha önce gerçekten acı çektin mi bilmiyorum ama kendimi tehlikeye atıyorum. Beni bu çıkmazdan kurtarır ve yardım etmeyi kabul eder misin?"

"Yani... ne? Davalar üzerinde çalışmak için ofiste fazladan birkaç saat daha geçirmemi mi istiyorsunuz? Başka davalar mı?" diye tahmin etti.

Omuz silkti. "Eğer bundan sonra hala bir işin varsa, evet. Neden olmasın?"

Neden olmasın? Soru buydu.

Dürüst olmak gerekirse, ne zaman kendimden başka biri için bir şey yaptım ki?

Avukat olmasının nedeni insanlara yardım etmek değildi. O bir sosyal hizmet uzmanı değildi. Ama belki de insanlara yardım etmek tam da ihtiyacı olan şeydi. Ve bir anlığına da olsa, göğsündeki ağrıyı dindirdi ve daha birkaç dakika önce çok kasvetli görünen bir gelecek için ona düşünecek bir şey verdi.

Patronla görüşmeleri uzadı ve görüşmenin sonunda Clay, Gigi'ye daha fazla iş konusunda yardım etmeyi kabul edip etmeme konusunda tereddüt etmeye başladı. Yüksek Mahkeme'de işler kötüydü ve bu iş yükü de neredeyse o seviyedeydi. Kendisinin de bir sürü davası vardı. Yapacak çok işi olması onu hiç yıldırmamıştı. Genelde tek başına bir delilikle bu işlerin üstesinden gelirdi ama başka bir şeyle uğraşmak için ne zaman vakti olacağını bilmiyordu.

Ağır iş yükünün en iyi yanı, Andrea'yı düşünmek için neredeyse hiç zamanı olmamasıydı.

Sonraki haftayı kör bir sersemlik içinde geçirdi. O ve Gigi her gün ofise ilk gelenler ve en son çıkanlar oluyorlardı. İlişkileri, onu çok şaşırtacak şekilde, tamamen platonikti.

Barıştıklarından beri aralarında sallantılı bir dostluk oluşmuştu. Bir kadınla saatlerce oturup sadece iş hakkında konuşmak onun için garip ve yeni bir şeydi. Elbette hâlâ kadının kıyafetlerini ve daha az pantolon takım giydiğini fark ediyordu. Ama adam kadının eteklerinin altına girmeye çalışmıyordu ve kadın da ona doğru hiçbir hamle yapmamıştı.

Güzeldi.

Bir arkadaşsa sahip olmak gibiydi.

Andrea'dan haber alamadığı ikinci hafta, Gigi'nin artık ona güvendiği için verdiği diğer projeler üzerinde çalışmaya başladı. Daha önce nadiren baktığı davalar -engellilik davaları, aile içi şiddet, konut anlaşmazlıkları. Ancak bunların çoğu Cooper & Nielson'ın her yıl gala etkinliklerinde sponsor olduğu yetimhaneye ilgiliydi. Bir şekilde, bu davalar onun aklını kendi sorunlarından büyük şirket hukuku davalarından çok daha kolay uzaklaştırıyordu.

Ama geceleri işler zorlaşıyordu.

Ayrılık onu hayal edebileceğinden çok daha fazla etkilemişti. Bundan daha da zordu çünkü daha önce bir ayrılığı *hayal* bile etmemişti. İşten uzakta, şu anda hayatında olan çılgınlığı unutabilmesinin tek yolu alkolün acıyı uyuşturmasıydı.

"Hey," dedi Gigi, kafasını onun ofisine sokarak, "Ben de çıkmak üzereydim. Bir şeyler içmek ister misin?"

"Evet." Ayağa kalkarken ceketini aldı. "Kesinlikle bir içkiye ihtiyacım var." "Neden şaşırmadım ki?" Kadın asansöre doğru ilerledi.

"Hey, beni sen davet ettin. O zaman içki alışkanlıklarımı aşağılayamazsın."

Asansör onları kapalı otoparka bırakırken Gigi kaşlarını kaldırdı. "Oh, kesinlikle yapabilirim."

"Her neyse. Sen de balık gibi içiyorsun." Porsche'sinin kapı kolunu tıklatarak arabanın kilidini açtı.

"Hiçbir zaman bir sorunum olmadığını söylemedim," dedi, çantasını Porsche'sinin zeminine bırakıp yolcu koltuğuna çökerek. "Sadece senin daha büyük bir sorunun olduğunu söyledim."

Klasik gamzeli sırıtışıyla ona baktı. Andrea gittiğinden beri onu bulmak gittikçe zorlaştı. Kahretsin, iki hafta olmuştu bile. Bu düşüncüyü aklından uzaklaştırmaya çalıştı ama hiçbir uyarıda bulunmadan yeniden ortaya çıktı.

Gigi ve o ofisten kısa bir mesafede bir yere karar verdiler. Çocuklarla sık sık gittiği bir yerdi. Andrea'nın ortaya çıkacağı bir yer değildi. Gigi votkayı bir şampiyon gibi yudumlarken ona viski ikram etmekten mutluluk duyacak sıradan bir bar.

Birkaç kadeh içtikten sonra, "Kız arkadaşınla aranızda gerçekte ne olduğunu anlat bakalım," diye dürttü. "Gerçekten ne olduğunu hiç söylemedin."

Clay viskisini geri attı ve ona bıkkın bir bakış fırlattı. "Hiç sormayacağını umuyordum."

"Şimdi soruyorum. O zaman bana bırak."

"Bilmiyorum. Yale'e birlikte gittikten sonra on yıl boyunca bir ilişkimiz oldu. Ondan önceki beş yıl boyunca konuşmuştuk. Ailesinin boşanması nedeniyle terk edilme sorunları var ve ben..." Durakladı, ne kadarını ifşa etmeye hazır olduğundan emin değildi.

"Sen mi?"

"Yapmam gereken çok şey var," diye itiraf etti.

"Hadi canım. Baban ve kardeşin Kongre'de. Bu kadar çok çalışmana şaşmamalı."

Omuz silkti. "Her neyse. Andrea ve ben açık bir ilişki yaşamaya karar verdik. Kimse zarar görmeyecekti ama seninle ilk tanıştığım o gece saldırıya uğradım. Soyuldum ve öldüresiye dövüldüm. Biri beni bulup hastaneye getirdiği için şanslıydım."

"Kahretsin," diye inledi. "Bu korkunç."

"Evet. Sanırım Andrea bunun bir değiştireceğini düşündü." "Bu kesinlikle bir şeyleri değiştirdi."

"Ama sonra benim hazır olmadığım anlamlara gelmesini istedi."

"Ne gibi?"

Clay omuz silkti. *Her şeye*. Kadının kendisine gönderdiği hiçbir şeye hazır değildi. Sahip oldukları anlaşılmadan daha fazlasını istemişti ve Clay bunu duymaya hazır değildi. Bunu şimdi biliyordu. Ürkmüştü. Her şeyi değiştirme düşüncesi onu dehşete düşürmüştü. Yine de gidip her şeyi değiştirmişti.

Yüksek Mahkeme'den ayrıldığından beri onunla tam olarak ilgilenemediğini biliyordu. Babasının hayatıyla ilgili planını hayata geçirmeye o kadar odaklanmıştı ki onu ve kendini ihmal etmişti.

Eğer ikinci bir şansı olursa, aynı hatayı ikinci kez yapmayacağından emindi.

"Gerçek bir ilişki. Bu konuda tartıştık ve başka biriyle yattığımı düşünüyör."

"mı?" Gigi kaşlarını kaldırarak sordu. "Hayır."

Ama ona yapacağını söyledim."

"Bunu neden yaptın?" diye sordu. "Erkekler çok aptal."

"Bilmiyorum. Sarhoştum ve tartişıyorduk. Onu da kendim kadar kızdırmak istedim. şimdi benimle konuşmuyor bile."

"Ben de senin aptal kıcınla konuşmazdım," dedi Gigi. "On yıl sonra, kız ilişki istiyor diye mi rahatsız ediyorsun? Bu delilik. Marcus'la aramızın berbat olduğunu sanıyordum."

Clay güldü. "Sen ve Küçük Dick durumdaydınız."

Gigi duble Grey Goose'unu bitirdi ve ona doğru eğildi. Göğsünü iki kez dürttü. Sertçe. "Onu sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ben...ne?"

"Onu seviyorsun. Bu yüzden şu anda tamamen delirmiş durumdasın."

"Evet," dedi usulca. Sonra bir tur daha içki istedi. "Elbette onu seviyorum. şu anda onun için hiçbir şey ifade etmiyor."

OceanofPDF.com

Bölüm 14

KARTOPLARI VE ÇIĞLAR

Her zaman bir an vardı.

Her şeyi değiştiren o tek an. Clay'in anının adı Candace'di.

Bir aydır telsiz sessizliği vardı. Andrea ne aramış ne de mesaj atmıştı. Hiçbir sosyal medya hesabına girmemişti. Göreve başladığından beri onunla olan ilişkisi fiilen engellenmişti.

Sessizlik sağır ediciydi.

Muhtaç ve açgözlüydü.

Onu içten dışa doğru yedi.

Bu onu kenarlarından çatlattı, duvarlarını yıktı ve dünyanın Candace'lerinin içeri girip ortalığı kasıp kavurması için yer açtı.

Teslim olmayacağına dair kendine söz vermişti. Tam bir aydır tek düşündüğü Andrea'ydı. Ondan haber almak için bekleyeceğine yemin etmişti. Onu geri dönmeye ikna edecek ve duymak istediği tüm o sözleri verecekti... tutamayacağından korktuğu sözleri.

Diğer kadınlar cevap değildi. Rasyonel olarak.

Mantıksal olarak.

Bu ona çok mantıklı gelmişti. Bar tuvaletinin lavabosunda aptal bir esmerle yatmak birdenbire kendini daha iyi hissetmesini sağlamayacaktı. Ama bilmekle *tanımak* arasında her zaman bir fark vardı.

Bir kafa diğeriyle tam olarak konuşmuyordu.

Ve uzak durmaya çalışmıştı. Ne istediğini biliyordu. Ama istediği şey, bırakın onu becermeyi, onunla konuşmak bile istemiyordu. İstediği şey

Onu o uzun, sağır edici sessizlikte bir umut kırıntısı bile olmadan bırakmak. Lanet masaya bir not bile bırakmadan. Onu dangalak ilan eden tek bir mesaj bile yok.

Kendini açıklamak, söylediği saçmalıkları düzeltmek için bir şans istemişti. Ama kadın ona bu şansı vermedi. Bir açıklama istemiyordu. Onun hayatından çıkıp gitmek ve onu baş başa bırakmak istiyordu. Bu onun hakkıydı - güçlü bir kadın olmak ve ona, tüm niyet ve amaçlar için, gidip kendini becermesini söylemek. Hâlâ nefret ediyordu; sessizlikten, yokluktan, acıdan.

Yani, teslim olmuştu.

Bütün gece kendini tuttu. Bütün gece.

Ethan ve Cash bunu histerik bulmuşlardı. Andrea'dan hiçbir zaman gerçekten hoşlanmamış ya da onun dönüştüğü yeni inanılmaz kadını tanımamışlardı - Clay'in kendi hatası olduğunu bildiği bir başka şey daha. Çocuklar Andrea'yla ayrıldıkları için çok sevinmişlerdi. ikisi de Clay'i sadece yaşadığı hayata devam etmesi için değil, aynı zamanda istediği kişiyle, istediği zaman, istediği şekilde sevişme özgürlüğünü kucaklaması için teşvik ediyordu.

Ama yapmamıştı.

Candace'a kadar. Adamın kucağına sinsice atlayana, onu iğrenç sözlerle kızdırana, onu tuvalete kadar sürükleyene ve ona pis bir sürtük gibi sahip olması için yalvarana kadar.

Onun sözleri.

Çığ gibiydi. Her şey küçük bir kartopuyla başladı. Sonra hızını artırarak dağdan aşağı yuvarlandı ve yoluna çıkan her şeyi temizledi.

Candace onun kartopuydu. Sadece bir tanesi, rehabilitasyondan sonra ilk kez kokain çeken bir keş gibi onu uçurumun kenarına sürüklemişti.

Bir aptal gibi, her gece bara geri dönüyor, kadınları olabildiğince hızlı bir şekilde gözden geçiriyor, herhangi birinde aradığı şeyin bir zerresini bulmaya çalışıyordu. Asla bulamadı. Artık orada değildi. Saf, katıksız seksti. His yok, duygu yok. Sadece şehvet, arzu ve sikiş.

Onu meşgul ettiği için bir süreliğine iyiydi. Uzun iş günlerinin stresini atıyordu. Arkadaşlarının onu iğnelemesini engelledi. Düşünmesini engelledi. O kadar.

Bu gece için zaten bir kız vardı. Mekana girdiğinde onu seçmişti. Ethan ve Cash onun arkadaşlarına asıldılar, ama o

Bütün gece onu izledi. Artık çaba göstermekten nefret ediyordu. Eskiden eğlenceliydi - kovalamaca, oyun. Artık oyun yoktu. Andrea bunu tamamen ortadan kaldırmıştı.

"Gidip onunla konuşacak mısın?" Cash onu kıza iterek sordu.

"Hayır."

Ethan ona sempatik bir bakış attı. Clay, Ethan'ın karısı Terri onu hukuk fakültesinde terk ettiğinde bu kadar sempatik olmadığından emindi. Ya da belki de o bakışı yanlış anlıyordu.

Kahretsin, istediği bu bile değildi.

Piliçe göz göze geldi. Kız onun bakışlarını yakaladı ve başını iki yana salladı. Kaşlarını kaldırdı ve sonra yan girişe doğru yürümeye başladı. Kurnazca.

Clay ayağa kalkarak, "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Cash sordu. "O kız az önce seni onu becermeye davet etti."

Clay omuz silkti. "Ben daha iyisini yaşadım. Neden gidip onu çıkarmıyorsun?"

Barın üzerine iki yirmilik bıraktı ve sonra kızın gittiği yönün tersine doğru yürüdü. Bu gece sessizlik onu rahatsız ediyordu. Brady'ye aramayacağını söylemişti. Kız yalnız kalmak istiyordu. O da onu rahat bırakacaktı. Ama bu gece... bu söz umurunda değildi. Onunla konuşmak istiyordu.

Cesaretini kaybetmeden önce Andrea'nın numarasını çevirdi.

Cevap vereceğini sanmıyordu. Telefon numarasını bile değiştirmiş olabileceğini düşündü. Kilitler değişmişti. *Başka ne zarar verebilirdi ki?*

Ama sürpriz bir şekilde hat kapandı.

İlk başta hiçbir şey söylemedi, sanki telefonu neden açtığını kendi kendine tartışıyormuş gibiydi. Bunun cevabını bilmiyordu ama bilmek isterdi.

"Andrea?" dedi.

Cesaretini toplamak için yavaşça derin bir nefes aldıktan sonra usulca "Hey" dedi. "Hey."

"Beni neden arıyorsun?"

Kadının sesinde, yıllardır inşa ettiği o sert dış görünüşüne nasıl tutunduğunu duydu. Hiçbir şeyin ona dokunmasına izin vermeyen sümüklü kaltak. Ona daha önce de ulaşmıştı. Bunu tekrar yapabilirdi.

"Sadece konuşmak istedim."

Andrea durakladı ve içini çekti. "Sanki bir bardasın." "Başka ne yapmam gerekiyor?"

Cevap vermedi.

"Ne istiyorsun Clay?"

"Cevaplar istiyorum,
Andrea."

Alay etti. "Senin cevapların *var*."

"Haftalardır konuşmuyoruz."

"Ve şu anda konuşmamalıyız."

"Meşgul müsün? Önemli bir yerde misin?" Clay telefonunu kulağına daha sert bastırdı ve gürültüden uzaklaşmak için koridorun derinliklerine doğru ilerledi.

Çok sessizdi. Belli ki bu konuşmayı yapmak istemiyordu.

"Aslına bakarsanız, öyleyim."

Clay bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Adı ne?" diye sordu tembelce.

"Clay, yapma."

"Bu gece benim için bir maçın mı var? Bu yüzden mi cevap verdin?"

"Clay..."

"Herhangi bir gerçek rekabet?" o sordu.
O olabilir pratik olarakbkz. Telefonun diğer ucunda

kıvranıyordu.

"Bu yüzden cevap vermedim ve aramanızın nedeni de bu olmasa iyi olur."

Hayır, değildi. Onu özlediği için aramıştı. Çünkü yürüyen her şey ona bir şey yapmıyordu. "Seni geri istiyorum, Andrea."

"Hayır, istemiyorsun," dedi kararlı bir şekilde. "Sürekli *ben* diyorsun. Ben bunu istiyorum. Bunu istiyorum. *Senin* ne istediğin umurumda değil. Peki ya *benim* ne istediğim?"

"Kahretsin Andrea, ne istiyorsun?" diye sordu bir elini dağınık saçlarında gezdirerek.

"Fark etmez çünkü bana veremezsin."

Clay, kadının onu göremediğine sevinerek irkildi. Bunun için yeterince alkol almamıştı. "Bana ne olduğunu söylemezsen sana veremeyeceğimi nereden biliyorsun?"

Andrea güldü. "Sana zaten söyledim Clay ve sen de seçimini gayet açık bir şekilde yaptın. O yüzden şimdi gidiyorum."

"Andrea," dedi, kızgınlıkla telefonu yüzüne kapatmasını engelleyerek. "Ne?"

"Gerçekten neden açtın?"

"Sanırım ben sadece bir mazoşistim," diye mırıldandı telefonda.

"Sen her zaman biri oldun, ama mesele bu değil." Başka bir şey olduğunu hissedebiliyordu.

"İyi. Geç oldu ve ben hâlâ senin için endişeleniyorum." Sanki bu itiraf onu incitmiş gibi iç çekti. " yüzden başın gerçekten belada değilse beni bir daha arama."

Hat elindeyken kesildi ve telefonunu odanın diğer ucuna fırlatmak istedi.

İşler planladığı gibi gitmemişti. Kızgındı, hayal kırıklığına uğramıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. Etrafta uyumak işe yaramamıştı. İçkiye boğulmak işe yaramamıştı. Onunla konuşmak kesinlikle yardımcı olmamıştı.

Belki de bu saçmalığı bırakmanın zamanı gelmişti.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Gigi ona sordu.

Elinde bembeyaz bir zarf tutuyordu. Ön yüzünde Cooper & Nielson logosu kabartılmıştı. Kapağın üzerine altın varaklı bir çıkartma yerleştirilmişti ve üzerinde kabarık bir C&N yazısı vardı. Parti davetiyesi şık ve güçlüydü ve her yıl düzenlenen bu özel etkinliğe katılmanın tek yoluydu.

"Eminim."

"Andrea ile telefonda konuştuğun gece seni almam için beni aradığında gerçek bir aptal olduğunu düşünmüştüm ama bu..." Diğer davetiyeyi adamın elinden aldı ve ikisini havada tuttu. "Bu delilik."

"Bu benim şansım."

"İki ay önce ayrıldınız Clay," dedi Gigi usulca. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama birincisi, onu görmek için rastgele ortaya çıkmandan heyecan duyması ve ikincisi, bir gala etkinliğine davetini kabul etmesi olasılığı oldukça zayıf."

Clay rahatsız olmadan omuz silktili. "Büyük jestler aileden gelir." "Yani, şimdi de ailenle birlikte anılmak mı istiyorsun?"

"Ne yapmamı istiyorsun, Gigi? Sence onu bırakmalı mıyım? On beş yılı boşa mı harcayayım?" diye sordu.

"Ben öyle bir şey demedim, salak. Sadece neye bulaştığını bildiğinden emin olmak istedim."

"Nezakatiniz için teşekkürler De Rosa, ama içimden bir ses ona karşı her halükarda aptal olmam gerektiğini söylüyor."

"Başka bir şey olmayı bildiğinden emin değilim." "İşte şimdi anlaştık," dedi sırtarak.

Andrea'yla yaptığı o konuşmadan sonra yuvarlanıp gitmesi gerekirdi. Bu onu bağ ağağı çevirmeli ve sarhoğ bir çukura balıklama dalmasına neden olmalıydı. Geçmiğte kötü durumlara hep böyle tepki vermiğti. İçki içme eğilimleriyle neredeyse bir alkolikti. Elinde içki olmadan hiçbir yere gitmezdi.

Ama Andrea'yla konuştuğunda bir şeyler tıklanmıştı.

Andrea onun için endişelendiğini itiraf etmişti.

Ve eğer onun için endişeleniyorsa, bu onu düşündüğü anlamına geliyordu. Ve eğer onu düşünüyorsa, bu umut var demektir.

Ve eğer bir umut varsa, o zaman son birkaç haftadır çektiği saçmalıkların sona ermesi gerekiyordu.

Gigi'den yardım istediğinde, Gigi ona şaşkınlıkla bakmıştı. Onun gerçekten deli olduğunu düşündüğünden emindi. *Ama başka kimden isteyebilirdim ki?*

Uzun zamandır arkadaş olarak tanıdığı en yakın kişi oydu. Liz bu noktada Andrea'nın tarafındaydı. Brady işle çok meşguldü, Clay ondan yardım istemeyi pek istemiyordu. Ve çocuklar onun bir daha ciddi biriyle çıkmasına karşıydılar.

Bu yüzden Clay meseleyi kendi ellerine almaya karar vermişti.

İçki alışkanlıklarını azaltmıştı. Etrafta dolaşmayı bıraktı. Artık dönen kadın kapısı yoktu.

Ve kolay olmuştu. En azından yeterince kolaydı.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu. Onun için gergin görünüyordu. "Seni götürebilirim."

"Minnettarım ama hayır. Bunu yalnız yapmalıyım."

Başını salladı ve takım elbisesinin papyonunu düzeltti. "En azından seksi görünüyorsun."

"Bu değişmez bir şey."

Gigi onun koluna vurdu. "Git kızını getir."

Clay gala davetiyelerini Gigi'den aldı ve Gigi ona son bir kez endişeli bir bakış fırlattı.

"Nasıl gittiğini bana haber ver."

Ona gamzeli bir sırıtış fırlattı. "Yapacağım."

Sonra ofisten çıktı, Porsche'sini şehir merkezine götürdü ve küçük, modern görünümlü bir binanın önüne park etti. Otoparkta takip ettiği diğer arabalardan doğru yerde olduğunu anladı. Üst düzey müşteriler pahalı sanat eserleri satın almak için buradaydı. D.C.'deki en ayrıcalıklı ve nüfuzlu kişilerin nabızı tek bir binadaydı. Ama o onlar için burada değildi.

Onun için buradaydı.

Arabasından indi, papyonunu bir kez daha düzeltti ve sonra hatalarını düzeltmek için yeni bir umutla binaya doğru yürüdü.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

ONUN ANI

Clay'in ayakları onu binanın içine taşıdı. Son gittiği etkinlikle hemen hemen aynı görünüyordu. İnsanlarla doluydu, duvarlar sanat eserleriyle kaplıydı, bar sırası görünürdeki en uzun şeydi.

İçeri girdiğinde bir garson ona yaklaşarak müesseseden bir kadeh şampanya ikram etti.

Clay adama gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

Bir içkiyi reddetti. Şampanya, tabii. Başlangıçta nadiren içtiği bir şeydi. Ama, hey, bu bir başlangıçtı. Bunun için gerçekten aylık olmak istiyordu.

Duvarlarda daha önce hiç görmediği pek çok sanat eseri vardı. Ya Andrea onun bildiğinden daha fazla sanat eseri biriktiriyordu ya da bu sergi için eser temin etmek üzere bir sürü seyahat yapıyordu. Koleksiyoncu bir gözü vardı. Bu kesindi.

Eserlerin açılış satırını tararken, ressamın nereli olduğunu belirten etiketleri okudu ve bu yerlerden bazılarını yıllardır gitmemişlerdi. Marsilya, Barselona, Viyana, Venedik, Amsterdam. *Ayrı kaldığımız süre içinde bir Avrupa turuna çıkmış mıydı?*

Tabloları tararken bir gözünü Andrea için açık tuttu. Kendi adına bir ön uyarı olmadan onunla karışmak istemiyordu. Onu utandırmak ya da rahatsız etmek için burada değildi. Sonunda onu gördüğünde adım atmasını engellemek istemiyordu. Onunla daha تنها bir yerde konuşmak daha iyi olurdu. Ama ne kadarını bilmesede onun için burada olmak istiyordu.

Başının arkasında sert bakışlar hissettiğinde gözünü en yakın çıkışa dikmişti. Dönüp baktığında sarı saçlı bir adamın yürüdüğünü gördü.

dar mavi elbisesiyle ona doğru öfkeyle ilerliyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Liz sordu, Brady hemen peşindeydi.

Clay'in kolunu tuttu ve onu galeriden dışarı çıkarmaya başladı. Clay de gözlerinde mizahi bir parıltıyla onu kolayca takip etti.

"Gitmelisiniz." Andrea'nın müşterilerinden oluşan ana gruptan yeterince uzaklaştıklarında çıkışı işaret etti.

Brady'nin devasa kütlesi çoğunlukla onların görüşünü engelliyordu. Clay ona, "Buradan ayrılamam," dedi.

"Evet, yapabilirsin ve yapacaksın da." "Liz," dedi Brady uyarırcasına.

Büyük mavi gözleriyle Brady'ye baktı ve bir an için ifadesi yumuşadı. "Burada olamayacağını biliyorsun."

"Andrea sonsuza dek kaçmaya devam edemez," dedi Brady kararlılıkla. "Bu onun için de adil değil."

"Hâlâ burada duruyorum," dedi Clay.

"Burada ne yapıyorsun?" Liz sordu. Sesindeki gerginlik gitmişti. Üzgün ve boyun eğmiş görünüyordu. Sanki ona yardım etmek istiyor ama bu çabanın boşa gideceğini düşünüyordu.

"Sadece işlerin nasıl gittiğini görmek için ." "Burada olduğunu biliyor mu?" Liz sordu.

"Hayır," diye itiraf etti.

"Hayır, tabii ki hayır. Bana söylerdi."

Clay, "Bakın, buraya ona sorun çıkarmaya gelmedim," diye ısrar etti. Sadece Andrea'yı görmesi ve ona bir soru sorması gerekiyordu. Sonra da gidecekti.

Brady ona, "Başına bela açıp açmayacağını kontrol edemezsin," dedi.

Clay elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Evet, ama bana gelmesi için daha ne kadar beklemem gerekiyor? O da benim kadar inatçı ve ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz. Yani bana öylece çekip gitmesine izin vermemi söylüyorsun ve ben bunu yapamam."

Liz onun sesindeki tutku karşısında doğruldu. "Bunu gerçekten söylüyorsun." "Elbette ciddiylim."

"Bak, onu aradığını ve konuştuğunu biliyorum. Andrea ve ben ayrıldığımızdan beri takılıyoruz. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama burada olman *kötü* bir fikir."

"Onun için mi, benim için mi?" "İkiniz için de!"

Clay başını salladı. "Brady'den uzaklaştın ve o da bunu yapmana izin verdi. Ne kadar sıklıkla onun hayatına geri dönmesini ve ayaklarını yerden kesmesini diledin?" diye sordu. "Ne kadar sıklıkla geri geleceğini düşündün ama gelmedi?"

Liz bu yorum karşısında kendi içine çekilmiş gibiydi. Sanki zamanda geriye gidiyor ve dayanılmaz derecede acı veren bir şeyi hatırlıyordu. Kafasını toparlamaya çalıştı ama "Sayamayacağım kadar çok," derken sesinde yoğun bir duygu vardı.

"Ve sen bunu yapamayacağımı mı söylüyorsun? Tek istediğin buyken mi?"

"Clay..."

"Bırak gitsin, Liz," dedi Brady, elini onun koluna koyarak.

"Ne?" diye sordu kadın.

"Bırak . O haklı. Onunla konuşma şansını hak ediyor."

"Peki," dedi yavaşça. "Sadece bunu onun için berbat etmemeye çalış. Galeriyeye çok zaman ayırdı."

Brady onun sırtını sıvazladı ve gülümsedi. "Git getir onu."

"Teşekkürler dostum," dedi asla hissedemeyeceğini düşündüğü dürüst bir minnettarlıkla. Clay, Liz'in uyarılarına aldırmadan Brady ve Liz'i geride bıraktı. Andrea'yı bulup galaya davet etmesi gerekiyordu, sonra her şey kendiliğinden yoluna girecekti. Yapbozun parçalarının bir araya gelmemesi için çok fazla şey yaşamışlardı.

tekrar bir araya gelir.

Sonra onu gördü.

Gökkuşağı renklerine bürünmüş bir manzara resminin önünde duruyordu. Vücudunu saran siyah dantel elbisesi ve sırtından aşağı dalga dalga sarkan bal rengi saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Yanındaki kadın uzun boylu ve kıvraktı ve başını sallarken sanat eserini işaret ediyordu.

Clay'in sözünü kesmek gibi bir niyeti yoktu. Onu tekrar görmek sadece bir mucizeydi. Kalbi güm güm attı ve göğsünde paniğe benzer bir şey alevlendi.

Sikeyim.

Kendini korkak gibi hissetti.

İşte oradaydı, odanın karşısında yontulmuş bir tanrıça gibi duruyordu. Sanki hayran olunacak sanat eseri duvarda asılı duran tablolar değil de kendisiymiş gibi.

Bu kadar kısa bir süre içinde onun ne kadar güzel olduğunu nasıl unutmuştu?

Birbirleri olmadan geçirdikleri en uzun zamandı. Onu görünce gözleri kamaştı. Kıçı elbisesinin sınırlarını zorluyordu. Haftada beş kez pilates ve yoga yaptığını bildiği uzun bacakları. Çok küçük olduğundan şikâyet ettiği ama ona her zaman yakıştığını düşündüğü diri göğüsleri. Boynunun eğimi, muhteşem yüzüne ve onu dizlerinin üzerine çöktürecek o gülümsemeye kadar uzanıyordu.

Çok rahatlamışlardı. En neden birlikte olduklarını çok kolay unutmuşlardı. Bu gelmesine izin vermişti. O güzel vücudu hafife almıştı. Her zaman yaptığı gibi sıçıp batırmıştı.

Şimdi farklı olacaktı.

Diğer kadın gözden kaybolana kadar bekledi. Oda zaten çoğunlukla boştu. Bu onun zamanıydı.

Gölgelerin arasında, Andrea'nın görüş alanının hemen dışında geziniyordu. Tam ona doğru hareketlenip takım elbisesinin cebinden davetiyeyi çıkardığı sırada, bir başka kişi neredeyse koçarak odaya girdi ve Andrea'yla çarpıştı.

Clay'in ayakları
durdurdu. Kötü takım.

Kollarını Andrea'nın beline doladı, onu havaya kaldırdı ve bir daire çizerek kendi etrafında döndürdü. Andrea ona güldü ve kendini sabit tutmak için ona tutundu.

Kahretsin, kendinden geçmiş gibi görünüyor.

Clay'in onu uzun zamandır görmediği kadar mutluydu.

Kötü Takım Elbise onu tekrar ayağa kaldırdı ve o da kendini onun göğsüne yasladı. Adam hararetli bir şekilde bir şeyler anlatıyordu. Kızın yüzündeki sırıtış büyüdükçe büyüdü.

Clay onun "Aman Tanrım!" diye haykırdığını duydu.

Sonra elleri adamın omuzlarına dolandı ve can havliyle ona sarıldı.

Daha önce hiç bilmediği bir acı kalbine saplandı. Gördüklerine inanamayarak bir adım geriye sendeledi. Davetiyeyi elinde sıkıca kavradı, kâğıt onun ölümcül tutuşunda parçalanıyordu.

Hayatına devam etmişti.

Aptal.

Aptal.

Aptalc

a.

Liz haklıydı. *Burada ne işim var benim?*

Andrea'nın bağına daha fazla bela açacaktı. Onun için her şeyi berbat edecekti. Onun mutlu olmasını istiyordu. Oraya gidip o adamın ağzını burnunu dağıtmak istiyordu. Ama Andrea onu istemeseydi burada olmazdı.

Eşyaları yerlerinden çıkar çıkmaz ona koştüğünü hayal ederek kendine işkence etti. Kilitleri değiştirmesine yardım ettiğini. Yeni sanat eserleri bulmak için Avrupa'yı birlikte dolaşmak. Sikişmek.

Sikeyim.

Clay geriye doğru bir adım attı. Andrea sanki onun orada olduğunu hissetmiş gibi başını ona doğru çevirdi. Bir an için orada olduğunu görmesine izin vermek istedi... artık bildiğini bilmesine izin vermek. Ama bunu onun için mahvetmeyeceğine söz vermişti. Ve kız onu bir an bile göremeden odadan dışarı fırladı.

Sanat sergisine, insan kalabalığına ve hâlâ güçlü bir şekilde duran bar kuyruğuna doğru kararlı bir şekilde yürürken göğsü kabarıyordu.

Tam çıkışa ulaştığında, davetiyenin hâlâ elinde olduğunu fark etti. Onu geri kazanmak için sahip olduğunu düşündüğü tek şans. Bir kez daha bakmadan davetiyeyi çöp tenekesinin üstüne fırlattı ve galeriyi ve Andrea'yı geride bıraktı.

Arabasına biner binmez doğruca en sevdiği bara gitti. *İçkiyi bırakmayı unut. Kadınlardan vazgeçmeyi unut. Ufkumu genişletmeyi ve yeni bir hayatı dört gözle beklemeyi unut.* Sadece zil zurna sarhoş olmak ve bu kadar korkak olduğunu unutmak istiyordu.

Telefonunu çıkardı ve körü körüne Gigi'nin numarasını çevirdi. Nedenini bile bilmiyordu. Çocukları arayabilirdi. Kafayı bulmak istediğinde her zamanki ekibi onlardı ama bu gece onların aptallıklarıyla uğraşacak durumda değildi.

Gigi hemen cevap verdi. "Hey, nasıl gitti?" diye sordu diğer hattan.

"Bok gibi."

"Eesh. Bu hiç iyi değil. Sen iyi misin? Şimdi ne yapıyorsun?"

"Bar," dedi açıkça, diğer soruyu görmezden gelerek. "Benimle buluşmak mı istiyorsun?"

"Bu o kadar da iyi bir fikir değil." "Tek fikir bu."

"Şu anki ruh halinizle bir barda sarhoş olmak kötü haber ayıları. Neden buraya gelmiyorsun? Bunun hakkında konuşabiliriz."

"Gerçekten konuşmak istemiyorum."

"Peki," diye homurdandı. "O zaman burada alkol var."

"Viski mi?" diye mırıldandı.

"Evet. Buralarda bir yerde bir şişe var." "Pekala. Dairen nerede?"

"Dupont Circle yakınlarında. Sana adresi mesaj atarım ama dikkatli ol. Sesin çok kızgın geliyor."

"Bunun için tek bir kelime var."

Gigi'nin dairesi şehir merkezindeki gözde bir mahallenin ortasıındaydı. Neden burada yaşadığını anlayabiliyordu. Ofisten çok uzakta değildi ama gerçekten ihtiyaç duyabileceği her şeye yürüyerek ulaşabileceği kadar yakındı.

İkinci kattaki dairenin merdivenlerini ve kapıyı çaldı. Kadın neredeyse hemen açtı. Ev son derece temiz ve düzenliydi, çok sayıda temiz ve modern mobilya vardı. Evde çok fazla zaman geçirmediği belliydi. Kız çok fazla çalışıyordu.

"Hey," dedi kapıyı arkasından kapatarak. "Bir şişe Jack buldum. Umarım sorun olmaz. Crown'u tercih ettiğinizi

biliyorum." "Sorun değil," dedi.

Clay arkasını döndü ve bakışları onu olduğu yerde . "Ne oldu?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Ama cevap vermedi. Sadece sırtı ön kapıya değene kadar onu geriye doğru yürüttü. Ağzını onunkinin üzerine bıraktı ve onu öptü. Umutsuzca, açlıkla, sonuçlarını ya da yankılarını düşünmeden.

Gigi Clay'in göğsünü sertçe itti ve nefesi spazmlar halinde çıkıyordu. Clay ona baktığında kahverengi gözleri fincan tabağı kadar büyüktü. Elleri başının iki yanındaıydı ve onu hapsediyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı ona. "Bunu öylece yapamazsın! Bu işler böyle yürümez. Bu işler böyle yürümez."

"Gigi-"

"Hayır!"

Onu bir kenara itti ve bir sorunu çözmeye çalışırken onu yüzlerce kez gördüğü şekilde odada volta atmaya başladı. Belli ki sorun oydu.

"Ben böyle biri değilim. Ve bu da bu değil." "O zaman benimle galaya gel."

"Ne? Ugh! Hayır!" neredeyse tükürüyordu. "Seninle o aptal partiye gitmeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen ve ben kötü haberiz. Kişilik olarak birbirimize çok benziyoruz ve beni çıldırtırsın. Beni zaten delirtiyorsun. Asla yürümez. Ayrıca," diye bağırdı, "hâlâ eski sevgiline sıırsıklam aşıksın, ki bence doğru kişi o. Az önce onu görmeye gittin ve belli ki iyi gitmemiş, bu yüzden bunun acısını benden çıkarıyorsun, ki bunun adil olmadığını da eklemeliyim!"

"Başka biriyle birlikte," diye itiraf etti Clay, sonunda tanık olduklarının ağırlığının omuzlarına çökmesine izin vererek.

"Bu öyle olman gerektiği anlamına gelmiyor!"

", Gigi. Benimle gel," diye dürtükledi. "Hayır! Kendini duyuyor musun?"

"Gel hadi."

"Bir arkadaş olarak," diye karşı çıktı. "Sadece arkadaşız Clay."

"Bundan emin misin?" diye dürttü, hâlâ kendini o ana kaptırıp asıl meseleyi unutmayı umuyordu. "Gerçekten çekici olabilirim."

"Ben aptal arkadaşlarıyla barda tanıştığın kızlardan biri değilim. Bu hiçbir şeyi düzeltmez. Sorunun üstesinden gelmek işleri düzeltir." Gigi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bununla başa çıkmalısın, bir çift bacak arasında ya da bir şişenin içinde unutmaya çalışmamalısın. O yüzden galaya seninle geleceğim ama sadece arkadaş olarak."

"Bilmeni isterim ki," dedi, kapının yanındaki sandalyeye çöktü, teslim olmuş ve kalbi kırılmış bir halde, "bu konuda hiç iyi değilim."

Gigi nefes nefese kaldı ve onun karşısına oturdu. Dizlerini göğsüne doğru çekerek çenesini dizlerinin üzerine koydu. "Şu ana kadar gayet iyi gidiyorsun."

"Teşekkürler," dedi.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Gigi ona bir içki doldurdu ve kendine de bir tane aldı. Bir yudum aldı ve sonra sordu: "Peki, seni gerçekten reddetti mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ona sormadım bile. Onunla çok mutlu görünüyordu. Onu bu şekilde incitemezdim."

Gigi bir an için gözlerini sıkarak kapattı. "Lanet olsun. Çok özür dilerim."

"Olma." Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünen aptal bendim. Kaybedinceye kadar neye sahip olduğumu fark etmedim."

OceanofPDF.com

Bölüm 16

NE SÖYLEDİĞİNE DIKKAT ET

Clay ve Gigi geldiklerinde yıllık Cooper & Nielson galası tüm hızıyla devam ediyordu. Çillerini maskeleyen fazla vurgulayan makyajı ve normalde iş kıyafetleriyle sakladığı kıvrımlarını saran yere kadar uzanan bordo elbisesiyle ortaya çıktığında Clay'i şok etmişti. O da onayladı.

O gün için özel dikim bir Tom Ford smokin tercih etmişti. Gerçi bunun boşa çaba olduğunu düşünüyordu. Etkinliğe mümkün olduğunca çabuk girip çıkmak istiyordu. Andrea'yı galeride Bad Suit ile görelî bir ay olmuştu ve burada olmak tüm anıları canlandırmıştı.

Onu özlemiş.

Berbattı.

Onsuz geçen üç lanet ay ve hâlâ onu düşünüyordu. Ama onun mutlu olmasını istiyordu ve her ne kadar o şerefsizin ağzını burnunu kırmak istese de, onun açıkça sahip olduğu mutluluğu inkâr edemezdi. Sadece bunu görmek ya da duymak da istemiyordu.

Brady ve Liz'in yaklaşan düğünleri yüzünden bunun zor olacağından endişeleniyordu. Gelin partisindeydi ama Liz'in Andrea'yla ne kadar yakınlaştıklarını söylediğine bakılırsa, o olsa da olmasa da bir davetiye alacağını düşündü. Bu, kardeşinin düğününe gitmenin, kendi mezarını kazdığı bir cenazeyi beklemek gibi hissettirdiği anlamına geliyordu.

O ve Gigi bardan içkilerle dönmüşlerdi ve etrafta dolaşp tüm doğru insanlarla sohbet ediyorlardı. İş arkadaşlarından bazıları onlara yan gözle bakıp duruyordu. O ve Gigi birlikte çok zaman geçiriyorlardı. Gigi'nin onu bir ilişki için zorlamaktan alıkoymasına her geçen gün daha çok seviniyordu... tıpkı ilk günden beri bunu engellediği gibi.

İlişkilerini profesyonel tutmak daha iyiydi. Ayrıca, gerçek bir arkadaşa sahip olmak güzeldi. Gerçekten güvenilebileceğini hissettiği biri. Düzüşmeye çalışmadığı biri. En azından aktif olarak becermeye çalışmadığı biri.

Gigi, Clay'in yanında hiç tanımadığı bir adamla konuşup duruyordu.

Adam birden Clay'e baktı ve sırıttı. "Aha! Bir Maxwell.

Cooper ve Nielson için büyük bir şansın!" Clay garip bir şekilde güldü.

"Kardeşinin bu yolu daha önce seçmemesine şaşırdım. Gerçi pek fark etmedi. Yine de Kongre'ye girdi, değil mi? Kıl payı da olsa."

Clay o anda bu adamdan hoşlanmadığına karar verdi. Her kimse artık. "Brady her zaman son derece şanslı olmuştur."

"Bu felaketten sonra yeniden seçilebilmesi için öyle olması gerekirdi."

"Dikkatli ol," dedi sakın bir sesle. "O felaket benim müstakbel baldızım."

"Elbette, . Gücendirmek istememiştım. Peki ya sen?"

diye sordu, konuyu hızla değiştirerek. "Siyasi arenada bir hedefiniz var mı? Ne demek istediğimi anlıyorsanız, genç bir yüze yatırım yapmaktan çekinmem."

"Hayır," diye cevap verdi kayıtsızca. "Siyasetle hiç ilgilenmedim."

Bir an için Andrea'nın burada olup bu durumu onunla birlikte yönetmesini diledi. Bu tür bir ifadenin ona ne yaptığını biliyordu... onu ne kadar manyaklaştırdığını... bu adama ne kadar saldırmak istediğini.

"Hadi, Gigi."

Gigi onun peşinden aceleyle koştu. Etkinliğin akşam yemeği ve sessiz müzayede bölümü için bir masaya doğru yöneldiklerinde onun kolunu tuttu.

"Dostum, ona karşı çok kısaydın," dedi.

"Anlamadığı konularda saçma sapan konuşmamalı."

"Bence tamamen zararsız biriydi. Eğer aday olursan seni desteklemek istemesi bir iltifattı. O büyük bir bağışçı, biliyor musun?"

"Yapmadım. Yine de tahmin ettim. Ve bu bir iltifat değil," dedi ona gözlerini dikerek. İnsanların hayatları boyunca içinde bulunmadıkları sistem hakkında ne kadar az şey bildiklerini unutmuştu. "Beni kendi çıkarları için satın almayı teklif etti, bu da Maxwell adını çoktan satılmışlarla ilişkilendirdiği anlamına geliyor."

Gigi ona tedirgin bir bakış attı. "Demek istediği bu değildi..."

"Evet, öyle."

"Tamam. Öyle olsa bile, teklifini kabul etmediğin çok açık, o yüzden görmezden gel."

Başını salladı ve yerine oturdu. Bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini Gigi'ye açıklayamazdı. Babasının onayı her zaman elinin altındaydı. Brady'nin her zaman vardı elbette. Ama Clay her zaman bunu siyasi arenanın dışında elde etmeye kararlıydı. Siyasi destekçilerin desteği ve dikkatle planlanmış bir seçim olmadan sevgili babası için yeterince iyi olmak. O günün gelmesi için hayal kurmaya devam edecekti.

Akşam yemeği sonsuza dek sürecekti gibiydi. Clay eğlenecek durumda değildi ama gülümsüyor ve etkinlik için birlikte oturdukları insanlarla sohbet ediyordu. Çok geçmeden tabaklar temizlendi ve Cooper & Nielson'ın sponsor olduğu yerel yetim hayır kurumu için para toplayan sessiz açık artırma başladı. Bu noktada insanlar etrafta dolaşabilir ve kaynaşabilirdi.

Clay tekrar ayağa kalkmak ve bu insanlardan uzaklaşmak için can atıyordu. "Bize içki getireceğim. Votka?" diye sordu, elini Gigi'nin sandalyesinin arkasına dayayarak.

"Lütfen." Başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi.

Elinde içkilerle geri döndü ve Gigi'yi yaptığı konuşmadan kurtardı.

"Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi. "O kadınlar çok sinir bozucuydu. Gitme vaktimiz geldi mi?" Yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanıyordu.

"Bir süpürme daha, sonra gideceğiz."

Sessiz müzayede sırasında odanın içinde bir tur atıyorlardı. Bir adam ellerine kâğıt parçaları tutuşturarak açık artırmaya katılmalarını sağladı. Gigi, Clay'i Washington Nationals beyzbol maçında kale arkasındaki koltuklar için para yatırmaya ikna etmeye çalıştı. Clay güldü ve listeye bir çıkartma ekledi. Kendisi daha çok basketbolu severdi ama evdeki en iyi koltuklardan her türlü sporu izlemek eğlenceliydi.

Clay olduğu yerde durduğunda Gigi hâlâ gülüyordu. Açık artırma için sergilenen bir sonraki şey, yanında *Billings Galerisi tarafından bağışlanmıştır* yazan bir tabela bulunan sanat eseri idi.

"Ne?" Gigi tabelayı okuyarak sordu.

Ama onu cevap vermekten alıkoyan şey işaret değildi. Karşısında duran uzun siyah gece elbisesi içindeki göz alıcı sarıydı.

"Andrea," diye fısıldadı şok içinde.

Gigi onun yanında ciyakladı.

"Clay," diye karşılık verdi.

Aralarındaki enerji çatırdadı. Andrea'yla tam üç aydır yüz yüze gelmemişti. Çok uzun üç ay. Bir ay önce onun güzel yüzünü görmüş olsa da, ona bakmak farklıydı. Daha da kötüsü, onun başka biriyle birlikte olduğunu ve aralarında geçenlerin hiçbir önemi olmadığını bilmektir.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu hemen.

"Anlayacağınız üzere, müzayede için bazı tablolar bağışladım. Yetim hayır kurumlarını desteklediğimi biliyorsunuz. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat gibi geldi," dedi yumuşak bir sesle. Sözleri iki anlam taşıyor gibiydi. Sanki onu görmek için buradaydı, sanki bu onun fırsattı, ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyordu.

"Ben sadece..." Gigi arkasından mırıldandı.

"Ah, pardon. Nerede benim terbiyem? Andrea, bu benim flörtüm, Gigi. Gigi, Andrea."

Gigi kibarca elini uzatarak, "Merhaba," diye mırıldandı.

Andrea onu aldı ve sıkıca salladı. "Daha önce tanıştık mı?"

"Sanmıyorum."

"Çok tanıdık geliyorsunuz."

Gigi elini geri çekti ve temkinli bir şekilde gülümsedi. "Tanışmış olsaydık seni hatırlayacağıma eminim. Eğer izin verirseniz, ben gidip... bir içki daha alacağım."

Her ikisi de hâlâ dolu olan bardağına baktı ama kadın başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

"Büyüleyici," dedi Andrea.

"Evet. Gigi harikadır," dedi Clay, onun kurduğu tuzağa düşmesine izin vermeyerek. "Cooper ve Nielson'da birlikte çalışıyoruz. Kendi galerini ne zaman açtın?" Kelimeleri durduramadan ağzından dökülüyordu.

"Daha yeni. Hâlâ üzerinde çalışıyorum," dedi belli belirsiz. "Bak, bu gece seninle karşılaşmayı gerçekten umuyordum."

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"yüzüne kapattığım için özür dilemek istedim."

"Oh."

"Uzun zaman önce olduğunu biliyorum, ama düşündüm ki... birbirimize karşı hala medeni olabiliriz... her ne kadar..." Boğazını temizledi ve onun omzunun arkasına baktı. "Hayatımıza devam etmiş olsak bile."

Clay ellerini iki yanında kenetledi. *Buraya kadar gelmiş ve medeni olmamız gerektiğini söylemek için beni köşeye mi sıkıştırmıştı? Bu düğünle mi ilgili? Aptalca bir şey yapacağımdan mı endişeleniyor?*

O sanat galerisinden çıkıp giden oydu. Onun mutlu olmasını istiyordu. Düğünde bütün bir günü atlatmak için ona bütün bunların sorun olmadığını, başka biriyle birlikte olmasının sorun olmadığını söylemesi , bunu yapardı.

Devam etmesini engellemek için ellerini kaldırdı. "Sorun değil," dedi kabaca. "Anlıyorum. Sen ve ben... medeniyiz. İzninizle."

Kadın başka bir şey söyleyemeden, adam döndü ve Gigi'ye doğru yürümeye başladı. Adam yaklaşırken kızın alnı endişeyle kıvrıldı.

Koluna girdi ve onu çıkışa doğru yönlendirdi. "Gitme zamanı."

"Orada ne oldu? Gerçekten üzgün görünüyor," dedi Gigi.

"Hiçbir şey. Başka biriyle birlikte olduğunu doğruladı ve olay çıkarmayacağımdan emin olmak istedi. Brady'nin düğününde birbirimizi bir daha gördüğümüzde medeni davranacakmışız," dedi. "Siktir."

"Clay, bunu kastetmiş olmasına imkân yok," dedi Gigi ona. "Sen uzaklaştığında ya da seni benimle gördüğünde yüzünü görmedin. Tamamen kıskançtı... tamamen yıkılmıştı."

"Sanırım bir şeyler görüyordun."

"Görmüyordum," diye tersledi.

"Başka biriyle görüşen kendisi olduğu halde neden yıkılmış gibi görünsün ki?"

"Bak, bilmiyorum. Ama gidip onunla konuşmalısın. Bir yolunu ."

Clay başını salladı. "Bunun ihtimali yok. Ne demek istediğini açıkça belirtti."

Gigi kolunu tuttu ve onu olduğu yerde durdurdu. "Emin misin?" "Eminim. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Gigi omzunun üzerinden bir kez daha baktı, eski kız arkadaşının diğer insanlarla resimler hakkında konuştuğunu gördü ve sonra başını salladı. "Ben de geliyorum."

Clay'in evine dönerken taksi sessizdi. Gigi kara kara düşünüyor gibiydi ve Clay'in tek istediği içki dolabındaki viskiyi eline almaktı.

Andrea bunu ona verdiği için bu gece açmak uygun göründü.

Gigi her an düşecekmiş gibi görünmeden önce şişenin yarısını bitirmişlerdi. Clay'in akli hâlâ başındaydı ama içki çok etkiliydi. Etkinlik nedeniyle hafta sonunun geri kalanında izinli olacakları garanti edilmişti, bu da neyse ki ikisinin de yarın ofisi görmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

"Aman Tanrım, eve gitmem gerek," diye mırıldandı Gigi. Çantasına doğru tökezledi ve sonra kendi ayaklarına takılarak dört ayak üzerine sertçe düştü. "Kahretsın!"

Sonra kıkırdamaya başladı.

"Şu anda eve gitmenize imkân yok. Bunun için bir taksiye güvenmiyorum" dedi.

Adam onun ayağa kalkmasına yardım etti ve kadın sallanmaya başladı. "Kalamam. Kendimi kötü hissederim," diye mırıldandı.

Ona güldü. "Önemli bir şey değil. Ben sadece... kanepeyi alacağım," diye teklif etti.

"Ciddi misin?"

"Hey, sadece arkadaş olduğumuzu söylemiştin," diye hatırlattı ona. "Ve bence haklısın. Bu iyi bir fikir. Ayrıca, perişan haldesin. Burada kal."

Kendini dengelemeye çalışırken tekrar kıkırdadı. "Tamam, belki de haklısın." Ellerini uzattı. "Ama kanepeyi alabilirim."

Clay başını salladı. "Götün teki olsam da özümde Güneyli bir beyefendiyim. Sen yatağı al. Ben de kanepeyi alacağım. Hikayenin sonu."

Merdivenlerden ikinci kata çıktı ve yol boyunca Gigi'ye yardım etti. Gigi'ye giymesi için birkaç kıyafet çıkardı ve Gigi bir şekilde elbisesini çıkarmayı başararak banyoda üzerini değiştirdi. Birkaç battaniye ve bir yastık kaptı, tam o sırada Gigi yatağına sürünerek girdi ve hemen sızdı. Ona kıs kıs güldü ve ışığı kapattı.

Kanepe, üst kattaki harika yatağının yarısı kadar bile rahat değildi ama bu, sarhoş kıcını eve taksiyle bırakmaktan daha güvenliydi. Tam ışıkları söndürmek için ayağa kalkmıştı ki kapısı çalındı.

Esmedi ve sabahın ikisinde burada kimin olabileceğini kontrol etmeye gitti. Tökezleyerek kapı çerçevesine çarptı, titreyen elini saçlarının arasından geçirdi ve kapıyı açmadan önce kendini düzeltti.

Kapısının önünde duranın kim olduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı: Andrea.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

RÜYALAR NELERDEN OLUŞUR

Clay şaşkınlık içinde Andrea'ya baktı.

O buradaydı.

Bu gerçeği yeterince hızlı algılayamıyordu. Gecenin bu saatinde burada olması... burada olması ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. *Neden buradaydı?*

Ama o zaman bunun önemli olmadığını fark etti.

İşte istediği her şey buradaydı... son üç aydır sahip olmak için can attığı şey. Kız tam önünde duruyordu ve tek yapması gereken uzanıp onu almaktı.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu, kapıyı daha geniş açarak.

Kapısının eşiğinde olduğu için en az onun kadar şaşırmış görünüyordu. Ama kendini toparladı, başını salladı ve tek kelime etmeden adamın evinin eşiğinden içeri girdi.

Kapıyı arkasından kapattı ve birazdan olacaklar için biraz daha az sarhoş olmayı diledi. Şu anda bir şişe viski içtiği için pişmanlık duyuyordu. Ama söyleyeceği şey önemli olmalıydı, yoksa burada olmazdı. Şu anda onun yerinde olduğu için tek odaklanabildiği şey kalçalarının ipeksi siyah elbisenin içinde nasıl hareket ettiği ve yırtmaçtan görünen bacaklarıydı.

Sonra, kız dönüp ona bakarken tek düşünebildiği o dudaklar oldu. Belirsizlik vücudunda dalgalanıyordu. Muhteşem mavi gözleri kocaman açılmıştı. Yumuşak pembe dudakları sanki her an konuşacakmış gibi aralandı. Kaşları birbirine yaklaşırken gözlerinin arasında endişe çizgileri belirdi.

"Clay," diye fısıldadı.

Sesi daha hiç duymadığı kadar farklıydı. Çaresiz.

O anda bir şeyler değişti. Kızın başkasına ait olması umurunda değildi. Onu terk edip etmemesi umurunda değildi. Son üç aydır çektiği işkence umurunda değildi. Tek önemseydiği, neredeyse on beş yılını aşık olarak geçirdiği kadının *burada* olmasıydı.

Bir damla gözyaşı solgun yanaklarından aşağı süzüldü, kontrolsüz ve sınırsızdı. Gözleri duygularla doluydu. Vücudu gergin ama savunmasızdı.

Kendini tutamadı. Kolay bir adımla aralarındaki mesafeyi açtı. Adam uzanıp bir eliyle saçlarını okşarken diğer eliyle yanağındaki gevşek gözyaşını süpürdüğünde zar zor nefes aldı. Ona bakmak, onu yargılamak ve tartmak için yüzünü yukarı doğru eğdi.

"Neden ağlıyorsun bebeğim?" diye sordu sonunda, ağırlıklı sessizliği bozarak.

Sertçe yutkundu ama bakışları birbirine kilitlendi. "Neden burada olduğumu bilmiyorum."

Clay ona inanmayan bir bakış fırlattı. Burada olmak için bir nedeni vardı. Ağlamak için de bir nedeni vardı. Andrea bir amacı olmadan hiçbir şey yapmazdı.

"Evet, biliyorsun."

Başını salladı ama adamın elini hâlâ onu tuttuğu yerden çekmedi. "Hayır. Sadece burada olmamam gerektiğini biliyorum."

"Ama sen öylesin." Sesini sert tuttu.

O buradaydı. Onu orada, dairesinde ağlarken, bir cevap almadan bırakamazdı... bir tür neden. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmesi gerekiyordu. Onun zihnini okuyamazdı. Eğer bunu yapabilseydi, en başından beri bu karmaşanın içinde olmazlardı.

"Evet." Ağır ağır nefes aldı. "Çok aptalım."

"Sen pek çok şeysin Andrea, ama aptal asla onlardan biri değil."

Andrea'nın gözleri bu yorum karşısında Çağkınılıkla doldu. Başka ne söyleyeceğini kendi kendine tartıyor gibiydi. Sadece onu zorlamak istiyordu. Gecenin bir yarısı ona neden sürünerek geldiğini itiraf etmesini sağlamak... her şeyi bitirmiştik neden kendisine bu kadar şefkatle dokunmasına izin verdiğini anlatmak.

"Her şeyi mahvettim," diye fısıldadı.

Clay tamamen sustu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biz... biz daha önce iyiydik, değil mi?" Çok tereddütlü görünüyordu, sanki kafasındaki tüm soruların onaylanmasına ihtiyacı varmış gibi. Sanki

ne düşündüğüne *dair* en ufak bir ipucu yoktu.

Ama neyden önce? Lanet olsun. Sadece onun daha açık olmasını istiyordu. Bad Suit'ten önce mi? Saldırıdan önce mi? *Neyden* önce?

Yine de bunların hiçbirini söyleyemedi. Ona karşı ne kadar acımasız olmak istediğine dair aklından geçen çirkin düşünceleri dile getiremiyordu. Onu evine göndermeli, tıpkı kendisine yaptığı gibi hemen şimdi sepetlemeliydi. Ona kendi ilacının tadına baktırmalıydı. Ama bunu yapamazdı.

Andrea sert bir kadındı. Onu hep bunun için sevmişti. Sert dıĞ görünüşünün hiçbir Çeyi umursamadığı anlamına geldiğini düĞünmüĞtü. Elmas bir yüzük ve sonsuza dek mutlu bir hayat istemediğı anlamına geldiğini düşünmüştü. Pek çok konuda yanılmıştı.

O da başını salladı. Daha önce iyi değillerdi. Eğer daha önce iyi olsalardı... şu anda bu noktada olmazlardı.

O gitmeden önce ilişkilerinin iyi inkâr etmesiyle yüz hatlarına şaşkınlık sızdı. Daha önce... daha önce...

Tanrım, o gözlerin ardında neler olup bittiğini öğrenmeyi çok istiyordu. Bu kadının içinde gömülü kalan tüm sırları öğrenmek. Hiçbir şey onları tekrar ayıramayana kadar onu önünde çırlıçplak bırakacaktı.

"Uzak durmaya çalıştım," dedi. Sesi titriyordu ve elleri gömleğinin eteğıyle oynamak için uzandı. "Sen galadan ayrıldıktan sonra kendime söz verdim. Son."

"Peki, neden buradasın?"

"Yani... Nasıl tepki verdiğini değıştiremem," dedi onu görmezden gelerek. "Nasıl çekip gittiğini. Bunu hak ediyorum, değil mi? Ben çekip gittikten sonra."

Onun bakışlarından uzaklaştı, gömleğini bıraktı ve ondan bir adım uzaklaştı. Kollarını beline doladı ve titredi. Bir şeyin onu içten içe yiyip bitirdiğini görebiliyordu. Belki de bunca zamandır o da kendisi gibi acı çekiyordu. Belki de bunu düzeltebilirlerdi... burada ve şimdi.

Hayır

.

Sikey

im.

Ne sikim düşünüyorum ben?

Onun hüznünlü gözlerini görüp her şeyin birkaç dakika içinde değışebileceğini düşünecek kadar aptal mıyım? Galeriye bu kadar kolay mı unuttum?

Kötü bir takım elbisesi vardı.

Onları birlikte görmüştü.

Buna öylece teslim olamazdı. Ama lanet olsun, buna teslim olmak istiyordu. Adını inlediğini duymak, öpücükleri için yalvardığını duymak, onu tekrar tekrar istediğini duymak. Kırılan parçaları bu kadar kolay bir şekilde bir araya getirmek.

Ama bu rahatlık bir yanılsamaydı. Kavurucu sessizlik yüzünden uydurduğu kirli bir . Yanında başka biri varken bu asla gerçekleşmeyecekti. Bu sadece yüzeye çıkan eski anılardı... hepsi bu.

Üç uzun ay boyunca, tıpkı Brady'nin söylediği gibi, onun bir hamle yapmasını beklemişti. Yine de bunu yapacak cesareti kendinde bulmuştu. Onu kovaladı. Ve her seferinde kız onun suratına bir tokat attı.

Eğer buraya yanlış bir amaçla geldiyse, yardım etmek için burada değildi. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

Dönüp tekrar ona baktı, yüzü açık ve sertti. "Herhangi bir şey."

"Neden buradasın? Benden ne istiyorsun?" "Belli değil mi?"

"Ben zihin okuyucu değilim. Daha açık olun."

"Seni özlüyorum. Tanrım," dedi ve başını geriye atarak tavana baktı, sözlerinin ağırlığının üzerinden akıp gitmesine izin verdi. "Tanrım, seni özlüyorum. Tüm mantığa rağmen. Ve bu gece onunla çıkmanı izlemek benim için tam bir işkenceydi. Seni görmem gerekiyordu. Peki, senden ne istiyorum?" Ellerini önünde birleştirdi. "Bunu."

İçinden umut fişkırdı ve onu bastırmaya çalıştı. Hayır, Tanrım, öylece teslim olamazdı. Cevaplara ihtiyacı vardı. "Peki ya Kötü Takım?"

Dikkati dağıldı. Şaşkınlıkla bir adım geriye sendeledi. Bu tepki neredeyse nefesini kesiyordu. Tam o anda onu evinden zorla çıkarmayı düşündü. *Daha ne bilmem gerekiyordu?*

Liz'i kendine çalmaya çalışması çoğunlukla bir Çakaydı. Andrea'yla bunu yaparak hayatta kalabileceğini düşünmek bambaşka bir şeydi.

"Peki ya Asher?" diye sordu.

"Burada olduğunu biliyor mu? Beni özlediğini biliyor mu? Yatağına dönmek yerine beni görmek için gecenin ikisinde geldiğini?" diye sordu dilinde soğuk ve karanlık olan sözcüklerle. "Söyle bana, o sana umduğun her şeyi vermiyor mu? Yoksa gerçekten mazoşist misin?"

"Ne?" diye . "Clay... bu değil..."

Başını iki yana salladı. "Lanet olsun. Bilmek istiyor muyum ki?"

"Asher ve ben birlikte değiliz!"

"Bana yalan söyleme Andrea," dedi sesinde saf bir zehirle. "İkinizi birlikte gördüm."

"Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama biz birlikte değiliz," diye ısrar etti.

"Gerçekten mi?" diye sordu inanamayarak.

"Evet. Biz... biz sadece arkadaşız."

"Doğru." Sesindeki ağır alaycılığa engel olamadı. Andrea ona ters ters baktı.

"Orada durup bana ders vermeye nasıl cüret edersin, Clay?"

Maxwell! Galaya yeni bir kız arkadaşla gelen *sen* olduğun halde benimle nasıl böyle konuşmaya ve beni hakkında hiçbir şey bilmediğin şeylerle suçlamaya cüret *edersin!*" diye bağırdı. "Bekâr olduğundan beri duyduğum maceralarından bahsetmiyorum bile."

"Kız arkadaş mı?" Clay sordu. Aptal Kartopu kızından başlayarak, teslim olduğu döner kapıyı yalanlama zahmetine girmede.

"Gigi," diye suçladı. Eski tanıdık öfke parıltısı içinden fırladı. "O benim kız arkadaşım değil. Birlikte çalışıyoruz. Bunu sana galada da söyledim."

"Şimdi de böyle mi diyorsun?"

"Bak, sana hiçbir şeyi haklı çıkarmak zorunda değilim!" diye bağırdı, onun üzerinde yükselerek. "Gecenin bir yarısı, evimde, terk eden *sen olduğun* halde yüzüme suçlamalar savurma."

"İyi," diye yüzüne tükürdü.

Oh, kahretsin.

Bu hiç iyi değil.

Brady bunun iyi olmadığını söylemişti. Bir tartışmayı bitirmenin yolu bu değildi. Bu sadece kızgın olduğu ve işlerin kesinlikle iyi gitmediği anlamına geliyordu.

"Belli ki buraya gelmek bir hataydı." Andrea ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çekerek açtı.

Ama o dışarı adım atamadan Clay kapıyı tekmeleyerek kapattı. Kadın irkildi ve bir adım geri attı.

"Siktir et," diye homurdandı.

Bileğini yakaladı, onu etrafında döndürdü ve ağzını onunkine yapıştırdı. Sanki eve gelmiş gibiydi. Onu acımasızca öptü. Dilleri pozisyon almak için voleybol oynuyordu. Elleri sanki yeni bir bölgeyi yeniden keşfediyormuşçasına birbirlerinin üzerinde geziniyordu. Bastırılmış öfke ve hayal kırıklığı

sadece onları daha da körükledi. Şiddetli bir açlık onu kavradı ve neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. İsteddiği şey buydu.

Sikeyim. Tek istediği buydu.

Aylardır onu kendinden uzaklaştırıyor, onun için acı çekmesine neden oluyordu. Bu boku düzeltmekten başka bir şey istemiyordu. Kendini onun içine öyle bir gömmek istiyordu ki, kız bir daha hiç havalanamasın. Gün ışığını bir daha hiç görmesin.

Ona tam olarak kime ait olduğunu hatırlatmak istedi.

Benimkini.

Başka kimse

yok.

Bir daha

asla.

Bu anı hayal etmişti. Sikinın amına girmesini ve her şeyi yerine getirmesini. Ona neyi kaçırdığını hatırlatıyordu. Ona bir daha sahip olabileceği tek şeyin bu olduğunu hatırlatıyordu. Bugünden itibaren hep hatırlayacağından emin olmak için. Şimdi, sonunda ona nelerden vazgeçtiğini gösterecekti.

Vücutları birbirine çarparken uzuvları birbirine karıştı. Adam kızın elbisesinin yırtmacını kenara itti ve bacaklarını beline doladı, öpüşmelerine hiç ara vermediler. Onları bilerek kanepeye doğru yürüttü, ikisini de derinin üzerine attı ve sonra kendi vücuduyla onun vücudunu örttü.

Dokunuşu açgözlü ve talepkârdı. Uzun zamandır istediği şey buydu. İkisinin de verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar hepsini almaya niyetliydi.

Elleri gömleğini kavramış, çıkarmak için çırpınıyordu. O da ona karşılık verdi. Başının üzerinden yırtıp odanın diğer ucuna fırlatacak kadar geri çekti. Kadının yokluğunda geliştirdiği karın kaslarını ve şişkin pazularını tam olarak görmesini sağladı. Alkolik olabilirdi ama spor salonunda geçirdiği zamanla bunu telafi etmişti. İş ve içki arasında orada, ona iyice baktığında aklını başından alacak kadar çok zaman geçirmişti. Parmaklarını adamın karnında gezdirdi. O sadece sırıttı.

Sonra elbisesinin yırtmacını kaldırarak kumaşın beline dolanmasına izin verdi. Memnuniyetle, onun en sevdiği iç çamaşırını giydiğini gördü - hiçbir şey giymemişti.

Tam Çortunu çıkarıyordu ki merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu.

Andrea onun altında hareketsiz kaldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O da neydi?"

"Siktir."

Siktir. Siktir. Siktir.

Tam bir aptaldı. *Gigi'yi nasıl unuttum? Üst katta kalmasına izin verdiğimi nasıl unuttum?*

"Clay..." Andrea söyledi. Elbisesini tekrar aĞağı çekmiĞ, sanki kendisine ihanet etmiĞ gibi adama bakıyordu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Lütfen bana şaka yaptığını ve düşündüğüm şeyin bu olmadığını söyle."

"Andrea, hayır... değil."

"Clay?" Gigi'nin sesi merdivenlerin tepesinden geldi. Tökezleyerek birkaç basamak indikten sonra, üzerinde Clay'in tişörtlerinden biri ve bir çift boxer'dan başka bir şey olmadan göründü. Saçları, tokalarını çıkardığı için . Daha önce banyodan çıktığında da böyle görünüyordu.

Ama o biliyordu.

O biliyordu.

Seks saçı gibi görünüyordu.

Kahretsin.

Sikeyim. Siktir.

"Kapının çarptığını duydum. Her şey yolunda mı?" Gigi geveledi.

Andrea koltuktan fırladı ve ona ters ters baktı. "Sen yeryüzünün pisliğisin. Bunu biliyor musun?"

"Andrea, hadi," diye yalvararak arkasından koĞtu.

Kapıyı çekip açtı, merdivenlerden inmeye başladı ve arabasına doğru koştu.

Devam etti ve onu takip etti. "Bu görüldüğü gibi değil. Açıklayabilirim!"

" etmeyin. Duymak istemiyorum."

"Biz birlikte değiliz. Birlikte uyumadık. Ben kanepede yatıyordum. Yemin ederim."

Andrea avazı çıktığı kadar bağırdı, gerçekten bağırdı ve arabanın sürücü tarafından ona ters ters baktı. "Bunu duymak istemiyorum! Daha fazla dinleyemem. Sen benimle seks yapmaya çalışırken yatağında başka bir kız vardı!" Başını salladı. Gözleri cam gibiydi. "Ben gerçekten mazoşistim. Öyle olmalıyım. Yoksa neden beni sürekli bu şekilde inciten birini sevmek isteyeyim ki?"

Kadın ona soruyu fırlattı ve Clay'i orada öylece şaşkın bir halde bırakarak uzaklaştı. Gigi birkaç dakika sonra dışarı çıktı ama Clay orada öylece durdu ve son şansının uzaklarda kayboluşunu izledi.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

EVİM GÜZEL EVİM

Brady'nin düğününe kadar geçen haftalar bir bulanıklık içinde geçti. Andrea Clay'in telefonlarına çıkmayı reddediyor ve bıraktığı uzun sesli mesajların hiçbirine geri dönmüyordu. Muhtemelen onları dinlemeden silmişti, ki bu daha iyiydi çünkü her şey düşünüldüğünde oldukça utanç vericiydiler. Kısa mesajları hiç açılmadı ve Facebook hesabından resmen engellendi. Gala gecesinin bir hata olduğuna açıkça karar vermişti. O bir hataydı. Ve hayatına devam ediyordu.

Sonraki hafta Gigi'yle de işler bir o kadar tuhaftı. O gece alt kata indiği için kaç kez özür dilerse dilesin, onu aslında hiçbir şey için suçlamadığına ikna edemiyordu. Onun gözünde yanlış bir şey yapmamıştı.

Kendini o ana o kadar kaptırmıştı ki, onun üst katta olduğunu unutmuştu. Bu onun suçuydu. Andrea nasıl olsa öğrenmeyecek değildi. O kadar ileri gitmiş olsalardı, ondan kalmasını isterdi. Gigi'nin gece kalması, sonrasında Andrea'yla yaşananlar... hepsi onun suçuydu.

Ama sonrasında en az bir hafta boyunca Gigi onun etrafında yumurta kabuklarının üzerinde yürüdü. Ona tanıdığı herkesten daha fazla bok veren bir kızın bunu yapması gülünçtü. Sanki adam arkadaşlıklarını oracıkta bitirecekmiş gibi davranıyordu. Geçmişinde her ne oluyorsa, onun etrafında bu şekilde kenetlenmesine neden olan şey, ondan öğrenemediği bir hikayeydi.

Ama hiçbir yere gitmiyordu.

"Brady'nin düğününe benimle gelmeni istersem, deli gibi davranmayı bırakır mısın? Bu senin hatan değil. Kendini cezalandırmayı bırak. Ben kendimi ikimiz için de yeterince cezalandırıyorum," dedi Clay Gigi'ye.

"Andrea orada olacak mı?" Alt dudağını çiğniyor ve volta atmaya başlayacakmış gibi görünüyordu.

Clay omuz silkti. "Önemli değil. Çok kötü sıçtım. Benimle bir daha asla konuşmayacak."

"Bu çok önemli. Sana kızgın olabilir, ama senden *nefret* edecek. Ben."

Haklısın.

Muhtemelen prensip olarak Gigi'den nefret ederdi.

"Eminim orada olacaktır. Liz'le arkadaş ve ailem ona her zaman aileden biri gibi davrandı."

"Kötü bir fikir."

"Aksi takdirde, bir randevum yok." "Bu senin için muhtemelen iyi bir şey."

"Sadece bir arkadaş olarak, tek başıma geldiğimde ezik gibi görünmeyeyim diye mi?" diye dürtükledi.

"Asla bir ezik gibi görünemezsin."

Clay ona ters ters baktı. "Benimle geliyorsun."

"Elbise bulamıyorum," dedi, kendini toparlamaya çalışarak. "O zaman ben sana bir tane alırım."

Tanrım, sadece benimle gel."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye inledi. "Buna çok pişman olacağım. Manevi destek için orada olacağım, ama eğer o oradaysa, dans edecek başka birini bulacağım."

"Anlaştık."

Son dakika hazırlıklarının çılgınca koşuşturması sürerken, büyük etkinlikten önceki hafta sonuydu ve Clay'in beklediği an nihayet gelmişti - Brady'nin bekârlığa veda partisi. Clay bu etkinlik için mümkün olan en iyi yer olarak Las Vegas'ı önermişti ama Brady bu öneriyi veto etmişti. Gösterişsiz bir şey istediğini söylemişti. Kumarhane olmayacaktı. Striptizci yok. Striptiz kulübü yok. Kısacası, işin eğlencesini kaçırmak istemişti.

Ama Brady'nin en iyi arkadaşı Chris Atwood sağdıçtı ve dolayısıyla partiden sorumluydu. Şu anda New York'ta yaşıyordu ama Brady'yle küçükken çok iyi arkadaşlardı ve üniversitede dört yıl boyunca Kuzey Carolina Üniversitesi'nde birlikte basketbol oynamışlardı. Chris Brady'yi avucunun içi gibi tanıyordu. Clay, Brady'nin gölgesinde Clay'den daha fazla kalan tek kişinin Chris olduğundan emindi ama Chris

ona aynı şekilde kızmamıştı. O onun en iyi arkadaşıydı, küçük kardeşi değil.

Hafta sonundan Chris sorumlu olduğu için, Maxwell'lerin Hilton Head'deki evine plaj, viski ve puro içmeye gitmeye karar vermişti. Tam olarak Vegas sayılmazdı ama ne olursa olsun harika bir hafta sonu olacaktı.

Hilton Head'de olması gereken günden gün önce Clay işten izin alarak Chapel Hill'e gitmiş, annesini ve Savannah'yı ziyaret etmiş ve çok ihtiyaç duyduğu *evde* biraz nefes almıştı.

"Anne?" Clay garajdan içeri girdiğinde ailesinin malikânesine seslendi.

"Buradayım canım," diye seslendi Marilyn.

Annesi UNC'de hukuk profesörüydü ve alanında son derece iyi bir yere sahipti. Asla onun gibi öğretmenlik yapamayacağını bilse de hep onu örnek almıştı. Bu onu çıldırtırdı. Ama annesine her zaman babasına olduğundan daha yakın olmuştu. Annesinin yanında, memnun etme ihtiyacı diye bir şey yoktu.

Annesinin birinci kattaki, büyük bir ahşap masa ve çift monitör olarak bağlanmış iki dev iMac ile daha çok bir kütüphaneye benzeyen ofisine girdi. Clay eğildi ve ona bir öpücük verdi. Sonra da darmadağın odadaki tek boş alana yığıldı.

"Yolculuk nasıldı?" Marilyn sordu. Oldukça şık bordo çerçeveli gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

"O kadar da kötü değil. Yine de şehir dışında olmaktan memnunum."

"Tam da o duyguyu bilirim," dedi rahat bir gülümsemeyle. Sarı saçları bir omzunun üzerinden dökülüyordu. Uzun zamandır olmadığı kadar uzundu. Normalde saçlarını küt tutardı. "Sömestr boyunca ders vermek ve başkentin bunaltıcı koşuşturmasından kaçmak için geri gelmeyi seviyorum. Ama içimden bir ses kaçmaya çalıştığın şeyin şehirden daha fazlası olduğunu söylüyor." Ona bilmiş bir bakış fırlattı.

"Beni yakaladın. Kim söyledi sana?"

"Duvarlardan sırlar akıyor." Göz kırptı. "Şimdi bana Andrea'yla aranızda neler olduğunu anlat."

O da öyle yaptı. Bu sırada onu dinledi, bazı noktalarda başını salladı, diğerlerinde ise başını salladı. Bazı iğrenç detayları atlamıştı ama ne de olsa onu o büyüttmüştü. Eksik olanları bir araya getirebilirdi.

Sonunda, onu şaşırtacak şekilde, gülümsüyordu.

"Ne?" diye sordu ihtiyatla.

"Avukat olmak istediğine karar verdiğinden beri bir şeyin peşinden bu kadar çok emin değilim. Bu dürtünün nereden geldiğini hala bilmiyorum..."

"Aileden geliyor," diye mırıldandı nefesinin altında. Bunu sadece başsavcı olmak ve babasının onayını kazanmak istediği için yaptığını asla kabul etmedi. Her nasılsa, tüm çizgiler bulanıklaşmıştı.

"Ama bu dürtünün nereden geldiğini biliyorum." Kırmızı lake tırnağıyla kalbine iki kez vurdu. "Onu çok seviyorsun ve hep sevdin."

Clay iç çekti. *Benim uzun zamandır göremediğim şeyi o nasıl görebiliyordu? Andrea'nın bile göremediğini o nasıl görebiliyordu?*

Sadece gülümsedi ve ayağa kalktı. "Hadi gel. Bu havasız ofisten çıkalım. Savannah her an Easton'la birlikte burada olabilir. Üzerinde durmaya gerek yok. Eve bundan kaçınmak için geldiğini görebiliyorum."

Clay annesini ofisten çıkıp mutfığa kadar takip etti. Annesi ona bir bardak tatlı çay doldururken tezgâha yaslandı. Tanrım, evi çok özlemişti.

"Anne?"

"Hmm, tatlım?"

"Ne

yapmalıyım?"

Az önce kendisi için doldurduğu limonata bardağını onun önündeki tezgâha koydu ve ardından güven verici bir elini omzuna koydu. "Bunun sürpriz olacağını biliyorum ama tüm cevaplar bende değil." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, gözlerinin kenarları kırıştı. "Ama Andrea ile aranızdaki şey çok özel. Aksi takdirde bu kadar uzun süre dayanamazdın. Ondan hemen vazgeçme. Sen... saldırıya uğradıktan sonra hastanedeyken Andrea'yla uzun süre oturdum. Bilmiyorsun ama o gece ikiniz de değiştiniz. Onun yüzüne bakmak yeni bir kadın görmek gibiydi. Seni kaybetme düşüncesine katlanamadı, bu yüzden tam da nefes almak için alana ihtiyacın olduğu anda sana yapıştı... fiziksel ve duygusal olarak iyileşmek için. "Eğer olması gerekiyorsa, olur."

Clay boğazındaki yumruyu yuttu ve başını salladı. Tam o sırada Savannah garajdan mutfığa daldı, uzun kahverengi saçları sallanıyordu ve yanında erkek arkadaşı Easton vardı.

"Hey!" diye bağırdı. "Şimdiden evde olduğunu bilmiyordum."

"Ben Brady değilim, bu yüzden gelişimi duyurmak için şehir geçit töreni yapmayacağım," diye şaka yaptı.

Savannah homurdandı. "Pislik."

Easton güldü. "Selam dostum. Seni tekrar görmek güzel."

El sıkıştılar.

"Sen de," dedi Clay.

" ocuğumdan ikisini evde görmek ne güzel," dedi Marilyn, Savannah'yı kucaklamak için çekerek. "Seni görmek güzel, Easton."

"Ben de sizi gördüğüme
sevindim hanımefendi." "Size
içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Tatlı ay," diye kabul etti

Easton. "Ben de," dedi Savannah.

Marilyn kalan içkileri de doldurdu ve sonra hepsi mutfaktaki küçük kahvaltı barına doluştu.

"Yeni mezun oldun, değil mi?" Clay Easton'a sordu.

Bir kolunu Savannah'ya dolamıştı ve başını salladı. Clay hayal meyal Easton'ın okulda Savannah'dan bir yıl ileride olduğunu hatırladı. Savannah daha geçen hafta sonu Easton'ın kep ve cüppe giydiği fotoğraflarını paylaşmıştı.

"Gelecek için büyük planlarınız var mı?"

"Bir yıl ara veriyorum. Aslında hukuk fakültelerine başvururken bir yıl boyunca Brady'nin Raleigh ofisinde çalışacağım."

Clay kaşlarını kaldırdı. "yle mi?"

"Evet. Bu harika bir fırsat. Brady bana bu işi verdiği için gerçekten şanslıyım. Bu kesinlikle yerel seçimlerde aday olmaya karar vermeden önce yapmak istediğim bir şey," dedi Easton.

Clay'in bakışları Savannah'ya kaydı. Küçük kız kardeşi hakkında bir şey biliyorsa, onun siyaset hakkında ne düşündüğünü de biliyordu. Aile için iyidiler ama o elinden geldiğince onlardan uzak durmak istiyordu. Babaları ve Brady ile gurur duyuyordu ama kendisi için bunu istemiyordu. Hatta bunu kanıtlamak için bir keresinde motosikletli, dövmeli bir serseriyle bile çıkmıştı. Savi'nin Easton gibi birinden kaçıp başka bir yöne gideceğini dşnmştı. Ama görünen o ki Savi bile değişebiliyordu.

"Harika, dostum," dedi sonunda.

Savannah'ya kaşlarını kaldırarak sessizce sordu: *Politikacı mı?*

Gözleri bir uyarı ile yuvarlaklaştı, *Sakın bundan bahsetmeye kalkma!*

Pekâlâ. Sınır dışı.

"Peki, hukuk fakültesine nerede gitmek istiyorsun? Cezamı yeni çektim. Hayatının en kötü üç yılı, bir de katiplik var."

Easton güldü ama Clay gerçekten de şaka yapmıyordu. Andrea'ya sahip olduğu için şanslıydı. Easton da Savannah'ya sahip olduğu için şanslıydı.

"Onu dinleme. O kadar da kötü değil," dedi Marilyn.

"LSAT nasıl geleceğini göreceğiz ama her yere açığım. İdeal olan ilk on."

Clay sadece ve sadece 'i istemişti.

"İyi şanslar. Yine ben olmadığımı sevindim. Çok acımasız bir iş ama yanınızda doğru kadın varsa her şeye değer."

Savannah öksürdü ve sonra ayağa kalktı. "Hey bebeğim, Clay burada olduğuna göre sanırım biraz kardeş zamanı geçirmem gerekiyor. Sonra görüşür müyüz?"

"Kahretsin," dedi Easton ayağa kalkarak. "Bütün hafta sonu seni kaybettim ve bir de bu gece mi?"

"Bütün hafta sonu mu?" Clay dürttü.

Savannah Clay'e, "Franklin'e giderken sana anlatırım," dedi.

"Pekâlâ." Clay eğildi ve annesini öptü. "Seni seviyorum. Bir saate kadar dönerim."

"Hepinize iyi eğlenceler," dedi Marilyn. "Zaten yapacak çok işim var."

"Hoşça kal anne!" Savannah kapı aralığından bağırdı.

Clay, Savi ve Easton'ın ardından dışarı çıktı. Savannah ona şoför kapısında abartılı bir öpücük verdi ve sonra arabaya binip uzaklaşırken el salladı.

İçini çekti ve Clay'in hibrid arabasına doğru koştu. Benzin tüketimi çok daha iyi olduğu için onu Chapel Hill'e götürmüştü ama Porsche'sini ve onun pikabını şimdiden özlemişti.

"Chapel Hill şehir merkezindeki Franklin Caddesi'ne doğru ilerlerken, "Bu hafta sonu nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kimse sana söylemedi mi?" diye sordu, yerde garip bir şekilde kıpırdanarak. "Bana ne söyledi?"

"Biliyorsun... Liz'in bekarlığa veda partisi de bu hafta sonu."

"Doğru. Hayır, bunu biliyordum. Unutmuştum ama biliyordum. Nereye gidiyorsun? Vegas'a mı?" diye umutla sordu. Liz'i bir striptiz kulübünde hayal edebiliyordu. Bunu hem çok eğlenceli hem de son derece kışkırtıcı buluyordu. Daha sonra fantezileri için bu görüntüye ihtiyacı olacaktı.

"Um...hayır. Hilton Head."

Clay kırmızı ışıkta frene bastı ve ikisi de öne doğru sarsıldı. "Ne?"

"Tanrım, Clay. Frene yavaş bas."

"Özür dilerim. Ama... ne? Bunu Brady mi ayarladı? Hepiniz evde olacak mısınız?"

"Hayır, hayır... Aslında Andrea'nın fikriydi," dedi usulca.

"Andrea'nın fikriydi," diye içi boş bir şekilde tekrarladı.

"Evimiz siz ve çocuklar tarafından ele geçirilince hafta sonu için ailesinin evini teklif etti."

Clay sersemlemişti. Işık yeşile döndüğünde gaza bastı ve tekrar kelimeleri bulamadan bir park yerine girdi.

"Yani... Andrea orada mı olacak?"

Savannah arabadan inerken başını salladı ve caddeye doğru yürümeye başladılar. "Evet. Gelin partisiyle birlikte geliyor - ben, Victoria ve Massey."

Sikeyim.

Andrea bu hafta sonu Hilton Head'de, ilk tanıştıkları yerde, onun kaldığı yerin hemen aşağısındaki sahilde olacaktı. Bu bir olasılıklar dünyasıydı.

"Sana söylediğimi kimseye söyleme," dedi Savannah. "Senin zaten bilmediğini bilmiyordum. Muhtemelen bir şey söylememem gerekiyordu."

"Bunun için endişelenme."

Franklin Caddesi'ndeki küçük bir kek ve gelato dükkânı olan ve şehirdeki herkesin en sevdiği tatlı mekânı olan Sugarland'e girdiler. Savannah pembe şampanya gelato, o da çift çikolatalı kek aldı. Tatlılarını götürdüler ve çok tanıdık sokaklarda dolaşmaya başladılar.

"Bu arada... madem buradasın, ben de seninle gelebilir miyim?" Savannah sordu.

"Sen bir zebanisin, Savi."

Onu dürttü. "Oldukça fazla. Ağabeyimden öğrendim."

"Hangisinden?"

"İkimiz de biliyoruz ki, cehennem zebanisi olmayı *Brady*'den öğrenmedim. O kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyor," dedi kıkırdayarak. "Bu bekârlığa veda partisinde eğleneceğinden şüpheliyim. Muhtemelen bir içki içecek, Liz'e aşkını ilan edecek ve saat onda yatacak."

Clay homurdandı. "Oh, ne güzel."

Savannah kıkırdadı ve sonra Franklin Caddesi'nin hemen dışında bulunan kampüste dolaşmak için dışarı çıktılar. Savannah yarım kalmış dondurmasıyla fotoğraf çekertmek için Old Well'in önünde durdu. Clay telefonuyla bir tane çekti ve ardından bir selfie çektiler.

"Şunu bana gönder!" Savannah söyledi.

Clay başını salladı ama söyleneni yaptı. "Yani... sen ve Easton, ha?"

"Uh...evet."

"Oldukça ciddi görünüyor."

"Ew. Benimle kuşlar ve arılar hakkında mı konuşacaksın?" Clay güldü. "Kesinlikle hayır. Sadece merak ediyorum. Politikacı mı?"

Savannah inledi ve gözlerini kaçırdı. "İlgilendiği mesleğin nefret ettiğim bir şeyle aynı zamana denk gelmesine engel olamıyorum."

"Doğru," diye itiraf etti. "Sadece senin gibi görünmüyor."

"Belki fikrini değiştirir," dedi umutla. "Hukuk fakültesi insanları değiştirir, değil mi?"

"Bu bir gerçek." Clay hukuk fakültesindeyken ayrılan ve boşanan tüm çiftleri düşünüyordu. Kız kardeşinin başına böyle bir şey gelmesini istemiyordu ve umarım kız kardeşi neye bulaştığının farkındaydı.

"Hey," dedi arabaya doğru dönerlerken, "bu hafta sonu işi berbat etmemeye çalışabilir misin?"

"Dil, Bebek Maxwell," diye şaka yaptı.

Savannah ona yumruk attı. "Ciddiyim!"

"Evet," diye kabul etti. "Bir deneyeceğim."

Bölüm 19

BACHELOR PARTİSİ

Savannah ertesi sabah güneye gitmek için Clay'in arabasına doluştu. D.C.'de olsaydı uçakla giderdi ama Savannah'yla vakit geçirmek iyi gelmişti. Büyürken anlaşılmaktan çok tartışmışlardı. Bazen onun yasal içki içme yaşında olduğunu ve bir yıl sonra üniversiteden mezun olacağını düşünmek garip geliyordu. Onu hâlâ o küçük çocuk olarak görüyordu ama artık öyle olmadığı açıktı.

Yolculuğun çoğunu hangi müziği dinleyeceklerini tartışarak, hangi doksanlar grubunun en iyisi olduğunu tartışarak ve Savannah'nın One Direction'a olan yanlış yönlendirilmiş aşkını inceleyerek geçirdiler. Harry Styles'ın en iyisi olduğu konusunda ısrar ediyordu ve Clay de Taylor Swift'le yattığı için aynı fikirdeydi.

Atıştırmalıklar için sık sık mola vermeleri ve Anma Günü hafta sonu olduğu için trafiğin berbat olması nedeniyle beş saatlik yolculukları altı saate çıktı ve öğleden sonra Hilton Head Adası'na vardılar. Hava şimdiden kaynar derecede sıcaktı ve kadar nemliydi ki neredeyse içebilirdi. Havada deniz tuzu kokusu ve hem o hem de Savannah şehir merkezinden kumsallara doğru ilerlerken gergindiler.

Gerçekten de, Anma Günü hafta sonu burada bulunmaları için olabilecek en kötü zamandı, ancak bu, eve dönmeden önce Pazartesi günü burada kalabilecekleri anlamına geliyordu. Küçük adada trafik tampon tampona ilerliyordu ve onlar da sahildeki evlerine varmak için mücadele ederek ilerliyorlardı.

Clay Andrea'nın sahil evine neredeyse kendi evi kadar çok gitmişti. On iki yaşından beri her yaz, ikisinin evi arasındaki kısa mesafeyi kaplayan kumsalın etrafından dolanır, birbirlerinin evlerine girip çıkar, ne kadar dağınık olursa olsun diğerini ailelerinin bir parçası yaparlardı.

Andrea'nın annesi Cathleen boşanma sırasında evi almış ve Andrea'nın babası Rupert'ten boşandıktan bir yıl sonra yeniden evlendiğinde, Andrea ve Clay iki küçük üvey kardeşiyle uğraşmak zorunda kalmışlardı. Ailesinde hâlâ konuştuğu tek kişi annesiydi ve Clay bunun da sadece onun şartlarıyla olduğunu biliyordu. Cathleen aradığında, bu genellikle bela anlamına gelirdi. Babası birkaç yıl sonra Andrea'nın yaşlarında biriyle yeniden evlenmişti ve aralarındaki anlaşmazlıkları hiçbir zaman giderememişlerdi. En başından beri, babasından aldığı tek şeyin soyadı olduğunu söylemişti.

Hilton Head'in tüm bu eski anıları canlandırması onu huzursuz ediyordu. Ve onu daha çok özleyorum.

Kendisini her zaman Brady'nin gölgesinde hissetmiş olsa da, Andrea'ya gerçekten bir aile veren kişinin kendisi olduğunu hiç düşünmemişti. Yüzükler ya da büyük düğün planları yoktu ama bu düşünce aklına gelmeden çok önce bir Maxwell olduğu açıktı.

Andrea'nın beyaz badanalı sahil evinin garaj yoluna girdi ve arabayı park etti.

"Tanrı'ya şükür buradayız," dedi Savannah arabadan atlayarak. Çantasını kaptı, başının üzerine astı ve sonra arka koltuktan sırt çantasını ve atıştırmalık çantasını toplamaya başladı.

Emniyet kemerini çözdü ve kendi kapısını açtı. Buraya son gelişinden bu yana sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Keşke o çok saf olduğu zamanlara geri dönebilseydi ve o küçük çocuğa bu güzel kız söz konusu olduğunda bu kadar aptal olmamasını söyleyebilseydi...

Hayır, fark etmezdi. Henüz o kadar bıkmamıştı... ve o da bıkmamıştı.

Clay bagajı açmak için düğmeye bastı ve Savannah'nın dev bavulunu çıkarmasına yardım etti. "Burada ne var?" diye homurdanarak sordu. "Tuğla mı?"

"Sadece temel ihtiyaçlar!"

Clay bagajı kapattı ve tekrar kapıya baktığında iki güzel sarışın ona bakıyordu. Liz'in üzerinde kırmızı ipli bir bikini ve kıvrımlı vücudunu harika gösteren beyaz bir şorttan başka bir şey yoktu. Ama Andrea onun nefesini kesen şeydi.

Sikeyim.

Üzerinde sıcak pembe straplez bir bikini vardı. Sarı saçları bir omzunun üzerinden aşağıya doğru dalgalanıyordu. Uzaktan bile olsa, her bir güzelliğine hayran kalmaktan kendini alamıyordu.

Süt beyazı teninin her santimini. Ve hemen yanına gidip onu omzuna atmamak ve onu affedene kadar beynini sikmek için üst kata çıkarmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. İçindeki mağara adamı serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Siktir et.

Savannah elini onun koluna koydu ve neredeyse belli belirsiz başını salladı. *Ne düşündüğümü nereden biliyordu? Yüzümden mi okunuyordu?*

Çünkü Çu anda tek düğünbildiği Andrea'ydı. Aralarındaki tüm o eski tanıdık duygular ve anılar yeniden canlandı. Andrea'nın nasıl olup da orada öylece durabildiğini ve aralarında yayılan sıcaklığı hissetmediğini anlayamıyordu. Sanki patlamayı bekleyen saatli bir bomba gibiydi.

Gözleri buluştu ve lanet olsun, eğer bu kadınla arasını düzeltmek istemiyorsa. Her şeyin kaybolduğundan emindi. *Ama nasıl kaybolabilirdi ki? Tüm bu tarih nasıl yok olabilirdi?*

Yemin töreninin yapıldığı gece kimseyle yatmamıştı ve Gigi'yle de yatmamıştı. Andrea'ya onun için doğru erkek olduğunu kanıtlamak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu... ama bunu yapacaktı.

Andrea onun bakışlarının yoğunluğu karşısında şaşırmış gibiydi, dudağını ısırdı ve sonra eve geri döndü. Söndü ama Liz çoktan merdivenlerden ona doğru hızla inmeye başlamıştı.

"Gelecek hafta sonu evleniyorum. Gelecek hafta sonu evleniyorum!" diye ağladı.

"Ben de öyle duydum," dedi Clay, onu kucaklamak için kendine çekerek.

Savannah büyük valizini evin önüne doğru götürmeye başladı ve Liz ile Clay'i konuşmaları için yalnız bıraktı.

"Gah, düğün için ne kadar heyecanlısın?" Liz arabasının bagajına yaslandı ve arkaya iki kez vurdu. "Normal sürüşünden biraz daha aşağı bir sürüş, değil mi?"

Clay güldü. "Araba yolculuklar için. Benzin tüketimi daha iyi ve çevre için de iyi. Bu konuda büyük olduğunu duydum."

Liz parladı. "Bu doğru. Aferin sana!"

"Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, gelin kadar heyecanlı olmadığım açık." "Gelin," diye nefes aldı. "O kelime. Brady ve benim evleneceğimize inanabiliyor musun? düğümü atıyor musun?"

"Hayır. Hiç de değil. Her fırsatta bunu engellemeye çalıştığımı eminim."

Liz güldü ve sadece başını salladı. "Peki, Brady için planların ne? Ona göz kulak olacaksın, değil mi?"

"Evet, evet. O iyi olacak. Gerçekten bir planımız yok."

"Striptizciler mi?" diye merakla sordu.

Yoksa sesindeki ilgi miydi? Liz'den asla emin olamazdı. Çoğu kız arkadaşını kızdıracak şeyler onun aklına bile gelmezdi. Bazen de başka hiç kimseyi rahatsız etmeyen şeyler onu kızdırırdı.

"Gönüllü müsün?"

Liz gözlerini devirdi. "Sen öyle san." "Beni yakaladın."

Liz, yatakta vahşi olduğunu duyduğu çılgın, şehvetli en iyi arkadaşı hakkında, "İçimizden biri olsa olsa Victoria olurdu," dedi.

"Bunu denemek zorundayım." Ona göz kırptı.

"Bir, o alındı ve iki, sen onunla baş edemedin."

"Bunu göreceğiz. Bahse girerim onun parasıyla başa çıkabilirim." "Hmm..." dedi, onu değerlendirerek, "Belki."

Clay, "Senin için koştum," diye şaka yaptı.

Liz başını salladı ve kalçasıyla ona vurdu. "Saçmalıyorsun. Git buradan ve nişanlıma göz kulak ol."

"Elimden geleni yapacağım."

Onu sürücü tarafına kadar takip etti ve ona dalgın dalgın baktı. "Hey, Clay?"

"Öyle mi?"

Liz sessizce, "Seni özlüyor," dedi.

Clay kaşlarını çatı. Andrea onu özlemişti. Liz ona küçük bir umut kırıntısı sunuyor gibiydi. Andrea onun evinde onu özlediğini söylemişti ama sonra her şeyi berbat etmişti. Liz ona bunu tekrar söylüyorsa, bunun nedeni hâlâ bir şansı olduğunu düşünmesi olmalıydı.

Liz'e, "Onu seviyorum," dedi.

Hemen zorlukla bastırılmış bir kahkaha attı. "Ne?" diye sordu.

"Clay Maxwell... aşık." Liz başını salladı. "Andrea'yla ilk tanıştığımdaya birbirinizden nefret ettiğinizi sanmıştım. Ama çok yanılmışım. Birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi henüz fark etmemişsiniz."

"Sence hâlâ bir var mı?" diye sordu.

Dudağını ısırdı ve sonra tekrar eve baktı. "Olabilir."

"Teşekkürler" -yanağına bir öpücük kondurdu ve güldü- "abla".

"Defol git buradan," diyerek onu arabasının ön koltuğına itti.

Kadın eve doğru yürürken motoru ona doğru çevirdi. Maxwell arazisine giden kısa mesafeyi arabayla kat ederken yüzünde bir gülümseme vardı ve aklında bir plan şekilleniyordu.

Andrea'yı geri kazanabilir.

İstedığı adam o olabilirdi.

Onu ne kadar sevdiğini ve on beş yıllık geçmişini çöpe atmanın şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir olduğunu görmesini sağlayabilirdi.

Bunu

yapabilirdi...

Yapmak

zorundaydı!

Clay sonunda eve ulaştığında Brady, Chris ve Lucas havuzun dışında mayolarını giymiş, bira içiyorlardı. Eşyalarını odasına bırakmış ve havuza girmeden önce Carolina mavisi bir mayo giymişti.

"Parti geldi," diyerek yanlarına gitti ve Lucas'tan bir bira kaptı.

"Hey, dostum," dedi Lucas. Elini uzattı ve Clay elini sıktı.

Brady ve Chris başlarını sallayarak ona baktılar ve aynı anda "Hey," dediler.

"Savi'yi kızlara bırakmak zorunda kaldım," dedi Clay. Bir sandalyeye çöktü ve birasından uzun bir yudum aldı.

"Yolculuk nasıldı?" Brady sordu.

"Evet, gerçekten araba kullandığına inanamıyorum," dedi Chris. Yüzünde her zamanki gülümsemesi vardı.

Adam Brady kadar ya da ondan daha uzun ama ağabeyinin ciddiyetinden yoksundu. Brady, Chris'in yanındayken nihayet rahatlamıştı. Her zaman bu kadar gergin davranmaktansa, gerçekten de arkasına yaslanıp iyi vakit geçirebiliyordu.

"Önce evi ziyaret etmek istedim. Sonra Savi onu götürmem için beni zorladı." Omuz silkti. "Ele avuca sığmayan biri olmasına rağmen sorun olmadı."

Lucas onun yanında homurdandı. "Gerçek bu."

Clay, Lucas ve Savannah arasında ne haltlar döndüğünü merak ediyordu. Andrea bir zamanlar aralarında bir şeyler olduğundan söz etmişti ama Easton'a göbekten bağlıysa böyle bir şey söz konusu olamazdı.

"Vanderbilt sana nasıl davranıyor?" Clay onun yerine sordu.

Lucas da Savannah gibi üçüncü sınıfını yeni bitirmişti ve Vanderbilt basketbol takımında oynuyordu.

Lucas dağınık saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve sırıttı. "Oldukça destansı. Geçen yıl Final Four'a kadar yükseldik. Sadece bir yılım kaldığına inanamıyorum."

Brady birasını ona doğru kaldırdı. "Bitene kadar tadını çıkar. Başka hiçbir şey buna benzemez."

"Bu doğru, dostum. *Kesinlikle* hoşuma gidiyor."

Clay, Lucas'ın bununla ne demek istediğini bildiğini hissediyordu.

"Peki ya sen?" Clay Chris'e sordu. "New York sana nasıl davranıyor?"

Chris New York'ta bir pazarlama şirketinde çalışıyordu. Clay ne iş yaptığından tam olarak emin değildi ama para kazanıyor olmalıydı çünkü Manhattan'da güzel bir dairesi vardı, her ne kadar hayatını kurtarmak için bir kızı elde tutamıyor gibi görünse de.

"Duymadın mı?" Brady sordu.

"Neyi?"

"Terfi aldım," dedi Chris hafif bir kahkaha atarak. "D.C.'de bir iş buldum."

Kardeşini göstererek, "Lanet olsun, bana bu salakla çalışmadığını söyle," dedi.

"Hayır, şirket genişliyor. D.C.'deki yeni ofisin başına geçmemi istiyorlar. Tabii ki Hill'de bağlantılarım olduğunu bildikleri için bana teklif ettiler." Chris omuz silkti. "Bu harika bir fırsat ve siz iki pisliğin daha çok yakınında olacağım. Ayrıca, hayat pahalılığının daha düşük olduğu bir şehirde daha yüksek maaş."

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun?" Lucas şaka yaptı.

"Hey, hey!" Chris ellerini havaya kaldırdı. "Buraya Brady'nin evlenmesini kutlamaya geldik, benimle alay etmeye değil!"

"Eski top ve zincir," dedi Clay.

Brady, Clay'in ancak rüya gibi diyebileceği bir gülümsemeye sandalyesinde arkasına yaslandı. Normalde Brady o kadar içine kapanıktı ki, her zaman taktığı politikacı maskesinin ardında hiçbir şey görünmezdi ama bu hafta sonu o maske yoktu. Kendinden geçmişti.

"Gördüğüm en seksi top ve zincir," dedi Brady.

Chris birasını kaldırarak, "Buna kadeh kaldırıyorum," dedi.

Çocuklar öğleden sonranın geri kalanını havuzun etrafında uzanarak ve içerek geçirdiler. Akşam karanlığı çöktüğünde daha uygun kıyafetler giydiler, yerel bir restoranda akşam yemeği yediler ve ardından hepsi seyahat etmekten yorgun düştüğü için nispeten erken emekli oldular.

Ertesi gün de bir önceki gibi geçti. Masum iğnelemeler, havuz başında içilen biralar ve Clay'in gerçekten özlediğini fark ettiği bir sürü kardeşçe dostluk. Brady ile en son ne zaman böyle takıldıklarını ve Brady'nin her zaman politik arenaya karşı temkinli olduğunu bilmiyordu. Bir kereliğine de olsa siyaset yakasından düşmüştü ve o sadece hayallerinin kadınıyla evlenmek üzere olan bir adamdı.

Bir noktada, Brady muhtemelen Liz'le konuşmak üzere üst kata çıkarken Clay, Chris ve Lucas'ı bir kenara çekti.

Clay ellerini havaya kaldırarak, "Ağırdan almak konusunda anlaştığımızı biliyorum," dedi, "ve bunu yapıyoruz. Ama bunun için Vegas'tan vazgeçtim. En azından son seferinde kafayı bulmasını sağlayabiliriz."

Lucas sadece başını salladı. "Ben varım. Brady'nin dönüştüğünü görmeyi çok isterim."

"Tanrım, argo gittikçe daha da kötüleşiyor," diye homurdandı Chris.

Lucas kardeşinin sırtını sıvazladı. "Hadi ama! Üniversitedeyken nasıl olduğunu hatırlamıyor musun? Senin için çok uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama hatırlaman gerek; içkiyi, kadınları, basketbolu. Hadi bunları onun için geri getirelim."

"Kadınlar hariç," diye açıkladı Chris.

Clay omuz silkti. "Sahilin hemen aşağısında çok seksi kadınlar var." "Bu bir bekârlığa veda partisi. Liz'i buraya getirmeyeceğiz. Eğer onu özensiz, bu bizim suçumuz. Başka kimsenin bilmesine gerek yok."

Clay ve Lucas, ikisinin de daha sonra bu bokun videosunu çekeceklerini söyleyen bir bakış attılar ve sonra başlarını salladılar. "Anlaştık," dediler aynı anda. Clay ve Lucas'ın o gün hibrid arabasına doluşup içki dükkânına gitmelerinin nedeni buydu. Brady'ye bir şeyler içmekle ilgili saçma sapan bir bahane sunmuşlardı.

öğle yemeği almaya gidiyorlardı. Sanırım şimdi onu da yapmak zorundalar.

O ve Lucas biraz daha bira, bir ya da iki tekila, birkaç şişe viski ve birkaç karıştırıcı aldılar. Hepsini arabasına geri taşıdılar ve bagaja yerleştirdiler.

"Ee," dedi Clay yandaki sandviççiye doğru yürürlerken, "Savannah'yla aranızda bir şey mi var?"

Lucas homurdandı ve omuz silkti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Nereden duydun bunu?"

"Birisi bir keresinde bahsetmişti. Olay bu mu?"

"Bak dostum, bu büyük bir mesele değil. Bir varmış bir yokmuş gibiydik. Ama artık Savi ve ben tarih olduk." Lucas ona baktı ve hiç de inandırıcı görünmüyordu. "Onun bir erkek arkadaşı var, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Eğer ondan gerçekten hoşlanıyorsan bunun bir anlamı olmadığını biliyorum.

Ya da senden gerçekten hoşlanıyorsa. Brady ve Liz için fark etmezdi."

"Hey, onunla denedim. Eğer benden gerçekten hoşlanıyorsa, bunu göstermek için komik bir yolu var." Sanki çok acı bir anısını hatırlıyormuş gibi çenesini ovuşturdu.

"Bu sağlığını için iyi."

Lucas bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, çünkü onun kardeşi olarak bilmeni isterim ki... Senin kışını tekmelerim."

"Harika, dostum," dedi Lucas sert bir kahkaha atarak.

Boyları 1.80'in üzerinde dört adamdan ziyade küçük bir üçüncü dünya ülkesini doyurabilecek kadar sandviç aldıktan sonra sahil evine döndüler.

Brady içki ganimetine şöyle bir baktı ve başını salladı. "Bütün bunlar da ne?"

"Parti!" Lucas tekilayı çıkarıp aldıkları küçük shot bardaklarına doldurarak bağırdı.

"İç bakalım, ağabey." Clay onun sırtını sıvazladı.

Lucas Brady'ye bir shot uzattı.

"Liz'e striptizci getirmeyeceğime söz verdim ama bu kadar içkiyi bitiremezsek sözümü tutacağımı garanti edemem."

Brady güldü, tekila shot'ını havaya kaldırdı ve "Hadi bakalım" dedi.

Bölüm 20

BOOZE & CIGARS

Birkaç saat ve bir ton alkolden sonra Brady Maxwell kafayı bulmuştu. Clay'in kardeşini gördüğü en sarhoş haliydi bu. Brady'nin sarhoş olduğunu çok sık gördüğünden değil, ama Chris onu üniversite boyunca içerken görmüştü ve o bile Brady'yi hiç böyle görmediğine yemin etmişti. Okulda hiç bu kadar sarhoş olmadığını iddia ediyordu. Clay bunun Brady'nin üniversitede çok gergin olduğu anlamına geldiğini düşündü.

Bir ara purolarını yakmışlardı ve hava hâlâ puro kokusuyla doluydu. Brady'ninki babalarının ofisinde buldukları bir kül tablasında yarı yarıya atılmıştı. Clay çocuklarla birlikte purosunu içerken kendini tam bir centilmen gibi hissetmişti ama bu fikir bile onu güldürüyordu.

"Ben sadece... Ben sadece onu seviyorum," diye geveledi Brady. Masaya bir shot daha atmadan önce uyuşukça gülümsedi.

"Umarım öyledir. Onunla evleniyorsun," dedi Clay ona.

Ona gülümseyen Brady'ye gözlerini devirerek baktı. O kadar ziyan olmuştu ki. Şu anda bile politik benliğinin kalıntılarına tutunmaya çalıştığını görmek çok komikti.

"Bunu... bunu bir gün bulacaksınız," diye başladı Brady. Elindeki birayı sallayarak üçüne birden nişan almaya çalıştı. "Hepinize."

Chris kahkahalarını gizlemeye çalışarak, "öyle, dostum," dedi.

"Sarhoşken bile konuşma yapıyor," dedi Clay. Başını iki yana salladı. "O böyle biri." Chris sadece bir omzunu silkti ve Brady'nin söylediklerinin mantıklı olması için.

"Onu bulacaksın. Ve bulduğunda..." dedi birasından bir yudum alarak. "Bulduğunda, ben de orada olacağım."

"Ne buluyoruz?" Lucas sordu. Şezlongda arkasına yaslanmış, tek başına zil zurna sarhoştı. Gözleri cam gibiydi.

Clay bir ara sahile inip esrar içtiğinden emindi, çünkü geri döndüğünde esrar kokuyordu. Başka kimse bunu fark etmemiş ya da umursamamıştı.

"O. O ," dedi Brady onlara.

Clay ve Chris onun koşulsuz sevgisini dile getirmesine gülmekten kırıldılar. İkisi de Brady kadar sarhoş olmamıştı. Chris, Liz'den Brady'ye göz kulak olması için emir aldığı için Clay'den daha fazla içmişti.

"Ve bu gerçekleştiğinde hepinizi bu kadar sarhoş edeceğim!" Brady bağırdı. "Tamamdır!" Clay de aynı fikirdeydi.

"Hepinizin en az kadar mutlu olmasını istiyorum. O inanılmaz bir kadın." Brady etrafta dolaşmaya başladı, sallanıyor ve neredeyse düşüyordu. "Oh, işte. Dur bakalım. Sakın ," dedi Clay. Elini Brady'ye uzattı.

Sabit Brady.

"Ben . Ben iyiyim," dedi Brady, onu . "Ben öyle düşünmüyorum."

Brady onun yanağını okşadı ve güldü. "Şu bak." Clay çaresizlik içinde başını salladı. *Ne oluyor lan?*

Brady tökezledi ve Lucas'ın yanındaki sandalyeye düştü.

"Kahretsin, benimle uğraşmak böyle bir şey mi?" Clay, Chris'in Brady'yi ayağa kaldırmasına yardım ederken sordu.

"Daha da kötüsü," dedi Chris

ona. "Göt. Bu retorikti."

"Onlara gördüğüm gibi sesleniyorum."

"Hiç arkadaşım olmamasına şaşmamalı," dedi Clay.

Brady onları geçip banyoya doğru ilerlemeden önce odadakilere, "İşemem lazım," diye seslendi.

"Oh, Tanrım. Boğulacak ve onu Liz'e asla bütün olarak teslim edemeyeceğiz," diye inledi Clay.

"Merak etme. Onu yakaladım," dedi Chris, onu . "Muhtemelen bayılmak üzeredir, sonra da ben onu takip edeceğim."

"Biliyor musun," diye seslendi Clay koridorun sonundaki Brady'ye, "daha fazla içmeye çalışsaydın bunlar olmazdı!"

Brady onu tersledi ve Clay sadece güldü.

Tanrım, kardeşi tam bir enkazdı. Ve bu harikaydı. Bu bekârlığa veda partisine gelirken ne bekleyeceğini bilmiyordu ama tahmin edebileceği her şeyden daha iyiydi.

Lucas sandalyesinden sendeleyerek kalktı ve başıyla sahile inen merdivenleri işaret etti. Clay de onu sahile kadar takip etti. Haklıydı. Lucas cebinden bir cigara çıkardı, parmaklarının arasında yuvarladı ve sonra yaktı. Başparmağıyla işaret parmağı arasında bir nefes çekti ve dumanı yavaş yavaş saldı.

"Var mısın?" Clay'e uzattı, da omuz silkip bir fırt çekti. "Siktir," dedi Clay.

"Üniversiteden beri böyle bir şey yapmamıştım."

"Basketbol sezonu başladığından beri hiç içmedim," diye itiraf etti

Lucas. Clay sigarayı ona geri uzattı. "Bunun dışında düzenli olarak sigara içiyor musun?"

"Hayır. Sadece partilerde falan." Bir yudum daha aldı ve sonra Clay'e tekrar uzattı.

"Ben iyiyim. Sanırım yürüyüşe çıkacağım."

Lucas'ın kaşları kalktı. "Öyle mi? Kızları görmeye mi gidiyorsun?" Clay omuz silkti. "Bunu yapabilirim."

Lucas ona sıırttı. "Hadi yapalım şu işi."

Clay ona, "Seni nasıl döveceğim konusunda unutma," dedi.

Ama Lucas'ın gözlerinde Clay'in tanıdığı, ona biraz kendisini hatırlatan yaramazlık vardı.

Böylece kumsalda sessizce yürüdüler.

Bilmemek daha iyiydi.

Gece havası serindi, gün boyunca onları vuran bunaltıcı sıcakla tam bir tezat oluştıuruyordu. Yıldızlar ufukta yeni yeni görünmeye başlamıştı ve ay neredeyse patlayacak kadar doluydu.

Neredeyse dolunay olmasaydı Clay sahilde bir battaniyenin üzerinde oturan sarışın kızı asla fark etmeyecekti. Lucas omzuna çarptı ve sonra gecenin içinde kayboldu. Ne yapmayı planlıyorsa planlasın, Clay'in artık umurunda değildi.

Bunu gerçekten yapacak kadar sarhoştı. Andrea orada oturuyordu, tıpkı anne babası tartıştığı için onu sahilde ağlarken bulduğu günkü on iki yaşındaki kayıp kız gibi. Aynı gün ilk öpücüklerini paylaşmışlardı.

O zaman çekip gitmemişti.

Şimdi de çekip gidemezdi.

"Hey," dedi usulca yaklaşırken.

Onun sesini duyunca sıçradı ve ona baktı. Adam onun gözlerinden yaşlar aktığını görebiliyordu. Sanki bir süredir burada oturmuş ağlıyormuş gibi görünüyordu. Bundan nefret ederdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Aceleyle yanaklarını sildi. "Sahilde yürüyeyim dedim. Benimle yürümek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Ben burada oturacağım. Sen önden git."

"Sana katılmamın sakıncası var mı?"

"Eğer mecbursan."

Clay battaniyesinin üzerine uzandı ve gözlerini okyanusa dikti. Dalgalar karanlıkta neredeyse simsiyahtı. Eşit bir şekilde çarpışmalarını izlemek melodik ve rahatlatıcıydı.

"Bana neden ağladığını söyleyecek misin?"

"Hayır," diye fısıldadı. Rüzgâr sesi uzaklaştırdı ve adam onu zar zor duydu. "Pekâlâ."

Orada öylece oturup dalgaların kuma vuruşunu dinlediler. Clay ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Ama orada onunla birlikte oturuyordu. İtiraf etse de etmese de, sorunun ne olduğunu söylese de söylemese de, kendini rahatlatmasına izin verse de vermese de birine ihtiyacı vardı. Belli ki birine ihtiyacı vardı.

Ve o onun biriydi. Onun kişisiydi.

"Bana galeriden bahset," dedi sonunda sessizliğin içinde.

Onun yanında kıpırdandı. Gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Yüzünü ona döndü ve onun ürkmüş görüldüğünü gördü.

"Galeri ne olacak?"

"Her şeyi. Nasıl başladı? Resimleri nereden alıyordunuz? Ne kadar seviyorsun?"

O anda yüzü değişti, sanki üzerinden bir yük kalkmış ve hayatının en mutlu anını düşünmeye başlamıştı. "Kendi galerimi açmayı hiç istememiştim. Gerçekten daraltıcı hissettiriyordu. Uzun zamandır bunun sadece bir hobi olduğunu düşünüyordum, anlıyor musun?"

"İstiyorum."

Gülümsedi ve bakışlarını kaçırđı, sanki tüm bunlar olurken onun orada olduğunu kabullenemediğini itiraf eder gibiydi. "Sonra o Fransız parçasını yarım milyon doların üzerinde bir fiyata sattım."

"Yağmur yağarken pencereden dışarı bakan kadının fotoğrafı mı?" sordu.

Ağzı şaşkınlıkla hafifçe açıldı. "Evet, o." "Ve bu oyunu değiştirdi mi?"

Yüzünü buruşturdu. *Yanlış kelime seçimi.*

"Koleksiyonumun bir kariyere dönüşebileceğini fark etmemi sağladı. Zevk aldığım bir kariyer." Andrea ayaklarını çaprazladı ve ona doğru döndü. "Ondan sonra birkaç kişi kendi yerimi açmak için benimle iletişime geçti. Çok şaşırmıştım. Ne yapacağımı bilemedim. Sadece biriyle çalışmak istemiyordum ve mükemmel bir mekâna ihtiyacım vardı."

"Ve sen onu buldun mu?"

Hafifçe yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Asher aslında onu buldu."

Clay soğukkanlı davranmaya ve bunun aslında ne kadar acı verdiğini ona belli etmemeye çalıştı. Sadece ilerlemeye devam etti. "Ah, öyle mi?"

"Bir yer arayışında olduğumu duymuştu. Bir yeri vardı. Ne aradığımı biliyor gibiydi. Sonra ben de bir şekilde satın aldım. Yani... henüz resmi olarak açılmadı bile" dedi.

"Ne zaman açılıyor?"

"Bilmiyorum," dedi iç çekerek. "Mekân için bir sanat eserim var ama resmi bir büyük açılış için mükemmel olması gerekiyor ve henüz o parçaya sahip değilim."

"Hazır olduğunda ."

"Evet," diye mırıldandı. "Sanırım haklısın."

Kıpırdandı ve dirseklerinin üzerinde geriye yaslandı. Bacaklarını kumun üzerinde düz bir şekilde önüne doğru kaydırды.

"Neden Asher'la çıkmadın?" diye sordu sonunda. "Ne?" diye sordu kız, bu soru karşısında irkilmişti.

"Benden ayrıldın. Sen... sen beni terk ettin," dedi, sesinin titremesine engel olamayarak. "Neden onunla çıkmıyorsun?"

Tekrar iç çekti, bu sefer daha ağırdı. "Mesele asla başka biriyle çıkmak değildi Clay. Seni bırakıp başka birinin kollarına koşmak istemedim. Benim hayatıma devam etme anlayışım bu değildi. Belki seninki öyledir."

"Belki," dedi kararsızca.

"Ve Asher'la çıktım." Ona baktı ve kaşlarını çattı. "Sen saldırıya uğramadan önce haftalarca çıktık."

Clay sertçe yutkundu. Bunu biliyordu. En başta onları kargaşaya sürükleyen de buydu. "Doğru."

"O zaman yürümedi. İstedğim o değildi. Ve sonra, olanlardan sonra..." Gözlerini tekrar başka tarafa çevirdi, saldırı yüzünden her tarafı sarsılmıştı. "O piçleri bulabildiler mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, polis aramayı iptal etti. Yanlış zamanda yanlış yer."

"Yani şey kötü şans yüzünden miydi?" diye sordu dehşet içinde.

Omuz silktilti. "Birçok şeyi perspektife oturttu diyebilirim. Bana neyin önemli neyin önemsiz olduğunu gösterdi."

Andrea yine kağlarını çattı ve sonra gözlerini suya dikti. "Beni bulduğunda neden ağladığımı bilmek ister misin?"

"Evet."

"İlk tanıştığımız zamanı düşünüyordum. Hatırlıyor musun?"

"Elbette. Tam burada, bu sahildeydi."

"Çok tatlı olduğunu düşünmüştüm. Çok genç ve saftım ve sadece sevimli çocuğun benden hoşlanmasını istiyordum. Çünkü sevimli çocuk beni sevseydi, belki de annemle babamın sadece tartıştıklarında konuşmaları önemli olmazdı. Belki de birbirlerinden nefret etmeleri önemli olmazdı. Benden nefret etmeleri de." dedi fısıltıyla.

Öne doğru eğildiğinde, sarı saçları yüzüne ve çıplak omzunun üzerine döküldü.

Saçlarını dikkatlice gözlerinden uzaklaştırdı. "Ailen senden nefret etmedi. Hâlâ da nefret etmiyorlar. Ama sen onların sana verdiğiinden çok daha fazlasını hak ediyordun. Tanıştığımız o ilk gün hakkında ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?" diye fısıldadı. Gözleri cam gibiydi ve cevaptan korkmuş görünüyordu.

"Bana gününü gösteren bu güzel kıza ilk kez aşık olduğumu hatırlıyorum. *Bana*, kardeşime değil. Beni önemseyen ve beni öpen. Sen çok güzelsin," diyerek onu kendine yaklaştırdı. "Her zaman öyleydin."

"Clay..." diye fısıldadı.

Eğildi ve tıpkı yıllar önce paylaştıkları gibi dudaklarına en yumuşak, en hafif öpücüğü kondurdu. Kız bu dokunuşla ona doğru eğildi, daha fazlasını istedi ama adam geri çekildi. Onu zorlamak istemiyordu.

"Yapmayacağım," dedi boğuk bir sesle. "İstiyorum ama yapmayacağım."

Andrea daha fazla bir Ğey söylemek ister gibi görünüyordu ama dilinin ucunda ne olduğunu asla . Uzakta, evinin olduğu yönden gelen ve yakındaki kumda tepinen sesler duydular.

"Bu da ne..." Andrea mırıldandı.

"Savannah," diye mırıldandı, ayağa fırlayarak.

"O neden burada?"

"Um...kahretsin. Sanırım Lucas'la birlikte."

"Birlikte mi?" diye sordu, sesi panik içindeydi.

"Evet."

Andrea ayağa fırladı. "Bu iyi bir şey olamaz."

"Gidelim," dedi Clay.

İzin istemeden Savannah'nın elini tuttu ve kumsal boyunca koşmaya başladılar. Onu Savannah'yı inciten bir şey kadar kızdıran çok az şey vardı. O üzgün olduğunda, otomatik olarak ağabey moduna geçiyordu.

Savannah'nın sesi onlar yaklaştıkça daha da yükseldi. "Tanrım, neden hep bunu yapmak zorundasın?"

"Ne yapmak?" Lucas çekiştirdi. "Seni sevmeyi mi? Buna yardımcı olabileceğimden emin değilim."

"Ugh, Luc! Bu yeterli değil. Yetmez."

"Olabilir."

"Sarhoşsun, kafan güzel ve tam bir pislik gibi davranıyorsun," diye bağırdı. "Yarın ayıldığında buna pişman olacaksın."

"Senden asla pişman olmam." Sonra onu başının arkasından yakaladı ve öptü.

Clay hızını artırarak, "Kahretsin," diye inledi.

Savannah bir an tereddüt etti ve sonra onu geriye doğru itti. "Ne yapıyorsun sen? Neden bunu, bizi sadece ben başkasıyla birlikteyken istiyorsun?"

Buna bir cevap alamadılar çünkü Clay ve Andrea sonunda onlara ulaşmıştı.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Clay, "ayrılın."

Andrea bir kolunu Savannah'nın omuzlarına doladı ve onu adamlardan bir adım geriye çekti.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Savannah.

"Değilsin," dedi Clay. Bakışlarını Lucas'a çevirdi. Onu gömleğinin önünden ve yüzüne kapandı. "Hadi gidelim. Çıkalım buradan. Daha önce kışımı tekmeleyeceğimi söylediğimde beni dinlemedin mi? Siktir!"

"Her neyse, dostum," dedi Lucas, Clay'in elinden kendini kurtararak. "Biz iyiydik."

Lucas teklifsizce uzaklaşmaya başladı ve Clay içini çekerek onu takip etti. Omzunun üzerinden bir kez baktı ve Andrea'yla bir anlığına göz göze geldiler. Birbirlerine baktıklarında, arkadaşlarıyla ilgilenmenin ortasında, yürümeye devam etmek için geri dönmeden önce dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Bu bir
adımdı.
Küçük bir
adım.

Bölüm 21

DÜĞÜN GÜNÜ

Clay, "Hâlâ fikrinizi değiştirebilirsiniz," dedi.

Liz iri mavi gözlerini devirdi ve ona güldü. "Beni kaçak bir gelin olmaya mı ikna etmeye çalışıyorsun?"

"Sadece söylüyorum... Ön tarafta bir arabam var. Kaçabiliriz. Bir . Sonsuza dek ağabeyime bağlı kalacaksın." "Amaç da bu zaten."

"Her zaman birlikte kaçabiliriz." Ona göz kırptı ve bir kahkahanın daha havayı yarmasını bekledi.

"Her zaman istediğin şey."

"Siz inkar etmiyorsanız ben de inkar etmiyorum," dedi.

"Oh, Clay..." Siyah takım elbisesinin omzunu okşadı. "Seninle ne yapacağız?"

"Sen ne istersen."

Liz bir kez daha kahkahalara boğuldu ve Clay de onu izledi. Şaka yapıyordu... çoğunlukla. Liz ve Brady'nin mutlu olmasından memnundu. Aralarında özel bir şey vardı. Artık umutsuzca istediğini bildiği bir şey. Zaten Liz'in gerçekten ayrılacağını da sanmıyordu.

Son üç ya da dört saatin büyük bir kısmını, yoğun bir Haziran sabahında Kuzey Carolina, Asheville'deki Biltmore Malikânesi'nin etrafındaki bahçelerde fotoğraf çekerek geçirmişlerdi. Hava sıcaklığı seksenlerdeydi ve şimdiden kavurucu bir sıcak vardı. Çilenin yarısında, Clay kapalı mekânda fotoğraf çekmek için içeri girdiklerinde çok mutlu oldu.

Clay her zaman Liz'in daha geleneksel bir kız olduğunu düşünmüştü ama istediği fotoğraf sayısı, Brady'yi görmek için düğüne kadar bekleme isteğinden daha ağır basıyor gibiydi. Bunun yerine, çok özel bir açık hava düğünü yapmışlardı.

Sadece fotoğrafçının hazır bulunduğu İlk Bakış. Savannah ve kızlar her şeyin nasıl sonuçlandığını görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Ama neyse ki şimdi, öğleden sonraki ana etkinlikten önce hepsi içeride serinliyordu. Brady, düğün organizatörü telaşla odaya girip onu sorduğunda oradan ayrılmıştı. Liz endişeli görünüyordu ama Brady ona bir politikacı olduğunu, dolayısıyla her şeyin üstesinden gelebileceğini söylemişti.

Ama Clay olanları hiç duymadı çünkü Brady döndüğünde çocuklara başıyla selam verdi. "Hadi gidelim."

"Vakit geldi mi?" Liz sesini bir oktav yükselterek sordu.

Brady ona gülümsedi ve odanın öbür ucuna atlamak ister gibi baktı. "Yakında."

"Orada görüşürüz," diye

fısıldadı. "Uçaklar, bebeğim."

Kıkırdadı ve dudağını ısırdı.

Bu ne anlama geliyorsa artık. Clay sadece başını salladı ve Brady, Chris ve Lucas'ı odadan çıkarken takip etti.

Brady onları malikânenin ön tarafına bakan daha küçük bir odaya yönlendirdi. Orada, uzun ahşap bir masanın üzerinde Clay'in o güne kadar duyduğu en pahalı viskiden bir şişe duruyordu.

Yaşlı bir garson elinde kristal viski bardaklarıyla dolu bir tepsiyle arkalarından içeri girdi ve onlara viski doldurdu.

Clay viskiyi kokladı ve neredeyse şehvetten pantolonuna boşalacaktı. Bu bir bardakta cennet gibiydi. Saf günahkâr cennet.

Brady, "Oraya gitmeden önce son bir içki içebileceğimizi düşünmüştüm," dedi.

Clay bardağını kaldırdı. "Brady ve Liz'e."

Çocuklar da aynı şeyi yaptı ve sonra hepsi pahalı içkiyi bir dikişte bıraktı. Bir tur daha doldurdular ve bunu daha yavaş içtiler, tadının ve birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkardılar.

Clay kardeşini daha iyi tanımasaydı, Brady'nin gergin olduğunu düşünebilirdi. Sanki ezberlediği bir konuşmayı okuyormuş gibi kendi kendine mırıldanarak odada bir ileri bir geri yürümeye devam etti ve Clay, Brady'nin elinde hafif bir titreme gördüğüne yemin etti.

Ama mümkün değil. Brady Maxwell asla gergin olmazdı. Bu bir gerçektir.

O sırada düğün organizatörü göründü ve kafasını odaya soktu. "Gösteri zamanı."

Brady başını sallayıp içkisini bıraktı ve sonra tekrar odadan çıktılar. Malikânenen tek sıra halinde çıktılar -Brady, Chris, Clay ve sonra Lucas- ve Brady'nin arkasında, çimenlerin önüne dikilmiş olan çiçekli kemerin önünde sıralandılar.

Mavi saten minderlerle kaplı sıra sıra beyaz ahşap koltuklar konuklarla doluydu. Her sıranın sonunda sandalyelerin her birine bebek mavisi ve beyaz çiçekler düğümlemişti. Kızlar için oluşturulan koridorun sonunu devasa buketler işaretliyordu. Mümkün olan en muhteşem açık hava mekânını seçtikleri başka bir şeye gerek yoktu.

Bir yaylı çalgılar dörtlüsü konuklar için hafif bir müzik çalıyordu. Müzik değiştiği anda Clay Carolina mavisi kravatını son bir kez düzeltti ve ellerini önünde birleştirdi.

Massey ilk olarak sarı saçlarını başının arkasında bir topuz şeklinde örmüş olarak görüldü. Askısız, diz hizasında bebek mavisi bir elbise giymişti ve elinde beyaz çiçeklerden oluşan bir buket tutuyordu. Ardından Savannah geldi, kalabalığa gülümseyerek ölçülü adımlarla ilerledi. Sonra sıra Victoria'ya geldi. Yürümekten çok salınıyordu. Kendini tutabildiğinden bile emin değildi.

Üç kız da yerlerini aldıktan sonra papaz seyircilerden ayağa kalkmalarını istedi, dörtlü Rachael Yamagata'nın "Be Be Your Love" şarkısının enstrümantal versiyonuna geçti ve herkes sakinleşti.

Liz koridorun sonunda, dantellere sarılmış bir rüya gibi belirdi. Son dört saatlerini onun gelinliğine bakarak geçirmiş olmaları önemli değildi; tüm düğün ekibi onun girişiyle nefes nefese kaldı. Tüm seyirciler toplu bir nefes çekti.

Büyüleyiciydi. Nefes kesiciydi. Oradaki en güzel insandı. Tıpkı olması gerektiği gibi.

Elbisesi sade ama zarifti; ince çoklu askıları ve arkadan tamamen görünen dantel bir korsajı vardı. Korse göğsünü sarıyor ve dantel dalgalarıyla ayaklarına kadar uzanıyor, ardından uzun bir trenle arkasından geliyordu. Saçlarına uzun bir duvak tutturulmuştu. Ama en güzeli, babasının kolunda koridorda yürürken yüzünde beliren saf neşe dolu gülümsemeydi.

Clay Brady'ye baktı ve onun zorlukla yutkunduğunu gördü. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyor gibiydi ve gözleri sadece gelinindeydi.

Liz sonunda onlara ulaştı, treni koridorda gül yapraklarını savuruyordu. Gözleri parlak ama kuruydu. Heyecanlı ve hazır görünüyordu...yani

Hazır. Sanki bu andan çok daha fazlası için doğmuştu ama tam da olması gereken yerdeydi.

Babası Liz'in yanağını öpüp onu Brady'ye teslim ederken Clay'in gözleri gelinden uzaklaştı. Onun yerine kalabalığa baktı. Gigi'yi arka tarafa yakın bir yerde tek başına otururken buldu. Erik moru bir güneş elbisesi giymişti ve bakışları ona yöneldiğinde gülümsedi. Ona planları olduğunu söylediğinde bile onunla düğüne gitmeyi kabul etmişti. Sadece arkadaş oldukları ve her ikisinin de ilerlemeye yönelik aptalca girişimlerine rağmen öyle kaldıkları için mutluydu.

Sonra gözleri ondan Andrea'ya kaydı. Andrea ikinci sırada, Bad Suit'in yanında oturuyordu. Clay'in çenesi sıkıştı ama kendine Andrea'nın birlikte olmadıklarını söylediğini hatırlattı. Eğer onu sahiplenmiyorsa, bu bekâr, açık ve müsait olduğu anlamına geliyordu.

Benimkini.

Aklından çıkmaya çalışan tek düşünce buydu.

Adamın gözleri bir anlığına onunkilere kilitlendi ve kadın bakışlarını hızla düğüne geri çevirdi.

Clay törene geri döndü.

"Bugün, iki hayatın birleşmesine tanıklık etmek üzere bir araya geldik. Olağanüstü bir şey oldu. Birbirleriyle tanıştılar, aşık oldular ve bunu bugün düğünleriyle taçlandırıyorlar. Romantizm eğlencelidir, ancak gerçek aşk bunun ötesinde bir şeydir. Hayatlarının geri kalanında birbirlerini sevmeye arzularıdır ve bugün burada kutladığımız şey de budur. Benden sonra tekrar edin."

"Ben, Liz, seni, Brady, kocam ve hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum. Dostluğumuza değer vereceğim ve seni bugün, yarın ve sonsuza dek seveceğim," dedi fısıltıyla ve kelimeleri tekrarladı. "Sana güveneceğim ve seni onurlandıracağım. Seninle güleceğim ve seninle ağlayacağım. En iyisinde de en kötüsünde de. Ne olursa olsun, her zaman yanında olacağım. Tutman için sana elimi verdiğim gibi, tutman için de sana hayatımı veriyorum."

Brady yutkundu ve bir sonraki sözcükleri tekrarladı. "Brady, Liz'i karın olarak kabul ediyor musun?"

"Biliyorum," dedi.

"Onu seveceğine, onurlandıracağına, besleyeceğine ve koruyacağına, diğer herkesi bir kenara bırakıp sonsuza dek sadece ona bağlı kalacağına söz veriyor musun?"

"İstiyorum."

"Peki sen Liz, Brady'yi kocan olarak kabul ediyor musun?" Kadın hıçkırdı. "Kabul ediyorum."

"Ve onu sevmeye, onurlandırmaya, beslemeye ve korumaya, diğer herkesi terk etmeye ve sonsuza dek ona bağlı kalmaya söz veriyor musunuz?"

"Evet. Evet, biliyorum."

Brady ve Liz ellerini birbirine kenetledi. Chris daha sonra yüzükleri takdim etti ve aşklarını kesintisiz aşk çemberinin bağlayıcılığıyla mühürlediler. Liz, Brady'nin yüzük parmağına bir alyans taktı ve gözlerinden yaşlar boşandı. Chris Brady'ye Liz'in alyansını uzattı ve sonra da Liz'in parmağına taktı.

Papaz gülümsedi. "Bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz."

Brady kıkırdadı. "Sonunda."

Liz'in nefesi kesildi. Sonra onu kendine doğru çekti ve seyirciler arasındaki yüzlerce kişinin önünde tutkuyla öptü. Herkes alkışladı. İnsanlar ayağa kalktı. Clay birinin ıslık çaldığını duyduğundan bile emindi.

Brady sonunda Liz'i serbest bıraktı. Yanakları heyecandan, utançtan ve sevinçten pembeleşmişti.

"Sizi Bay ve Bayan Brady Maxwell III ile tanıştırmak istiyorum."

Herkes ayağa fırladı, tezahürat yaptı ve alkışladı. Yaylı çalgılar dörtlüsü Jason Mraz'ın "I Won't Give Up" şarkısını çalmaya başladı. Brady ve Liz koridorda iki adım attıktan sonra Brady Liz'i kollarına aldı ve sanki Liz hiçbir şey değilmiş gibi onu koridorda yürüttü. Treni arkalarından sürükleniyordu ama Clay'in görebildiği tek şey Liz'in sanki dünyasıymış gibi Brady'ye bakan sevinçli yüzüydü.

Clay, Savannah'nın koluna girip onları koridordan aşağıya, tüm arkadaşlarının ve ailelerinin yanından takip ettiğinin hayal meyal farkındaydı. Gözlerinde yaşlarla Andrea'yı bir anlığına gördü. Hem mutlu hem de çok üzgün görünüyordu ve bunu nasıl düzelteceğini bulacağına yemin etti.

Seyircilerin geri kalanını geçer geçmez, düğün organizatörü onları partiden uzaklaştırıp تنها bir alana götürdü. Brady ve Liz sanki birbirlerini ilk kez görüyorlarmış gibi şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Bu bulaşıcıydı. Clay gülümsemesini durduramıyordu.

Düğün organizatörü Clay ve Savannah'yı yakaladığında "Fotoğraflar için ihtiyacımız olan tüm aileyi bir kenara çekmemize yardım eder misiniz?" diye sordu.

Onlar.

"Başka resimler?" Clay sordu.

"Sadece ailelerle, sonra da resepsiyona gideceğiz. Yine de onlara biraz zaman vermek istedim" dedi.

"İyi fikir," dedi Savannah. "Biz hallederiz."

Sonraki yirmi dakikayı tüm ailelerini bir araya toplayarak ve katılan yaklaşık sekiz yüz kişiden Liz'in ailesine kimin ait olduğunu bulmaya çalışarak geçirdiler. Savannah Clay'i dürttüğünde neredeyse bitirmişlerdi.

"Ne?" diye sordu.

Kadın başını uzaklara doğru salladı ve adam onun ne istediğini anladı.

Gülümsedi. "Teşekkürler, Savi."

"Şey... Plaj için sana borçluyum," dedi sessizce. "Bu arada teşekkürler."

"Ağabeyler bunun içindir."

Savannah'dan uzaklaştı ve doğrudan Kötü Takım'la hararetli bir şekilde konuşan Andrea'ya gitti. Kollarını çok fazla sallıyordu ve bu normalde kötü haber anlamına gelirdi.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" Clay sanki bu bir dansmış gibi sordu.

Andrea hemen kollarını indirdi ve yüzünü ona döndü. "Clay..." "Neden geçen sefer yaptığın gibi arkanı dönüp gitmiyorsun?"

Asher söyledi.

Clay kaşlarını kaldırdı. Brady'nin düğününde kavgaya karışmayacaktı. Bu dangalağın suratına yumruk atmayacaktı. Bunu yapmayacaktı. Adam bunu hak etmiş olsa bile.

Bunun yerine tarafsız bir gülümseyerek ukala tavrının kolaylıkla geri dönmesine izin verdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Neden bahsediyorsun, Asher?" Andrea ona doğru dönerek sordu.

Clay neler olduğunu anladı ve neredeyse gülecekti. "Beni orada gördün. Bu yüzden yaptın."

"Ne yaptı?" Andrea sordu.

"Beni galeride gördü. Bu yüzden seni aldı ve etrafında döndürdü. Bu yüzden erkek arkadaşın gibi davrandı. Doğru değil mi?"

"Galeride miydin?" Andrea kafası karışmış bir halde sordu. "Neden bahsediyor bu Asher?"

Asher omuz silkti. "Belki de seni orada gördüm. Benimle ilgilenmiyor olsaydı bu şekilde tepki vermezdi."

Clay güldü. "*Benimle* hâlâ ne kadar ilgilendiğini sana göstermesin diye yaptın, değil mi?"

"*Lütfen* biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

"Galeri açılışınıza geldim. Brady ve Liz de oradaydı. Hikayemi doğrulayabilirler. Seni Cooper ve Nielson galasına davet etmek için gelmiştim ama ben gittiğimde seni kucağına aldı ve etrafında döndürdü. Çok mutlu görünüyordun, ben de çıkıp gittim ve seni hiç davet etmedim."

Andrea'nın ağzı açık kaldı. "Orada mıydın? Yemin ederim, seni gördüm ama... sadece bir şeyler gördüğümü sandım."

"Ve yürüyeceğimi umarak bunu yaptı."

"Tıpkı senin yaptığın gibi," dedi Asher alaycı bir ifadeyle.

"O gün onu gördüğüme dair sana *yemin ettikten* sonra bana onu gördüğünü söylemediğine inanamıyorum. Kendimi tam bir deli gibi hissettirdin, sanki hayalet kovalayan benmişim gibi."

Asher omuz silkti, biraz rahatsızdı. "Clay'in senin için iyi olmadığını biliyordum. Eğer bana bir şans verirsen, ne kadar haklı olduğumuzu göreceksin."

"Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu," diye tersledi Andrea. "Clay ortaya çıkmadan önce de söylediğim gibi, biz birlikte değiliz. Birlikteymişiz gibi davranmayı bırak. Seni buna bir arkadaş olarak davet ettim. Belli ki bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun... o yüzden gidebilirsin." Küçümser bir tavırla parmaklarını ona doğru çevirdi.

"Andrea-" dedi Asher.

"Hayır. Güle güle."

Asher daha fazlasını söylemek ister gibi ağzını açtı ama Clay onunla Andrea'nın arasına girdi. "Her ne kadar söyleyeceklerini duymak istesem de... ah, bekle, hayır, istemiyorum. Andrea'yı fotoğrafa götürmem gerekiyor zaten."

"Resimler mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Aile resimleri."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Ben... Yani... Bilmiyorum."

Onun elini tuttu. "Sen her zaman aileden biri oldun. Şimdi de değişmeyecek, Andrea."

"Onu öylece geri mi götüreceksin?" Asher inanamayarak sordu. "Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi. "Güle güle dedim. "Hoşça kal dedim."

"Birinden sizi çıkarmasını istemeden önce araziden çıkın."

"Siktir ," dedi Asher. Sonra döndü ve bir gök gürültüsü bulutu gibi uzaklaştı.

"Gidelim mi?" Clay yüzünde kendinden memnun bir gülümsemeyle sordu.

"Bu seni geri alacağım anlamına gelmiyor," dedi parmağıyla yüzünü göstererek.

"Tabii ki hayır," dedi. Elini dudaklarına götürdü ve oraya yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Öyle değil."

"Bunu göreceğiz."

Kadının ağzı açık kaldı ve adam sırtarak aile fotoğrafları için partinin geri kalanına gitmesini işaret etti.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

AÇIKTA

"Yani... gerçekten sanat galerisine gittin mi?" Andrea sordu.

Clay başıyla onayladı. Az önce inanılmaz sayıda fotoğraf çektirmişlerdi ve birazdan gelinle damat resepsiyonda boy göstereceklerdi. Gelin partisinde olmayan ailenin geri kalanı yerlerini bulmak için içeri doğru ilerliyordu ama Clay Andrea'yı bir dakika geride tutmuştu.

"Oradaydım. Seni görmeye geldim."

"Neden çekip gittiğini hâlâ anlamıyorum. Bu hiç sana göre değil." Mavi gözleri korku ve merak karışımı bir ifadeyle onunkileri aradı.

"Şimdi bilmiyorsun... ama öğreneceksin." Onun elini tuttu ve öptü. "Sana karşı çok yanlış yaptım, Andrea. Ama ayrı kaldığımız dört ay boyunca düşündüğüm tek kişi sensin."

"Ben tam olarak öyle duymadım," diye homurdandı.

"Olan her şeyi unutmaya çalıştım. Ve yapamadım. Yapamadım. Unutmayacağım. . Sen benim geçmişim ve bugünümsün ve geleceğim olduğundan emin olmak için savaşıyorum."

"Clay..." diye fısıldadı.

Yüzünde hızla sönmeden önce bir mumun titremesi gibi bir umut titreşimi belirdi.

"Gördüğüm zaman inanırım. Gidip oturacak bir yer bulacağım." Bununla birlikte, döndü ve ayrıldı.

Bu kez, kadın uzaklaştığında, kendini ezilmiş hissetmedi. Aslında, tam tersini hissetti. Bunları duymak istemişti. Ve eğer bunları her gün duyması gerekiyorsa, o zaman onu nasıl yola getireceğini bulacaktı. Çünkü onun kaçıp gitmesine izin vermeyecekti. Onsuz ne kadar incindiğini ve yalnız kaldığını görürken olmazdı.

"Haydi aşk çocuğu," dedi Savannah. Adamın koluna yapıştı ve onu gelin partisine doğru sürükledi.

Düğün organizatörü aceleyle konuşuyor ve Brady ile Liz arkada olmak üzere nedime ve sağdıçları yeniden düzenliyordu. Clay, Liz'in arkadaşı Massey'nin yanında duruyordu; Massey resepsiyona katılacağı için sersemlemiş görünüyordu. Clay, Massey'nin Liz'in diğer arkadaşlarından biri olan Justin'le çıktığından emindi. Justin alkollü araç kullanmaktan okuldan atılmadan önce UNC'de tanışmışlardı. Daha sonra kendi teknoloji şirketini kurmuştu.

"Hazır mısın?" diye nefes aldı. Neredeyse aşağı yukarı zıplıyordu.

"Evet. Her şey hazır."

DJ arka planda müzik çalarken isimlerini söyledi ve Clay ile Savannah, bir şahin gibi izlediği Massey ve Lucas'ın arkasından giriş salonuna girdiler. Chris ve Victoria da Clay ve Savannah'nın arkasından onları takip etti. Sonra müzik değişti, herkes ayağa kalktı ve gelinle damat içeri girdi. Pist tamamen boşaldı ve ardından DJ ilk danslarını anons etti. Michael Bublé'nin "Everything" şarkısı hoparlörlerden içeri süzüldü.

Clay, Liz'in Brady'yi, "Sakin buna cüret etme," diye uyardığını duydu.

Brady kaşlarını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Sadece doğru partnere ihtiyacın var, bebeğim."

Sonra Brady onu odanın içinde gezdirdi. Tüm Maxwell çocukları küçükken dans dersleri almışlardı. Anneleri bunun resmi davetler için bir gereklilik olduğunu düşünmüştü ve Brady de bunun karşılığını aldığını kanıtlıyordu. Onlar çalan şarkı eşliğinde zarifçe hareket ederken Liz başını arkaya eğdi ve güldü. Şarkı sona erdiğinde Brady, Liz'i uzun sarı saçları neredeyse yere degecek kadar eğdi ve coşkulu bir tezahürat eşliğinde onu öptü.

Onu düzelttiğinde Liz parmağıyla onu işaret ederek, "Bana cheesecake borçlusunuz bayım," dedi.

Brady onun elini öptü. "Oreo olsun, aşkım."

Brady ve Liz gelin partisinin geri kalanını bir sonraki dansa katılmaları için cesaretlendirdi. Clay, Massey'yi dans pistine çekti ve Savannah'nın Lucas'la dans etmesine üzülen izin verdi. Ama Clay Massey'yle sadece on saniye dans edebilmişti ki, Massey'nin erkek arkadaşı Justin birden ortaya çıkıp araya girdi. Easton'ın da neredeyse aynı sürede araya girdiğini görünce sevindi. Belki de Clay'in sandığından daha zekiymişti.

Clay'in gözleri Andrea'yı aradı ama Andrea hiçbir yerde . Onun yerine Gigi'yi buldu ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Odanın ortasında dans eder etmez "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Her şey planlandığı gibi gidiyor gibi görünüyor. Benimle geldiğin için teşekkürler, Gigi."

"Arkadaşlar birbirleriyle gerçekten garip durumlara katlanmaktan başka ne işe yarar ki?"

Clay güldü. "Umarım Andrea'yla tanıştırılmak senin için sorun olmaz."

"Yine mi?"

"Bu sefer randevum olarak değil, arkadaşım olarak ve tercihen benim kıyafetlerimle değil."

Gigi'nin yanakları kızardı. "Bunun için hâlâ çok üzgünüm." "Hey, sorun değil. Sonu iyi biten her şey iyidir."

"İşlerin iyi bitmesinden bahsetmişken... belki de işler iyi bitene kadar başka biriyle dans etmek benim için daha iyi *olur*."

Başını yana salladı ve Clay Andrea'yı net bir görebilmek için onu çevirdi. Andrea gergin görünüyordu. Bunu sadece, sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi duruşundan anlayabiliyordu. Bu güce sadece biriyle kafa kafaya çarpışmak üzereyken ihtiyaç duyuyordu.

"İyi fikir," dedi. "Hey, Chris!"

Chris birkaç adım ötede durmuş, hâlâ Victoria'yla dans ediyordu. "Evet, dostum?"

"Onu Duke Fan'a teslim et ve arkadaşım Gigi ile dans et."

"Arkadaş mı?" Chris kaşlarını kaldırarak sordu. Sonra Gigi'yi gördü ve tüm vücudu hareketsiz kaldı.

Victoria güldü ve başını salladı. Çoktan erkek arkadaşını aramaya başlamıştı ve Chris hâlâ dili tutulmuş bir şekilde orada duruyordu.

"Evet," dedi Clay, Gigi'yi bırakıp elini Chris'e uzatarak, "birlikte çalışıyoruz."

"Ah, Gigi," dedi elini Chris'e uzatarak. "Giana, uh... De Rosa. Yani Giana De Rosa, ama arkadaşlarım bana Gigi der."

"Chris, uh...Atwood. Arkadaşlarım bana ... Chris der."

Clay memnun bir sırıtışla başını yana eğdi. Bugün birden fazla arkadaşına yardım ediyor gibi görünüyordu.

"Bekle, adının *Giana* olduğunu bilmiyordum!" Clay öfkeyle konuştu.

"Çünkü hiçbir şeye dikkat etmiyorsun," dedi. "Haklısın."

Chris ve Gigi hâlâ orada duruyorlardı. Clay, Chris'in hayatı boyunca etrafını saran Maxwell cazibesine kapılmasını bekliyordu ama Chris, Gigi'nin büyüüne kapılmış gibiydi.

Clay onu arkadaşına doğru iterek, "Hadi git," diye ısrar etti. "Ben Andrea'yı bulmaya gidiyorum."

Chris gözlerini Gigi'den ayırmadan, "Tostunu unutma," diye mırıldandı. "Unutmam."

Clay güldü ve sonra odanın diğer ucuna, güzel kızının tatlı alanının yanında durduğu yere yöneldi. İnsanlar çoktan kalkmış ve farklı türde Güney yemekleriyle dolu çeşitli büfe alanlarından yiyecek almaya başlamışlardı. Liz bu kutlama için tıktık bir yemek yerine eğlenceli ve şenlikli bir şeyler yemek istediğinde ısrar etmişti. Gerçek partinin başlaması için dışarıda oyunlar bile kurulmuştu. İçki kuyruğu şimdiden uzamıştı. Ama Clay şu anda bunların hiçbirini umursamıyordu.

"Hey," dedi Andrea o yaklaştığında ihtiyatla.

"Selam."

"Yani... onu düğüne sen getirdin," dedi küçümseyerek. "Elbette onu getirdim. Muhtemelen en iyi arkadaşımdır."

"Hepimizin en iyi arkadaşlarımızla yattığını bilmiyordum."

"Olmadığından oldukça eminim," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Onunla yatmadığımdan beri."

Andrea gözlerini devirdi. "Bunu düğünde yapmayalım. Brady ve Liz iyi vakit geçirmeyi hak ediyor."

"Ve sen gerçeği hak ediyorsun, şu anda sana bunu veriyorum." Onun gözlerinin içine baktı. "Gigi'yle hiç yatmadım. Gigi'ye karşı hiçbir ilgim yok. Hatta umarım Chris'le takılır çünkü ben yanlarından ayrıldığımda birbirlerine sarmaş dolaş bakıyorlardı."

Andrea bu yorum karşısında kıkırdadı ve sonra bunu örtbas etmeye çalıştı.

"Hayır, bunu yapma bebeğim," dedi, elini çenesinin yan tarafında gezdirerek. "O güzel gülümsemeni asla saklama."

"Clay, dur... Bunu yapamayız."

"Neden olmasın? On beş yıldır bunu yapıyoruz. Yıllar önce o sahilde sana aşık oldum. Şimdi değişmemi bekleyemezsin."

"Bak, bunların hepsi kulağa... harika geliyor," dedi, onun kucağından uzaklaşarak. "Ama gerçek şu ki, ciddi olamazsınız. Bizi ciddiye alamazsın. Artık benim istediğim şeyleri istemiyorsun. Bu işe başladığımızda sadece bir çıkış yolu, ailemden kaçmanın bir yolunu arıyordum. Şimdi, bundan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyorum. Benimle birlikte değişmeni bekleyemem Clay. Daha önce hiç istemediğin halde daha fazlasını istemeni bekleyemem."

"Peki, başka bir yerde buldun mu?" diye sordu huysuzca. Kadının sanki o değişememiş gibi konuşmasından nefret ediyordu. O değişebilirdi ama o değişemez miydi? Son dört ayda, bir şeyi gerçekten istediğinde ne kadar değişebileceğini kendine kanıtlamıştı.

"Hayır," diye itiraf etti, "ama deneme şansını hak ediyorum." "Dene o zaman. Benimle dene."

Gözlerini kapattı. "Bunu yapmayalım. Lütfen. Başka bir gün. Başka bir gece."

Clay başını salladı. "Hayır, geri adım atmayacağım. Geçen seferki gibi çekip gitmeyeceğim. Boşluğun vardı. Benden uzak kaldın. Beni özlediğini *biliyorum* Andrea. Ben de seni özledim. Çekip gitmek söz konusu bile olamaz. Benimle dene."

Andrea'nın gözleri onunkilere kaydı. Her ne düşünüyorsa, hiçbiri yüzüne yansımıyordu. Andrea'nın politika fikrinden nefret ettiğini bilmeseydi, bu iş için onu önerirdi. Duygularını saklamakta Brady'den daha iyiydi.

"İyi," diye tersledi. "Burada mı? Hemen şimdi mi?" Kaşlarının havaya kalkma vakti gelmişti.

"Evet?"

Elini kendi elinin içine aldı ve onu resepsiyon odasından dışarı sürükledi. Dışarıda, oyunların kurulduğu yerin yakınındaki boş yeşil alana doğru yürüdüler. Herkes içeride yemek yiyor ve dans ediyordu, bu yüzden henüz dışarı çıkmamışlardı. Andrea onu oyunların yanından geçirip binanın yan tarafına doğru çekti. Tam olarak تنها sayılmazdı ama yeterince yakındı.

"Konuş. Neden sana bir şans daha vereyim ki? Açılış töreninden sonra başka biriyle yattın, ki bu özellikle kurallara aykırıydı. Ve bunun ötesinde, bir çift olarak *ailenle* birlikte bir etkinlikteydik. Sonra da gidip etrafta yattın. Tek bildiğim, o Gigi denen kızla birlikte olduğun" diye ağladı. Son birkaç aydır içinde biriktirdiği tüm öfke bir anda dışarı akmış gibiydi. Ellerini sağa sola sallıyor ve neredeyse ona hırıliyordu. "Benim istediğimi istemiyorsun Clay.

Bunu istiyorum!" Resepsiyona doğru eliyle işaret etti. "Aşk. Evlilik. Çocuklar. İsteyeceğimi *hiç* düşünmediğim şeyler. Senin istemediğini *bildiğim* şeyler. Birbirimiz için doğru kişi değiliz ve son dört ayımı kendime bunu söylemeye çalışarak geçirdim."

Clay bir an sessizlik içinde öylece durdu. "Bu senin için nasıl sonuçlandı?"

"Korkunç. Tek kelimeyle korkunç." Platin sarısı saçlarını omuzlarından aşağı itti. "Neden istememem gereken tek şeyi istiyorum? Neden seni bu kadar çok istiyorum?"

"Çünkü söylediğin o şeyler doğru değil." "Hangi kısmı?" diye sordu.

"Çoğunu."

Gözlerini kıstı ve ofladı. "Bana saçmalama Clay."

Ona doğru yürüdü. Kadın geriye doğru tökezledi ve doğruca binanın yan tarafına çarptı.

"Bana ne istediğimi söylemeye cüret etme, Andrea. Açılış töreninden sonraki o gece seninle konuğmama izin verseydin, Gımdıye kadar kimseyle yatmadığımı bilirdin. Yatağa yalnız girdim ve o şekilde uyandım."

Kız homurdandı ama adam elini kızın başının arkasındaki duvara vurdu.

"Çok ciddiym. Ben bir aptaldım. Sen beni Bad Suit'le... Asher'la incittikten sonra ben de seni istedim." "*Beni* incittin. Sana kıskanmadığımı, umursamadığımı söyledim ama bu koca bir yalandı. Benimle birlikte olabilecekken başka biriyle eve gittiğin için kıskançlıktan kör olmuştum. Bunu hissetmeni istedim. Bu yanıştı. Şimdi anlıyorum. Tamam mı? Anladım."

"Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi ama sesindeki zehir kaybolmuştu. "Yani kıskandın mı? Görev tamamlandı. Hiçbir şeyi değiştirmedim."

"Buralarda değildin. Değişip değişmediğimi bilmiyorsun."

Andrea gözlerini devirdi. "Evet. Tamam. Tamam."

"Yani sen değişebilirsin ama ben değişemem öyle mi? Sen on yıl sonra aşk, evlilik ve çocuk isteyebilirsin ama ben isteyemem öyle mi? Her nasılsa, ben Yale'e birlikte gittiğin aynı adam olarak kalıyorum ama sen büyüyebiliyor musun?" diye sordu.

"Ben öyle bir şey demedim..."

"Sen yaptın. Ve sana bunun saçmalık olduğunu söylemek için buradayım. Uzun zamandır Brady'nin gölgesinde duruyorum. Ama onu Liz'le birlikte izlerken kendimi daha çok büyük bir şeyin kenarında gibi hissediyorum. Şimdiye kadar bana hiç fark varmış gibi gelmemiştir. Ama adam mutlu. Kız da mutlu. O kadar aşıklar ki bu neredeyse mide bulandırıcı," diye itiraf etti. "Evet, onlar adına mutluyum. Brady'nin istediği her şeyi elde etmesini kıskanmıyorum ya da kızmıyorum. Tek bildiğim... benim her zaman istediğim şey tam önümde duruyor. Ve bir daha çekip gitmene izin vermeyeceğim."

Sonra, kız ona karşı çıkacak tek bir kelime bile edemeden, ağzını onunkinin üzerine indirdi ve dört aydır onu özlemenin ve on beş yıldır umutsuzca aşık olmanın verdiği tutkunun her zerresiyle onu öptü.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

O ZAMAN BENİ AL.

Andrea onun dudaklarına doğru nefes nefese kaldı.

Tadı cennet gibiydi ve daha da güzel kokuyordu. Sanki Clay son on yılını onunla geçirmiş, ama yine de tüm duyularını yeniden uyandırmıştı. Adamın eli kızın vücudunun yan taraflarında gezindi. bir şeyler tutuştu ve çok geçmeden Clay'in takım elbisesinin ön kısmına yapıştı.

Dili kızın ağzını harap ediyor, kızın verdiği her şeyi alıyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Onu şehirdeki evine geri götürme şekli yeterli olmamıştı ve bu çok erken kesilmişti. Şimdi bunun olmasına izin vermesine imkân yoktu.

"Sana ihtiyacım var," diye inledi boğazının derinliklerinde. "O zaman al beni."

İhtiyacı olan tek onay buydu.

Clay onun kalçalarının arkasını kavradı ve bacaklarını yukarı kaldırıp beline doladı. Kız Clay'in o güne kadar duyduğu en inanılmaz gıcırtıyı çıkardı. Bu sesle mutlu bir adam olarak ölebilirdi.

"Siktir, bu çok seksi."

Onları partiden uzaklaştırmaya bağladı ve Andrea'nın kafası öne çıktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Kimin umurunda? Sana ihtiyacım var. Şu anda."

Daha önce aleni zinayı hiç umursamamıştı... ve teknik olarak bu özel bir olaydı.

Elini adamın yanağında gezdirdi ve tırnaklarını adamın çene çizgisi boyunca uzanan yumuşak kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Pis çocuk."

Sırttı ve daha önce kullandıkları bekleme alanının kapısını tekmeleyerek açtı. Kızların eşyaları hâlâ odanın her tarafına dağılmıştı ama akli

pencereli duvar boyunca uzanan büyük siyah kanepeye oturdu. Eğer ona kalsaydı, Biltmore malikânesinin duvarının dibinde onu sikerdi. Ama Brady'nin düğününü bozmak istemiyordu. Kardeşine bu kadarını borçluydu.

Ama duracak kadar değil.

Kadınının içinde olmaya ihtiyacı vardı. Varlığından bile haberdar olmadığı ateşli bir tutkuyla ona ihtiyaç . Sadece ona ihtiyacı vardı.

Her şeyini.

Bu işin sonunda aralarında hiçbir şey kalmasını istemiyordu. Onun hakkında ne hissettiğini bilmesi gerekiyordu. Daha fazla oyun yok. Daha fazla iletişimsizlik yok. Daha fazla ayrı kalmak yok. Sadece şu anda o ve o.

Önsöz söylemeden kanepeye geri çöktüler. Andrea bacaklarını hâlâ Andrea'nın beline dolamıyordu ve yere düştüklerinde Andrea ona doğru eğildi. Andrea başını yastığa yaslayarak inledi. Sonra adamın yüzünü kavradı ve dudaklarını tekrar kendi dudaklarına götürdü. Adam şikâyet etmiyordu.

Ona doyamıyordu. Dört ay sonsuzluk gibiydi. Seks eksikliğinden değil. Biraz yapmıştı ama fark etmemişti. İçindeki hiçbir şeyi söndürmemişti. İçini yiyip bitiren bu şeyden onu kurtarmamıştı. O aylar boyunca tek istediği tek bir şeydi. Onu düzeltecek tek bir şey.

Andrea.

Ve şimdi, o buradaydı.

Elleri kızın elbisesinde gezindi. Kahretsin, onun mükemmel vücudunu özlemişti. Kıvrak ve kıvrımlı. Muhteşemdi. Sadece onun için.

Bir parmağını elbisesinin üst içeri soktu ve kız tekrar nefesini tutana kadar meme ucunda gezdirdi.

"Sakın benimle alay etmeye kalkma," dedi ona. "Bunu asla aklımdan bile geçirmem."

Ama durmadı. Kızın hoşuna gitti. Neredeyse onun altında kıvranıyordu. Başka bir düşünceye kapılmadan kumaşı tamamen kenara çekti ve dikleşmiş meme ucunu ağzına götürdü. Kadının bacakları adamın beline dolandı. Dudaklarından bir inilti kaçtı ama onu durdurmakla ilgili hiçbir şey söylemedi.

Parmaklarının arasındaki tomurcukla oynayarak uğraşırken dilini hassas derinin üzerinde gezdirdi. Yavaşça çekti

diğerini çekerken dişlerinin arasına aldı, nazik olmaktan çok uzaktı. Ve kadının tüm vücudu adamın etrafında gerildi.

"Clay," diye fısıldadı, "... bekleyemem."

Diğer eli meme uçlarının arasında gezinirken, meme uçlarından birini parmaklarının arasında tutmaya devam etti. Elbisesinin eteğini yukarı itti ve onu yine külotsuz buldu.

Sikeyim.

Eğer bu böyle devam edecekse bir daha asla ona külot almayacaktı. Külotu ondan koparmak ne kadar hoşuna gittiyse... onun külotu hiç giymeyeceği düşüncesi de bir o kadar çekiciydi.

"İstediğin bu mu?" diye sordu, bir parmağını vücudunun kıvrımları arasında kaydırarak.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Belli ki onu çok istiyordu. Kadın sıırıslıklamdı ve adamın tek istediği kendini onun içine gömmek ve asla ayrılmamaktı.

Ama bu sadece onunla ilgili değildi. Onun da inmesini istiyordu. Elinden gelse birden fazla kez.

İki parmağını kadının ıslaklığının içinde dolaştırdı, ta ki kalçaları elini itmeye başlayana kadar. Başparmağını zaten hassas olan klitorisinin üzerinde gezdirdi ve kızın her yeri titredi. Çok seksiydi. Ona boyun eğdirdiği için değil, ona bu zevki tattırmasına izin verdiği için. Bunu onun içinden çıkarabiliyordu. Birbirlerinden bunu çıkarabilirlerdi çünkü açıkçası, adam bu lanet takım elbisenin altında bir kaya kadar sertti.

Onun zaten çöküşün eşiğinde olduğunu hissettiğinde, parmaklarını onun içine soktu ve vücudunda roketlediğini hissedebildiği zevk dalgalarını çekti. Dizlerinin üzerine çöküp onun amını yemekten başka bir şey istemiyordu ama zaman kısıtlamasını göz önünde bulundurarak onu çılgına çevirdi.

"Becer beni," diye yalvardı. "İçime gir."

Dudaklarını bir kez öptü, yumuşakça, şefkatle. Onun şaşkın mavi bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi. O da hafifçe orantısız ve doygun bir şekilde gülümsedi. Adam buna bayıldı.

Takım elbise pantolonundan hızla kurtuldu ve ayaklarının dibine yığılmasına izin verdi. Sonra bacaklarını tuttu ve içine girmeden önce tekrar beline doladı.

"Oh, ," diye inledi onun içinde dibe vurduğunda. "Lanet ."

"Tanrım, seni çok özledim," dedi.

"Tahmin bile edemezsin."

"Sanırım biliyorum."

Platin rengi saçlarını yüzünden çekti, dudaklarına şefkatli bir öpücük daha kondurdu ve sonra hareket etti. Yavaşça değil. Kendini zor tutuyordu. Kızın ona bakma şekli. Yüzündeki hayranlık ifadesi. Maske düşmüştü ve arzu apaçık ortadaydı. Kısa kesik kesik nefes alışları. Gözlerinin buğulanması. Akrilik tırnaklarının sırtına batması.

Eve dönmek gibiydi.

Olması gereken yer burasıydı ve birlikte olması gereken kişi de buradaydı.

Bunu başka birinden elde edebileceğini düşündüğü için aptalın tekiydi.

Seks. Sikişmek. Sevdiği kadının içinde olmanın verdiği hisle kıyaslandığında hiçbirini aynı değildi.

Her ikisi de eforla nefes nefese kalana kadar itişlerinin temposu arttı. Adam kadının vücuduna çarptı. Ona sahip oldu. Vücutları tekrar tekrar bir araya geldi. İkisi de diğerini neyin harekete geçirdiğini çok iyi biliyordu ve yıllar boyunca yaptıkları onca pratikle bu, iyi akort edilmiş bir gitar çalmak gibiydi. O sadece doğru teli koparabilirdi. Doğru melodiyi tıngırdatabilirdi. Onun vücudunun mükemmel şarkısını çalabilirdi.

Uyum.

Mükemmel bir uyum.

Andrea onu Giddetle bir kez öptü ve sonra duvarlarının onun etrafında kasıldığını hissetti. Orgazmı aynı Giddetle onu sarsarken yıldızları gördü.

Öne doğru kollarının üzerine çöktü ve alnını onunkine yasladı. Nefesleri birbirine karışan havada soluk soluğa çıkıyordu. Alan çok küçük geliyordu. Sanki sadece ikisi varmış ve dünyanın geri kalanı yokmuş gibi. O anda aralarına hiçbir şey giremezdi.

Bunu paylaştıktan sonra

olmaz. "Clay..."

"Andrea..."

"Seni

seviyorum."

Derin bir nefes aldı ve gülümsediğini görmek için ona baktı. "Ben de seni seviyorum."

Birkaç dakika birbirlerine sarındıktan sonra, ikisi de giysilerini düzelttiler. Andrea yandaki tuvaleti buldu ve saçlarını düzeltmiŒ, gülümsemesi ıŒıldayarak hafifçe kızarmıŒ bir halde geri döndü. Nasıl görüldüğü umurunda bile değildi ama Andrea aynaya bakması için ısrar etti.

Biraz toparlanması daha iyi oldu çünkü... hala yapması gereken bir konuşma vardı.

DıŒarı çıktıŒında Andrea'nın elini tuttu. "söyledin... deŒiŒmemi beklemediğini söyledin. Burada yaptığımız şeyin tüm geçmiŒi geride bırakabileceğini hayal etmeyi çok isterdim ama tüm eski yaraları iyileŒtirmedini biliyorum. kadar istesem de. Sadece bir Œans istiyorum... ikinci bir Œans. Ben deŒiŒtim."

"Bunu duymak harika."

Sırıttı. "Yani, dürüst olmak gerekirse, ben hâlâ senin aşık olduŒun aynı pisliŒim, ama seninle olmak istiyorum. Eğer yalvarmam gerekiyorsa... yalvarma becerilerim üzerinde çalıŒabilirim."

Güldü ve sesi çok güzeldi. Tanrım, onunla ilgili her şey çok güzeldi.

"Sürünmeyi göreceğiz. Bu cidden bir manzara olurdu. Clay Maxwell... sürünüyor." Sanki onu elleri ve dizleri üzerinde yalvarırken hayal ediyormuş gibi ondan uzaŒa baktı.

O anda dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ onun elini tutuyordu ve öptü. "İkimiz de hatalar yaptık. İkimiz de birbirimizi incittik. Bunun gerçek olup olmadığını anlamamızın tek yolu gerçek bir Œans vermek. Eğer bundan sonra senin için yeterli olmazsa... o zaman çekip gidebilirsin. Senin için sürekli geri gelmeyeceğim. Gitmene izin vereceğim."

"Clay," diye fısıldadı. Eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Diz çökmeni seviyorum ama ayaŒa kalk. Bana yalvarmak zorunda deŒilsin. Ben de her şeyi berbat ettim. Bir Œans daha istiyorum. İŒe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama olmasını isterim."

Çift resepsiyona döndüğünde akŒam yemeğinin bitmiŒ olduğunu gördü. Tüm katılımcılara Œampanya daŒıtılıyordu. Brady ve Liz yan masada durmuş pasta keserken, herkes onların fotoŒraflarını çekiyordu.

Chris çılgına dönmüş bir halde Clay'in önünde belirdi. "Hangi cehenneme gittin sen? Kadeh kaldırmanın yemeğin sonunda olması gerekiyordu ama bunu sensiz yapamazdık. Pastaya geçtiler."

"Kimse aldırıyor gibi görünüyor," diye belirtti Clay.

Chris başını salladı. "Bunu yapmak üzereyiz, umarım hazırsındır."

Katılımcılara pasta dağıtıldı ve ardından Chris ve Victoria coşkulu kalabalığın önünde konuşmalarını yaptılar. Chris, Brady'nin UNC'de şöhrete kavuşması ve ardından politikaya atılmasıyla ilgili şakalar yaptı. Liz'le ilk tanıştığı zamandan bahsetti.

-Brady onu dairesine getirdiğinde ve daha ilk günden onun Brady için doğru kişi olduğunu anladığında. Victoria biraz daha... renkliydi. Liz'in kıpkırmızı kesilmesine neden olan birkaç şaka göndermesi yaptı. Ama konuşmanın sonunda Brady ve Liz o kadar çok gülmüşlerdi ki, her ikisi de yanlarını tutmak zorunda kalmıştı.

Clay artık sıranın kendisine geldiğini biliyordu. Andrea'yı tatlı masasından aldığı cheesecake ile baş başa bıraktı ve odanın önüne doğru yürüdü. Mikrofonu kendisine sırttan Victoria'dan aldı.

"Geç onu," dedi göz kırparak.

"Meydan okuma kabul edildi."

Elini dağınık saçlarında gezdirdi, Andrea'yla olanlardan sonra nasıl görüldüğü umurunda bile değildi.

"Hey, millet!" Clay, bütün gözler kendisine çevrilince kravatını düzelterek konuştu. Brady ve Liz'e bir göz attı.

Brady biraz endişeli görünüyordu, Liz ise daha da endişeliydi. *Onları otobüsün altına atacağımı mı düşündüler?*

"Brady'nin düğününde bir konuşma yapmam gerektiği söylendiğinden beri Brady hakkında söyleyeceğim korkunç utanç verici bir şey planlıyordum. Yani, gerçekten, ilk kez mikrofonun arkasında ben olacağım ve o olmayacak, bu yüzden bunu kendi avantajıma kullanmalıyım, değil mi?"

Kalabalık güldü ve arkadaki birkaç kişi alkışlayarak onu teşvik etti.

"Eminim herkes kardeşim, mükemmel Brady Maxwell hakkında birkaç korku hikâyesi dinlemek ister," diye şaka yaptı Clay. Hatta sırtımayı bile başardı. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, sizinle paylaşacak o hikâyelerden hiçbirini bulamadım. Çünkü bugün Liz Dougherty'yle evlenen o adam-" Hafifçe güldü. "Liz Maxwell, affedersiniz, yaşayan en şanslı orospu çocuğu."

Herkes yine kahkahalara boğuldu. Ama o çok ciddiye.

"Brady ve Liz'in bir çift olduğunu ilk öğrendiğimde ilk düşüncem, '*Nasıl bu kadar şanslı olabildi?*' Yani, Liz bile

mükemmel kardeşimden daha mükemmel. Brady'den daha zeki, daha güzel, hatta belki de *daha* hırslı ve bunun mümkün olabileceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

Bir elini tekrar saçlarının arasından geçirdi ve Liz'e göz kırptı. "Sonra, geçen yıl boyunca onları birlikte izlerken, bekâr kardeşimin aşık olduğu bana ve onu tanıyan herkese açıkça belli oldu. Bu kadına sırılsıklam, kariyerini riske atarak, halkı riske atarak, dünyayı riske atarak aşık olmuştu." Clay Liz'i işaret etti. "Ve bu hayatının en iyi kararıydı." O anda Brady'nin gülümsemesi mıknaş gibiydi. Clay'in kendisi hakkında bu kadar güzel bir şey söyleyebileceğini hiç bilmiyormuş gibiydi. Bir şey söyleyebileceğini Kimse hakkında bu kadar güzel konuşamazsın.

"Küçük oğul olarak, bir efsanenin gölgesinde yaşamamanın nasıl bir olduğunu ancak hayal edebilirsiniz. Ama Liz'le birlikte olduğundan beri gölge gibi hissetmiyorum. İnanılmaz bir şeyin kenarında olmak gibi hissettirdi. İnanmaya değer bir şeyin. Brady ve Liz, odadaki herkesin gerçek aşkı bulmayı talep etmesine neden olan türden bir çift." Gözleri Andrea'yı aradı. "Öyle büyümlü bir şey bulmak ki, hiçbir şey ve hiç kimse bunun önünde duramaz. Ve bugün burada durup tanıdığım en iyi iki insana tebrik konuşması yaptığım için çok mutlu ve gururluyum."

Clay kadehini havaya kaldırdı. "Brady ve Liz'e. Bir ömür boyu mutluluğa, neşeye, sonsuz alaycılığa ve harika sekse!"

Herkes tekrar kahkahalara boğuldu ve kadehlerini kaldırdı.

Arkadan biri "Clay Maxwell başkan adayı!" diye . O da güldü ve "Şerefe!" dedi.

İçkisini yudumladı ve ağabeyi ile yeni yengesine sarılmak için yanlarına gitti.

"Bu harikaydı, dostum," dedi Brady. "Minnettarım."

"Elimden geleni yaparım."

Liz kollarını onun boynuna atarak, "Clay," dedi, "bu kadar nazik olabileceğini kim bilebilirdi? Buna bayılıyorum."

"Sakin ol, kardeşim. Daha yeni evlendin. Bana tecavüz etmek için daha sonra bekle." "Birisi çoktan yapmış gibi görünüyor," dedi onu dürterken. Adam omuz silkti ve onu dürttü. "Elimde değil, biliyorsun." "Biliyorum."

Kalabalığın arasından Andrea'ya doğru ilerledi. Yanından geçerken Victoria ona ters ters baktı.

Göz kırptı. "Meydan okuma tamamlandı."

"Göt. Beni gerçekten geçmemen gerekiyordu. Neden iyi seksin şerefine kadeh kaldırmak aklıma gelmedi?" Victoria homurdandı.

"Harika seks," diye düzeltti. Sonra Andrea'yı kollarının arasına aldı. "Harika seksten bahsetmişken..."

"Az önce biraz yedin," dedi başını sallayarak.

"Evet... ama benim bir odam var." Cebinden bir anahtar çıkardı ve kızın gözlerinin önünde sallandırdı.

"Sonra," dedi ona vurarak. "Önce onlarla kutlayalım." "Haklısın. Sen her zaman haklısın."

Böylece, sonraki birkaç değerli saati Brady ve Liz'in destansı partisinin tadını çıkararak geçirdiler. Clay, Andrea'yla geçirdiği bu zamanın aralarındaki ilişkiyi ne kadar değiştireceğini bilmiyordu. Hâlâ ona karşı bir mesafe hissediyordu. Bunun aralarındaki bilinmezlik korkusundan kaynaklandığından emindi ama bu tek gece için bunu düşünmeyecekti. Gerçek dünyayla yarın başa çıkabilirlerdi. Ne de olsa bu gerçekten de onların unsuruydu; tüm ailesinin etraflarında olduğu büyük bir olay.

Belki yarın, baş başa , nasıl ilerleyeceklerini .

Brady ve Liz sonunda bu gece için partiden ayrılmak zorunda olduklarını açıkladılar.

Brady bir kolunu Liz'in beline dolayarak, "Bütün gece kalıp parti yapmak isterdik," dedi, "ama gelinimle yalnız kalmam *gerekiyor*."

Clay homurdandı. Adamı suçlayamazdı.

Uğurlama için hazırlandılar ve çok geçmeden Brady ve Liz bir dizi insanın arasından koşarak el salladılar, bir limuzine bindiler ve gün batımına doğru yola çıktılar.

Bölüm 24

BİZİM KARARIMIZ

Brady ve Liz'in düğününden bir gün sonra Andrea'nın yanında uyanmak Clay'in başına gelen en güzel şeydi. Onun sıcak bedeninin yanına kıvrılmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Platin saçları yastığın üzerine yayılmış, bazı telleri yastık kılıfına karışacak kadar hafifti. Elleri onun yanlarında geziniyor, dudakları omzuna bastırıyor, aleti onun küçük, sıkı kıkına değiyordu.

Çıplak.

Tamamen, yüzde yüz çıplak. Onun burada, yanında olmasından hoşlanıyordu.

Aleti onu hissettikçe sertleşmeye ve uzamaya başlamıştı bile. Bütün geceyi onunla geçirmişti ve bu yeterli olmamıştı. Yakınından bile geçmemişti. Tekrar onun içine girmek istiyordu.

"Bebeğim," diye fısıldadı tenine karşı.

Kadın inledi. Omzundaki çıkıntıyı öptü ve elini kalça kemiğinin üzerinden bacaklarının arasına doğru kaydırды. Klitorisine ilk nazik dokunuşunda kıpırdandı. Bacağını kalçasının üzerine çekerek onu kendisine doğru açtı ve nazikçe ona yeniden hayat verdi. Ne olup bittiğini anlaması bir dakika kadar sürdü.

"Clay?" diye fısıldadı.

"öyle, bebeğim." Onun omzunu tekrar öptü.

Sonra parmaklarını içine daldırdı, uçlarını ıslattı ve daha fazlası için klitorisine geri döndü.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandı. "Sana da güneydin."

Elini geriye uzatıp adamın aletinin etrafına sararken hoş bir iç çekti. Ona uyguladığı yavaş tempoyla onu okşamaya başladığında gözleri başının arkasına yuvarlandı.

Aralarındaki bu birikim sarhoş ediciydi. Dün gece ya da bundan önceki yıllar boyunca onunla kaç kez birlikte olduğunun bir önemi yoktu; sanki her şey yeniden ilk kez oluyormuş gibi hissediyordu.

Yeni keşifler. Yeni hisler. Yeni orgazmlar.

Yine de aynı lanet arzu. Aynı şekilde onun vücudunu da tanıyordu; her sesi, her kıpırtıyı, her nefesi. Aynı şekilde, ondan gelen yumuşak kasılmaların bebeğinin orgazma çok yaklaştığı anlamına geldiğini de biliyordu.

"Benim için gelmeni istiyorum aşkım," diye fısıldadı. "Hayır," diye nefes aldı.

"Oh, evet."

Andrea onun elinden yuvarlanarak uzaklaştı. Bir an için orada öylece kalakaldı, ne düğündüğünü merak ediyordu. Bütün gece birlikteydiler. Elbette araları sihirli bir Çekilde düzelmemişti ama bu sabah kaçıp gidebileceği anlamına da gelmiyordu.

Sonra ona sırtıttı ve onu yatağa doğru itti, aleti yukarı doğru çıkmıştı, bir kaya kadar sert ve onun için hazırды.

"Üstte olmak istiyorum ve benimle gelmeni istiyorum," diye talep etti.

Adam yatağın içine doğru gevşedi. "Sen nasıl istersen."

Bir an için ne kadar korktuğunu fark etti, kadının bunu durdurmak istemesinden endişelenmişti. Daha önce bir kadından böylesine korktuğunu hiç hatırlamıyordu. Eğer bu onu korkak yapıyorsa, tamam. Bu kadın için aylarca delirmişti... bunu da listeye ekleyin.

Andrea bacağına onun kalçalarına geçirdi ve kendini onun üzerine bıraktı. Yüzündeki gülümseme coşkuluydu. Ellerini adamın göğsüne dayadı ve sikinin üzerinde bir aÇağı bir yukarı hareket etmeye baÇladı. Göğüsleri hareketle birlikte harika bir şekilde zıplıyordu ve adam bu manzaraya bakarken neredeyse onun hamlelerine karşılık vermeyi unutuyordu. Sabahın erken saatlerinde pencerelerden içeri süzülen ışıkta bir tanrıça gibi görünüyordu. Kendini onun aletine bıraktığında ve o da onu takip ettiğinde, ona tapacağına gerçekten inanıyordu.

Uzun bir duş aldılar, birbirlerini sabunladılar ve birlikte olmanın kolaylığını hatırladılar. Sonra, ona son bir öpücük verdikten sonra, onu

Banyoda bolca vakit geçirmeyi ve hazırlanmayı sevdiğini biliyordu.

Clay aceleyle attığı takım elbise pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve mesajları kontrol etti. Brady'den bir mesaj vardı.

Arabayı çöpe atmak , değil mi? Pislik.

Clay içtenlikle güldü. O, Chris ve Lucas bir gün önce Brady'nin Lexus'unu camlarına düğün sloganları yazarak, içte ve dışta akla gelebilecek her yeri çiçeklerle *süslemişler*, tamponun arkasından iplerle teneke kutular sarkıtmışlardı.

Hepsi etkinliğe katılmış ve muhtemelen biraz abartmışlardı. Ama Brady sadece bir kez evlenecekti ve onunla böyle uğraşmak eğlenceliydi. Ayrıca, o kadar da üzgün olamazdı. Liz'le birlikte üç haftalığına Bora Bora'ya gitmek ve Clay'in tüm zaman boyunca sadece sevişeceklerinden şüphelendiği özel bir su üstü bungalovunda kalmak üzere havaalanına doğru yola çıkmışlardı. Liz yanında bir kütüphaneyi dolduracak kadar kitap getireceğine yemin etmiş olsa da, Clay Liz'in kitap okuyacak vakti olacağından şüpheliydi.

İkinci mesaj, odasından kovduğunu suçlulukla hatırladığı Gigi'den gelmişti. Onlar için iki odalı bir süit tutmuştu çünkü belli ki birlikte kalmayacaklardı ama Andrea'yla işler hayal ettiğinden de iyi gittiği için... Gigi'den gelmemesini istemişti.

Umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Aslında, bütün gece Chris'e bakıp durduğu için Clay yine de oraya mı gideceğini merak etti.

Ne zaman hava almaya çıksan, eşyalarımı ihtiyacım oluyor. Giysiler falan. Güvenli olduğunda bana haber ver. Yoksa burada oturmuş, votka kokuyor ve utanç yürüyüşü yapıyor gibi görünüyorum. Yani, bilirsin... benim için normal.

Clay homurdandı ve ona geri mesaj attı.

Biraz zaman alacak.

Sikeyim.

Belki şimdi gelsen sorun olmaz.

Eğer bu garipse, senden sonsuza kadar nefret edeceğim.

Clay, Andrea'nın banyoda iğinin bitmesine en az kırk beş dakika daha olduğunu düğündü. Ve eğer dün gece onun hayatında istediği tek kadın olduğunun kanıtı değilse, o zaman şu anda onu ikna etmek için başka ne yapabileceğinden emin değildi. Yine de sonrası için bazı fikirleri vardı.

Gigi anahtar kartını kullanarak kapıdan içeri girdi ve neredeyse parmak uçlarında yürüyerek kalmayı planladığı ikinci yatak odasına geçti. Clay oraya varmadan önce üzerine gerçek giysiler -turkuaz rengi polo ve haki pantolon-giydiğinden emindi. Bavulundan giysilerini çıkarırken ona el salladı ve sonra fermuarını bir kez daha kapattı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Peki... dün gece neredeydin?" diye sordu, onu kapıya kadar takip ederek. "Bir odam var."

Clay gözlerini kıstı. "Yalan söylüyorsun, De Rosa. Biltmore düğün için doluydu."

Gözlerini devirdi. "Ve?"

"Bir oda tutamadın, bu da bana başkasının odasında kalmışsın gibi geliyor." Kapı çerçevesine yaslandı ve onun kıvranışını izledi.

"Nerede olduğum önemli değil, Maxwell. Önemli olan tek şey, kız arkadaşını geri almış olman."

Ona çabucak sarıldı ve sonra kapıyı açtı. "Um...neler oluyor?" Andrea sordu.

Kadın sessizce yatak odasına girmişti. İçeride sadece on beş dakika kaldığını ve dışarı kalem gibi düz saçları ve hafif bir makyajla çıktığını düşününce çok şaşırmıştı. Göz kamaştırıcıydı. Güneşe bakmak gibiydi.

"Selam bebeğim," dedi kayıtsızca. "Gigi eşyalarını almaya geldi. Bizi rahatsız etmemeye çalışıyordu."

Andrea burnunu kırıştırdı. Andrea'nın Gigi'yle olanları hâlâ unutmadığını biliyordu... hiçbir şey olmamasına rağmen. Andrea'yı sonsuza dek kaybettiğini düğündüğü gece Gigi'ye verdiği kötü niyetli öpücüğün Andrea'nın endişelenmesini gerektirecek bir şey olduğunu kesinlikle düğünmüyordu.

"Anlıyorum," dedi kollarını kavuşturup Gigi'ye bakarak.

"Evet. Çok özür dilerim. Seni hiç rahatsız etmek istemezdim ama... başka kıyafetim yok," dedi Gigi aceleyle.

Clay, Gigi'ye sempatik bir bakış attı. Bu onun için çok garipti.

"İkinizi tekrar bir arada gördüğüme gerçekten sevindim."

Andrea soğuk bir sesle, "Tekrar birlikte değiliz,"

dedi. Clay'in başı dönüp ona baktı. "Ne?"

"Um... Sorun çıkarmak istememiştim." Gigi ellerini kaldırdı. "Clay'den hiç hoşlanmıyorum. O benim kardeşim gibi."

"Tekrar bir araya gelmeyeceğiz de ne demek?" Clay sordu.

"Bu çok açık, değil mi?" Andrea söyledi.

"Bunun hiç de açık olduğunu sanmıyorum. Eğer tekrar bir araya gelmeyeceksek tüm bunlar neydi?"

Gigi bir adım geri çekildi. "Lanet olsun. Özür dilerim. Eşyalarımı almaya gelmemeliydim. Chris'lere falan geri döneceğim."

Clay onu sisler içinde duydu. Gigi ve Chris konusunda haklı olduğu için zafer kazanmış gibi hissetmek istiyordu ama tek duyabildiği kulaklarındaki uğultuydu. Gigi odadan geri geri çıktı ve kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu. Başka bir şey düşünmeden odanın karşısına geçti ve kızın yüzüne baktı. "Bu sabah sevişirken bana yine mi kızdın?"

"Ben banyodayken onu otel odanızda gördüğümde mutlu olmamı mı bekliyorsunuz?" Andrea sordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu saçmalığa izin vermeyeceğim. Bunu daha fazla yapamam Clay."

"Gigi'yle aramızda *hiçbir şey yok!*" diye bağırdı. "Hiçbir şey yok!" "O zaman neden onu saklıyordun? O zaman neden etrafta sinsice dolaşıyordu?" Clay telefonunu kaptı ve onun yüzüne doğru itti. "Oku. Hiçbir eşyası yoktu ve

Chris'in odasında kalıyordu çünkü dün onu kovdum, böylece yalnız kalabilecektik. Kendi odası vardı. Biz yalnız değildik.

Hatta aynı *odada* uyuyacaksın Andrea."

Andrea telefonunu karıştırdı ve sonra mesajların ağırlığı altında ezilmiş gibi . "Sen... gerçekten onunla birlikte değil misin?"

"Gerçekten değilim," dedi ona kararlılıkla.

"Başka bir kızla nasıl arkadaş olabildiğini anlamıyorum," dedi kararsızca.

"Şimdiye kadar sadece benimle böyle bir ilişkin oldu."

"Ben de bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Gigi'yle aramız hiç böyle olmadı. Birbirimize çok benziyoruz. Birlikte

birlikte çok fazla zaman geçirdik. Ve her şey için bana bok atıyor." Başını iki yana salladı. "Aslında şu anda herkesten çok onun senin tarafında olduğunu düşünüyorum. Senin kaçmana izin verdiğim için benim koca bir aptal olduğumu düşünüyor."

"Şey... ," dedi Andrea.

"Evet, haklısın. Ve son dört aydır her gün bundan pişmanlık duyuyorum." Adam ona doğru uzandı ve bu kez kadın onun elini tutmasına izin verdi. "Mükemmel olmayacağını biliyorum. İkimizin de ilerlemekle ilgili sorunları olduğunu biliyorum. İkimiz de on yıl boyunca birbirimizi becerdik ve bu iyiydi. Sonra artık bunu yapmanın iyi olmadığı gerçeğiyle yüzleşmeye başladığımızda, aptallar gibi davrandık. Ama ben buradayım ve güvenmek zorundayız. Deniyorum ve burada benim için senden başka kimse yok. Beni duyuyor musun?"

Başını salladı. "Evet. Ben sadece... Sanırım bu sorunları aşmaya başlamadan önce bunu iş başında görmem gerekiyor."

"Benim için sorun değil. Sanırım ikimiz de bunun üstesinden gelmek zorundayız. Yani..." Clay başının arkasını kaşıdı. Ayrılık konusunda ne kadar berbat durumda olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama tam bir manyak gibiydi. Andrea'nın onu terk edip gitmesi hayatının en zor anlarından biriydi. "Tek kelime etmeden çekip gittin Andrea. Ayrıken ne *duymuş* olursan ol, bu benim için kolay değildi."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Ama ayrı kaldığımız dönemde, tekrar bir araya gelirsek her şeyi farklı yapacağımıza karar vermiştim. Dün gecedен sonra, oraya doğru gittiğimizi düşündüm. Bu yüzden, tekrar bir araya gelmeyeceğimizi söylediğini duymak istemiyorum."

Ona dönüp baktığında gözleri kısıldı. "Bu benim kararım." "Hayır, öyle değil. Bu *bizim* ve ben senin gidip bunu yapmanı istemiyorum. tekrar bensiz."

"Ben sadece..." Yutkundu ve ellerini bıraktı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, . Bunu birlikte yapıyoruz."

"Sen kimsin ve Clay Maxwell'e ne yaptın?" diye sordu neşeyle.

"Başımdan beri buradaydım. Tam . Ben sadece... Bilmiyorum... mü?" Güldü.

"Kim tahmin edebilirdi ki?"

"Muhtemelen hiç kimse. Asla."

"Evet." Andrea saçlarını omuzlarından ayırdı ve çekti. "Peki, bundan sonra nereye gideceğiz?"

"Herhalde Gigi'yle bağlamalıyız." Andrea çenesini sıktı. "muyuz?"

"Bad Suit'le çoktan anlaştık. Gigi'nin aramgirmesini istemiyorum." "Sadece ondan hoşlanmıyorum, tamam mı?"

Clay başını salladı. "zorunda değilsin. Ama o buralarda olacak, Andrea. Birlikte çalışıyoruz ve arkadaşız."

"Arkadaşız," dedi kuru bir sesle.

"Evet. Sadece arkadaşız. Bunu anlaman için sana kaç kere söylemem gerekiyorsa söyleyeceğim."

"Neden bana eşyalarını almaya geleceğini *söylemedin*? Neden saklamak zorundaydın?" diye sordu, sesi kısıktı. "Eşyalarını almaya geleceğini ve aynı odada yatmayacağınızı anlıyorum ama gerçekten gizlice dolaşmak zorunda mıydın?"

Clay bir elini saçlarında gezdirdi ve ayaklarını sürüyerek yürüdü. O kadar uzun zamandır böyleydi ki bazı alışkanlıklar zor ölüyordu. Şu andan itibaren dikkatli olması gerektiğini biliyordu. "Bilmiyorum. Belki de kurduğumuz barışı bozmaktan biraz endişelendim."

Andrea titrek bir nefes verdi ve ona tereddütlü bir gülümseme fırlattı. "Tam bir kaltaktım, değil mi?"

"Sen... pek de hoş değildin," dedi dikkatle. "Ama seni eşyalarını almaya geleceği konusunda uyarmalıydım."

"Evet, bana söylemeliydin. Ama sanırım neden söylemediğini anlıyorum," dedi sonunda. "Sadece bunu tekrar yapmanı istemiyorum. Eğer Gigi hayatımızda olmak zorunda kalırsa, o zaman aranızdaki her şeyi ikinci kez değerlendirmek istemiyorum."

Clay eğildi ve onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Tamamdır."

"Ve sanırım daha hoş olmaya çalışacağım. Belki de... Chris'le birlikte brunch yapmak isterler mi diye bakmalıyız?" Onun için gerçekten zor bir şey olduğundan emin olduğu şeyi söyledikten sonra alt dudağını çiğnedi.

"Eminim bu hoşlarına gider."

Yirmi dakika sonra, dördü de şampanyalı brunch için Estate'in restoranında oturuyorlardı. Gigi son derece rahatsız görünüyordu. Andrea ilk kadeh şampanyasını iki nokta beş saniyede bitirmiş ve bir tane daha istemişti bile. Chris sürekli Clay'e bakıyor ve içinden kıs kıs gülüyordu.

Evet, bunu o yapmıştı. Ve kabul etmek zorundaydı... tam bir aptaldı.

Bu hiç de onun istediği gibi gitmiyordu.

"Peki... odadaki fili ele almalı mıyım?" Clay sordu.

Gigi ve Andrea gergin gözlerle ona baktılar. Chris hâlâ gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Chris'le sikiştiniz mi?"

"Aman Tanrım!" Gigi ağladı. Başını ellerinin arasına gömdü.

Andrea ona vurdu. "Göt."

Chris gerçekten de bir kahkaha patlattı. "Neden şaşırmadım ki?"

"Ama hadi ama! Herkes bunu merak ediyor," dedi Clay. Ellerini salladı. "Senin odanda kaldığını söyledi. Bütün gece birlikte takılmışsınız. Söyle bize."

"Sen çekilmez bir pislisin," diye bağırdı Gigi. Bu kez onun koluna bir şaplak attı. "Bu konuyu açtığına inanamıyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gerçekten şaşırmıştı.

"Tamam, hayır, yapabilirim. Ama hayatımın en garip hafta sonlarından biri için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, De Rosa." Adam ona sırttı ve kadın sadece başını salladı.

Andrea masadakilere havalı bir şekilde, "Hepimizin bir konuda hemfikir olmasına sevindim," dedi.

"Clay aptal mı?" Chris şaka yaptı.

"Kesinlikle."

sırası ondaydı. "Hey! Ben sadece havayı dağıtmaya çalışıyordum. Siz ikiniz ya birbirinizin gözlerini çatalla oyacak ya da bir daha kimseyle göz teması kurmayacakmışsınız gibi görünüyordunuz. Benim yüzümden birkaç kahkaha atacaksanız, buna değer gibi görünüyor."

Chris sırttı. "İşte ruh budur."

"Ve her neyse, siz ikiniz birlikte takılmaya alışsanız iyi olur," dedi Clay, "en iyi arkadaşım ve sevgilim."

"Hangisi hangisi?" Andrea nefesinin altından konuştu.

Ona uzun uzun baktı. Sonra onun eline uzandı ve öptü. "Bunun cevabını biliyorsun."

"Haklısın," dedi iç çekerek.

Gigi, "Merak eden varsa diye söylüyorum, ben en iyi arkadaşım," dedi. Chris kıkırdadı. Clay rahatlamış görünüyordu. Andrea ikna olmamış görünüyordu.

Andrea, "Evet. Sanırım hâlâ onun Gahir evindeki alt kata boxer'ıyla gelmeni unutamıyorum," dedi. "Dava et beni."

Chris, Clay ve Gigi'nin arasına bakarken gözleri yuvarlandı.

"Aslında bizim yaptığımız da bu," dedi Gigi kendi çekingen gülümsemesiyle. Andrea gülmekten kırıldı. "Doğru."

"Ama gerçekten... görüldüğü gibi değildi. Seks yapmadık ve hiç yapmadık." Ürperdi. "Aksini düşündüğün için hâlâ kendimi çok kötü hissediyorum."

Andrea başıyla onayladı.

"Dostum Clay," dedi Chris, gerginliği keserek, "işleri nasıl ilginç hale getireceğini çok iyi biliyorsun."

"geleni yaparım. Tüm bunları aradan çıkardığımıza göre, yemek yiyebilir miyiz?" Clay sordu.

"Yemek mükemmel olurdu," diye kabul etti Chris. "Yine de, eğer gerekliyse, daha fazla garip sohbete itirazım yok."

İki kız da aynı gözlerini devirdi. Sonra, diğerinin bunu yaptığını fark ettiklerinde kahkahalara boğuldular.

"Erkekler!" Gigi söyledi.

Andrea başını salladı. "Doğru mu?"

Clay bunu anlamıyordu ama en azından iyi geçiniyorlardı. Onun için önemli olan tek şey buydu.

Bölüm 25

BÜYÜK SÜRPRİZ

İki hafta sonra Clay ve Andrea New York'taki LaGuardia Havaalanı'na indiler. Clay hafta sonu izin almayı başarmış ve tüm bu tatili planlamıştı.

Düğün hafta sonundan sonra Andrea'yla araları iyi olmuştu. Her şey birdenbire yoluna girmiş sayılmazdı. Tekrar birlikte yaşamıyorlardı. Andrea kendi dairesinde kalıyordu. O da kendi evinde kalıyordu. Banliyödeki evleri terk edilmişti. Onu göremediği zaman yokluğundan nefret ediyordu, hatta düğün hafta sonu bitmek bilmeyen bir seks yaşadıkları ve o zamandan beri bu durma noktasına geldiği için daha da çok nefret ediyordu.

Eve dönüp gerçekliğe döndüğünden beri onunla geçirdiği zaman ve beden konusunda daha seçici davranıyordu. Bundan hoşlanmamıştı. Onun fikrini değiştirmek için her türlü niyeti vardı. En azından bu hafta sonu planı buydu.

Sonraki iki günün büyük bir kısmını nasıl çift olunacağını yeniden öğrenerek geçirdiler. Pek çok açıdan, her zamanki gibi hissediyorlardı. Birlikte her zaman iyi olmuşlardı. Birlikte o kadar sık seyahat etmişlerdi ki, basit bir rutine girmeleri kolay olmuştu. Ama yine de Clay'de sanki ona karşı açıklayamadığı bir farkındalık vardı.

İnsanların ona yaklaşmasını engellemek için ellerini uzatırdı. Onun için arabanın kapısını açar, oturmasına izin vermeden önce öpmek için onu içeri çekerdi. Birlikte şarabın ve viskinin tadını çıkarırlardı - acıyı uyuşturmak için değil, diğerinin tadını hatırlamak için. Bazı açılardan, onunla birlikte olmak ve onunla ilgili ilk başta aşık olduğu her şeyi hatırlamak inanılmazdı.

Metropolitan Sanat Müzesi'nde tabloları inceleyerek birkaç saat geçirdikten sonra müzeden ayrılmışlardı. Kısa bir süre önce The

Louvre'da Andrea'nın hayran olduğu eserleri tartışarak çok zaman geçirmişlerdi. Yale'de sanat tarihi okumuştu, babasını çok zmuştu - hiçbir şey için onun onayına ihtiyaç duymamıştı zaten.

Tarihi bir Central Park demirbaşı olan Tavern on the Green'de rezervasyon yaptırmıştı, bu yüzden müzeden sonra dışarıda, bahçelerdeki in fenerlerinin altında oturdular, çökmekte olan bir akşam yemeğinin tadını çıkardılar ve ikinci şişe şaraplarını parlattılar. Mükemmel bir bağbozumu.

Bağını bulutlar kadar hafif hissetti ve yüzüne tembel bir gülümseme yayıldı. Andrea da en az onun kadar rahatlamış görünüyordu. Sonuç olarak, gecenin başarılı geçtiğini düşünüyordu. Ve henüz bitmemişti.

Clay hesabı ödedi ve sonra Andrea'nın koluna girdi.

"Parkta bir yürüyüş mü?" diye sordu onu taksinin onları restoranda bıraktığı açık çıkamaz sokaktan uzaklaştırdığında. "Bunun için biraz geç değıl mi?"

"Gerçekten."

Adam onun elini öptü ama restorandan uzaklaşmaya devam etti. Her zaman giydiğı bir kilometre yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarına rağmen itiraz etmedi. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde onu sadece topuklularla sıklamak için sabırsızlanıyordu.

Onları bekleyen atlı arabayı gördüğünde ağız şaşkınlıkla hafifçe açıldı. Gözleri parladı. "Bizim için mi?"

"Senin için her şeyi yaparım."

"Bu... romantik, Clay."

Kıkırdadı. "Şaşırmış görünüyorsun. Sana bunun bizimle ilgili olmasını istediğimi söylemiştim."

"Yaptın," diye fısıldadı, sanki sonunda farkına gibi.

Clay onun arabaya binmesine yardım etti ve sonra yanına oturdu. Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve sonra parmaklarını birbirine geçirdi. Alacakaranlıkta parkın etrafında turlamaya başladıklarında kız Clay'e sokuldu.

"Clay..." dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Mmhmm?"

"Aramızdaki bu şey... gerçek mi?" "Hem de çok."

"Ve... yeniden mi başlıyoruz?" diye mırıldandı.

"Yeniden başlamak istemiyorum. Yeniden başlamak, bulunduğumuz noktaya gelmek için yaşadığımız her şeyi unutmamız anlamına gelir ve ben bunu yapmayacağım. Uzun süre alışılmadık bir ilişkimiz oldu ve bu bizim için işe yaradı."

Onun altında gerildi.

"Ama bu hiç ilişkimiz olmadığı anlamına gelmiyor. Sen benim için her zaman önemliydin ve her zaman kız arkadaşımydın. Sadece benim için ne kadar önemli olduğunu bana göstermen için alışılmadık ilişkimizin artık yürümemesi gerekti."

"Yani... artık alışılmadık *değil miyiz*?"

"Bu size alışılmadık geliyor mu?" diye sordu, elini önlerindeki parka doğru uzatarak.

"Hayır," dedi. "Demek istediğim... başka kız yok mu?" Gözleri tereddütle açıldı, sanki bu soruyu sormaktan nefret ediyordu ve onun cevabından ne kadar korktuğundan daha da nefret ediyordu.

Gerçekten de onun kendisine inanmadığına inanamıyordu. Şaşkınlık ve şaşkınlık içinde ona baktı. Elbette onu sorgulaması mantıklıydı. Muhtemelen her şeyi yazılı olarak istiyordu. O da bunları onun için kağıda dökmekten mutluluk duyacaktı.

Ama tereddüt etmesi kötü bir fikirdi. Onun düşüncelerinin nereye sürüklendiğini yanlış okumuş gibiydi.

"Anlıyorum... yani o kadar da farklı değil," dedi kederli bir ifadeyle.

"Hayır." Onun çenesini kavradı ve tekrar kendisine bakmasını sağladı. "*İkimiz* için de başka kimse yok."

"Bundan emin misin? Pek emin görünmüyordun."

"Eminim. Sadece başka birini nasıl isteyebileceğimi anlayamadım."

"Daha önce de hep başka birini istiyordun. Peki, şimdi neden farklı?" Doğruldu. "Bunun bir oyun olmayacağına ya da daha önce olduğu gibi kadınlardan oluşan bir döner kapı olmayacağına neden inanayım?"

Sertçe üfledi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Sana defalarca sadece sen olduğunu ve başka biriyle birlikte olmak istemediğimi söyleyebilirim, ama bunun olmadığını anlayana kadar bana inanmayacaksın. Aylardır başka bir kadınla birlikte . Seksin yeterli olmadığını fark ettiğimde yatıp kalkmayı bıraktım."

Ağzı bir anda açıldı ve hemen saklamaya çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... benim istediğim sensin. İsimsiz seksi özlemiyorum. Seninle aramdaki bağı istiyorum ve artık olmadan tatmin olamıyorum." Kızın saçlarını yüzünden çekti ve onu bir kez daha kendine yaklaştırdı. "Daha önce sahip olduğumuz şeyi istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Seni istiyorum."

"Tüm bunları birkaç ay içinde mi anladın?" diye sordu nefes nefese.

"Evet. Öyle değil ? Bir ilişki ararken Bad Suit'le çıkmaya başladın. Benimle istediğin ilişkiyi. Bu bağlantı olmadan tatmin oldun mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama onu başkasının bacakları arasında aramadım."

Clay sinirli bir şekilde iç çekti. "Hayır, buna gerek yoktu. Biz ayrılmadan önce zaten *yapmıştın*. Kendini beğenmişliği bırak Andrea. İlişkimiz kısmen senin davranışların yüzünden kontrolden çıktı. O gece kuralları çiğneyerek beni terk ettin."

Kollarını kavuşturarak, "Sanki kurallar senin umurundaymış gibi," dedi. "Umursadığımı biliyorsun."

"Tanrım," diye inledi. Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayarak elleriyle yüzünü kapattı. "Bu konuda tartışmak istemiyorum. Mükemmel bir hafta sonunu mahvediyorum."

"Hafta sonumuzu mahvetmiyorsun." Kadının sırtına nazik daireler çizdi. "Sorunlarımız var. Bir noktada bunlar hakkında konuşmamız gerekecek."

Sulu gözlerinin arasından ona baktı. "Seni hastanede gördüğüm gün ölmek istedim. Sen kadar kolay geçıştirdin ki benim hiçbir ilgim olmadığını düşündün ama ben tamamen kendimi suçladım. Asher'la birlikte gitmemeliydim. Yaptığım o saçmalıkların hiçbirini yapmamalıydim ama çıldırmandan korktum... parçalanmamızdan. Seninle konuşmalıydim."

"Hey," dedi onu tekrar kollarının arasına çekerek. "Öncelikle, bunun senin hatan olmadığını biliyorsun. Eski tarih hakkında kendini hırpalamaya devam etmene gerek yok. İkincisi, bana istediğin şey hakkında morarana kadar konuşabilirdin ve ben dinlemezdim. Bir kulağımdan girer, diğerinden çıkardı. Ayrı kalmaktan ne kadar nefret etsem de, toparlanmak ve ne istediğimizi anlamak için buna ihtiyacımız vardı. Tam bir pisliktim ve öyleyim." Kıkırdadı. "Bu hiç değişmedi. Sadece sensiz kendim olamayacağıma karar verdim."

Gözlerinde yaşlar parladı ve başını salladı. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Araba onları Clay'in daha abartılı süitlerinden birini ayırttığı Plaza Otel'i'nin önünde indirdi. Andrea'nın arabadan inmesine yardım etti ve yukarı çıkana kadar ona sarıldı. Konuşacakları daha çok şey olduğunu biliyordu.

ama bu zamanla olacaktı. Her şeyin bir gecede çözülmesini asla beklemiyordu.

Özel bir asansörle süitlerine çıktılar ve inanılmaz bir alana girdiler. Dekor, yaldızlı çerçeveler, şık mobilyalar, kuyruklu piyano ve kristal avizelerle sanki XV Louis'nin kraliyet sarayına adım atmışlar gibi görünüyordu. Son teknoloji ürünü bir mutfak ve bir düzine kişilik bir yemek odası vardı.

Üç yatak odası ve üç banyodan oluşan bu odada özenle seçilmiş kitaplarla dolu bir kütüphane, en-suite bir spor salonu, kiraz kırmızısı ahşaptan bir ofis ve iki kişilik duşakabin ve jakuzili küvet içeren beyaz mermer bir banyo vardı. Ancak ana süit, Andrea'nın evdeki kıyafetlerini koyabileceği kadar büyük bir gömme dolap ve zaten içinde hatırı sayılır miktarda zaman geçirdikleri devasa bir yatakla göz kamaştırıcıydı.

Clay onun elini tuttu ve balkona doğru çekti. En sevdiği bölüme. Önlerinde Beşinci Cadde ve Central Park'ın en imrenilen manzarası vardı. Durduğu yerden ünlü Pulitzer Çeşmesi'ni bile görebiliyordu. Şehirdeki en pahalı manzaralardan biriydi.

Clay kollarını onun beline doladı ve çenesini başının üstüne koydu. Kadın ona doğru yaslandı. Az önceki konuşmaları o anda unutulmuştu.

Andrea, "Bütün bunları yapmak zorunda değildin,"

diye itiraf etti. "Evet, zorundaydım."

"Maxwell'ler ve onların büyük jestleri."

"Sadece o değil. Gerçi... öyle," diye düzeltti dikkatlice. "Sadece senin için gerçek olmasını istedim. Bizim senin için gerçek olmamızı istedim."

İç çekti. "Benim için her zaman gerçekti Clay." Arkasını dönüp onunla yüzleşti ve kollarını onun boynuna doladı. "Senin arkadaşlığından hoşlanıyormuş gibi yapmıyordum. Aileni seviyormuş gibi yapmıyordum. Seni seviyormuş gibi yapmıyordum."

"Ben de bunların hiçbirini gibi davranmıyordum. Ailen dışında."

Burnunu kırıştırdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"İstiyorum. Sadece senin için doğru olanı yapmak istiyorum Andrea." Eğildi, böylece dudakları neredeyse onunkilere değecekti. "Tüm güzel zamanları hatırlamanı ve her şeyi berbat ettiğimiz zamanları unutmamı istiyorum."

Dili dışarı fırladı ve alt dudağının üzerinde bir çizgi çizdi. Onun kollarında titredi.

"Ancak on yıllık ilişkimiz, yükseltmeyi planladığım binanın sadece temeli."

Şimdi onu kendine doğru çekti ve dudaklarının onunkilerin üzerine düşmesine izin verdi. Kız direnmedi. Hem de hiç. Adam onun tatlı dudaklarının tadına bakarken parmakları adamın koyu sarı saçlarına dolandı.

Düğünden beri öpüşmüşlerdi ama böylesi olmamıştı. Hiç bu kadar açık ya da savunmasız olmamıştı. Şu anda acele ettiği gibi öpücüklerine muhtaç ya da talepkâr olmamıştı. Ve o da buna hiç aldırmıyordu.

Eli şortunun önünden aşağı kaydı ve adam onun hevesli dokunuşu altında sertleşti.

"Siktir, kadın." Clay uzandı ve kadının omuzlarını kabaca kavradı. "Burada romantik olmaya çalışıyorum ama sen beni önümüzdeki Salı gününe kadar seni becermek istememe neden oluyorsun."

"Bu noktada, benim de umurumda değil," dedi, sesi nefes nefese ve baştan çıkarıcıydı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Onu buraya baştan çıkarmak için getirmişti ama bir şekilde işler tersine dönmüştü ve kadın onu baştan çıkarıyordu. Cehennem kadar sıcaktı.

Elleri işe koyuldu, pantolonunun düğmelerini açtı ve ayak bileklerine kadar kaydırdı. Sonra parka bakan sandalyeyi işaret etti.

"Otur."

Adam itaat etti ve kadın hiçbir şey söylemeden adamın üstüne çıktı. Kendini onun sikine yasladı ve sonra kendini onun etrafına sardı. Adam kollarını kadının beline dolayarak onu daha da yaklaştırdı.

"Sen benim için mükemmelsin."

Ona binmeye başlarken tembelce sııttı. "Ve bunu unutma."

Bölüm 26

DÜZELT

Sonraki birkaç hafta Clay yoğun bir şekilde çalıştı.

Andrea'yı görmek bir yana, nefes alacak zamanı bile olmamıştı. Bu kadar çok çalışmanın ve bundan zevk almamanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmıştı. Dokuzdan beşe kadar çalışmak, işten çıkıp Andrea'ya gitmek ve onunla vakit geçirmek istiyordu. Bunun yerine, gece yarısına kadar çıkabilirse şanslıydı.

Andrea anlayışlı görünüyordu ama geçmişte yaptıklarının onun çöküşü olacağından endişe ediyordu. Andrea'nın gözlerindeki o bakıktan, yanlış bir şey yapıyor olabileceğini gösteren o bakıktan kurtulabilecek miydi? Acaba başka bir nedenle mi ofise geç kalmıştı?

Hiç böyle şeyler söylemezdi. Ama sanki onun tereddütlerini görebiliyordu.

Daha önce bu şüphelerin hiçbirini yaşamamışlardı çünkü aralarında bir anlayış vardı. Şimdi kuşkuluydu çünkü anlayış olmadan kalbini koruyacak hiçbir şeyi yoktu. Gece evine geldiğinde bunu yüzünde görecekti.

Nihayet mahkemeden yarı makul bir saatte ayrıldığında ve beklenmedik bir şekilde gecenin geri kalanının kendisine ait olduğunu fark ettiğinde neredeyse Temmuz ayının sonuydu. Arabasıyla Andrea'nın galerisine gitti, arka tarafa, Mercedes'inin yanına park etti ve merdivenlerden arka kapıya çıktı. Ofisine girdi. Tertemizdi. Temelde onunkinin tam tersiydi; yumuşak, çiçekli ve kız gibi ama yine de modern ve şıktı. Her yerinde Andrea yazıyordu.

"Hey," dedi galeri alanına açılan kapıdan çıkarken. "Burada ne yapıyorsun?"

İçeri girdiğinde lacivert kalem eteğini düzeltiyordu ama adamın tek odaklanabildiği içine soktuğu beyaz V yakalı gömleği. Müthiş bir push-up sütyen giymiş olmalıydı çünkü göğüsleri harika görünüyordu.

Parmaklarını onun yüzüne doğru şıklattı.

Gözlerini kırıştırdı ve sonra sııttı. "Bir tur için geldim."

Kapıyı adamın yüzüne kapattı. "Açık olduğunda tane alabilirsin." ortasından yakaladı ve dudaklarını üzerine dikti. "Peki ya şimdi?"

"Hayır."

Alt dudağını emerek ağzına götürdü. Elleri kızın kıkına doğru kaydđ. "Peki ya şimdi?"

"Açılışı yaptığım geceye ne dersin?"

"Önce ben mi göreceğim?" Dudakları kızın yanağından geçti ve yavaşça boynuna indi.

"Mm...hmm."

"Tamam," dedi, aniden geri çekildi ve onu orada ağzı hafifçe açık, sersemlemiş bir halde bıraktı. Kıkına bir şaplak attı. "Seni dışarı çıkarıyorum. Hadi gidelim."

"Sen bir belasın Clay Maxwell," diye hırladı.

"Öyleyim."

Adam onun elini tuttu ve Porsche'sine doğru yürümeye başladılar. Adam kapıyı onun için açık tuttu ve kadın yolcu tarafına geçti. Sonra koşarak kendi tarafına döndü, oturdu ve motoru çalıştırdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Göreceksiniz. Açılışı ne zaman yapacağınıza karar verdiniz mi?" diye sordu ve onları galeriden uzaklaştırırken konuşmayı ustaca değıştirdi.

"İşçi Bayramı hafta sonu."

"Çok yakında mı? Sadece bir ay kaldı."

"Biliyorum. Ama sanırım ihtiyacım olan her şeye sahibim. Etkinlik için bir organizatör tuttum ve sadece bunu gerçekleştirmemiz gerekiyor."

"Yapacaksın. Bunu biliyorum."

Ana yoldan ayrıldı, birkaç arka mahalleden geçti ve sonra tarihi bir tuğla konağın önünde durdu.

"Nedir bu?" Andrea sordu.

"Sadece araştırdığım bir şey. Sonunda biraz boş vaktim olduğu için seni de yanımda götürüp baktırabilirim diye düşündüm."

"Taşınmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu. Andrea temkinli bir şekilde arabadan çıktı.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı.

Sustu. Yüzünde yarı bir gülümseme vardı ama bir şeylerin ters gittiği belliydi. "Ne? Yeni bir bekâr evi mi arıyorsun?"

Şaka oradaydı, ama altında yatan gerçekle delik deşikti. "Neden içeri bir göz atmıyorsun?"

"Diğer evinin nesi var?"

"İçine adım atmayacağın gerçeği dışında mı?" diye karşı çıkarak arabanın etrafından dolaşıp ona doğru yürüdü.

Ve o yapmadı. Bir adım bile. Yeni çarşafklar bile almıştı. Kızın umurunda değil gibiydi. Gigi'nin alt kata indiği gece onu terk ettiğinden beri orada değildi.

"Ben...yapardım. Sormadınız ki."

"Yaparsın ama yapmak istemezsin," diye düzeltti onu.

"Orada çok fazla anı var," dedi. "Hepsi o kadar da hoş değil."

"Gigi'nin merdivenlerden inmesi gibi mi?"

Gözlerini kapadı ve burnundan üfledi. "Gigi'nin aşağıya inmesi gibi."

"Bunun için beni hiç affedecek misin?"

Gözlerini açtı ve cevap verdi: "Affediyorum. Bunun için seni affediyorum. Hiçbir şey olmadığını biliyorum ama bu çok zor Clay. On yıl boyunca güvene değil, anlayışa dayalı bir ilişkimiz varken zor. Sana güvenmek istiyorum. Senin evine geri dönmek istiyorum. Gigi'yi arkadaşın olarak kabul etmek istiyorum. Sadece... henüz tam olarak o noktada değilim."

"Tamam," dedi, onu zorlamadan. "Belki bu yardımcı olur. Belki anılarımızın olmadığı bir yere sahip olursak, bu yardımcı olur."

"Muhtemelen haklısın. Sadece kendi güvensizliğimin beni yönetmesine izin veriyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum."

Onun burnunun ucunu öptü. "Sorun yok. Bir yolunu buluruz. Şimdi sana evi gösterebilir miyim?"

Başını salladı. "Lütfen."

Clay emlakçının kendisine verdiği kilit kutusuna girdi. Anahtar alttan düştü ve ikisini de içeri aldı.

Andrea önce kısmen döşenmiş şehir evine girdi. Ajans, insanların evin nasıl görüldüğüne dair gerçekçi bir fikir edinebilmeleri için mekâna yeterince mobilya koymayı seviyordu. Ya da en azından sorduğunda emlakçının ona söylediği buydu.

"Hmm," dedi Andrea. Fuayede bir daire çizerek döndü ve üç kat yukarıya, bir çatı penceresinin odaya öğleden sonra ıGığı saçtığı yere baktı.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu kapıyı kapatırken. "Bana özet geç."

"Pekala," diye kabul etti.

Sonra oturma odasından başlayarak, yemek odasına ve ardından mutfağa geçerek mekanla ilgili sevdiği her şeyi anlatmaya başladı. Gözleri parlıyordu.

"Vay canına," diye nefes aldı.

"Beğendin mi?" diye sordu, onu içeri kadar takip ederek.

"Beğendin mi? Hayır, bayıldım." Hayranlık içinde elini granit tezgâhta ve ortadaki büyük adada gezdirdi. Gözleri onunkilere kaydı ve sonra belinden öne doğru eğildi. Gözleri önce üstünden taşan bol miktardaki göğüslerine, sonra da tezgâhla aynı hizada duran kışına kaydı.

"İyi, sağlam bir ada. Büyüklüğü iyi. Yüksekliği iyi."

"Siktir," diye nefes aldı. Ona doğru yürüdü ve kalçalarını kavradı. Evet, mükemmel bir boy. Kesinlikle buna alışması gerekecekti.

Kız doğruldu, kışını adamın sikine doğru kaydırđı ve adam onu daha sıkı kavradı. *Lanet olsun*. Turun geri kalanını atlatamayacaktı.

Kıkırdadı ve sonra onu yalnız ve azgın bırakarak merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Lanet olsun. Bu kadını ve onun tüm işkencelerini seviyordu.

Merdivenlerin tepesine kadar onu takip etti. İkinci katı ve doğruca üçüncü kata çıktı.

Omzunun üzerinden ona, "Önce en önemli şeyler," dedi.

Sonra onu, kadının pek ilgi göstermeden izlediğı büyük ebeveyn yatak odasına kadar takip etti. Sonra, tıpkı onun bildiğı gibi, doğruca gömme dolaba girdi. Çok büyüktü ve içeri girdiğinde kadının nefesinin kesilmesine bakılırsa, *Sex in the City* filmlerinden biri dışında bir şey görmediğinden emindi.

"Bu kadar alana ne gerek var?" diye sordu, gözleri fincan tabağı kadar açılmış bir halde etrafına bakınırken. "Giysileriniz sadece bu kadar yer kaplayacak."

Clay omuz silkti, gözleri muziplikle parlıyordu. "Büyümek için her zaman yer vardır."

Kaşlarını çatı ve sonra odadan çıkıp merdivenlerden ikinci kata indi. İki yatak odası ve ofis olduğu belli olan üçüncü bir oda vardı. Pencere kenarında bir koltuğu olan geniş bir cumbası vardı.

Dudakları bir an için hafifçe titredi ve sonra oda hakkındaki fikrini söyledi. "Hukuk kitaplarınız için gömme raflar koyarsınız elbette. Yaklaşık şu kadar yüksekliğinde maun bir masa," dedi ve kalçasının hemen üstünü işaret etti.

Yüzünü ona döndü ve adam onun temkinli olduğunu görebiliyordu. Çok ihtiyatlı. Kafası karışık, heyecanlı ve temkinli. Elleriyle ne yapacağına karar veremiyor gibiydi ama adamın bakışlarını kırmadı.

"Bu oda için başka planlarım vardı." "Öyle mi?" diye fısıldadı.

"Bu oda en iyi manzaraya ve en iyi ışığa sahip." Adam ona yaklaşırken sertçe yutkundu. "Buranın senin stüdyon olması gerektiğini düşündüm."

Andrea tamamen sustu. "Ne?"

"Duvarlar boş. Onları senin doldurmanı istiyorum. Hiç ilgilenmiyormuş gibi davransan da resim yapmayı da koleksiyon yapmayı sevdiğin kadar sevdiğini biliyorum," dedi ona. "Şövaleni oraya koyabilirsin." Bir köşeyi işaret etti. "Işık en iyi sabahları oraya yansır, sen de o zaman çalışırsın. Alanın bir kısmını doldurmak için uzun bir masa ve taburede daha fazla oturamadığında üzerinde çalışman için bir kanepede getiririm."

Gözlerinden yaşlar boşandı. "Nasıl bildin?" diye fısıldadı.

"Çünkü seni tanıyorum. Seninle ilgili her şeyi biliyorum ve bunun için seni seviyorum. Resimlerini bir kez bile görmeme izin vermeseydin de seni severdim. Onları dairendeki o boş odada saklasaydın. Hayatının geri kalanına davrandığın gibi kilitli ve kapalı, Andrea. Mahremiyetin için bu kapıya kilit bile takardım. Seni tanıyorum canım. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın."

Hafifçe başını salladı ama bir şey söylemedi. Hayretten donakalmış gibiydi.

"Benim yanıma taşın," dedi usulca.

"Ne?" diye sordu.

"Benim yanıma taşın, Andrea."

"Ciddi misin?" Ağzı bir karışık açık kalmıştı. Adamın istediği şeyin bu olmasına şaşırmış gibiydi.

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım. İstedığimin bu olduğunu kanıtlamam gerektiğini söylemiştin. İşte istediğim şey bu." Etrafı işaret etti

boşluk. "Hayatımda başka bir kadına ihtiyacım yok. İlişkımız hakkında ikinci bir tahminde bulunmanı istemiyorum. Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Sadece birlikte olmamızı istiyorum."

"Bunun çok erken olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu.

"Belki de öyledir," dedi omuz silkerek. "Belki çok hızlı ilerliyoruz ama durduğumuz yerde o kadar çok zaman geçirdik ki artık bunu yapmak istemiyorum."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Yani burası senin için gerçekten yeni bir bekâr evi değil mi?" diye hıçkırarak şaka yaptı.

"Hayır, gerçekten değil," dedi şaşkın dudaklarına bir öpücük kondurarak. "Benim yanıma taşın. Uzun bir iş gününden sonra eve geldiğimde seni yatağımızda yayılmış bulmak istiyorum. Her sabah bedenim bana sarılmış olarak uyanmak istiyorum. Hayatımı seninle paylaştığım gibi bir alanı paylaşmamızı istiyorum. Seni burada istiyorum. Benimle birlikte. Her zaman."

"Clay," diye soluk soluğa kaldı. "Ben... Bunun inanamıyorum."

"Buna inanın. Dairelerimizden kurtulmak ve evi satmak istiyorum." Onu daha da yakınına çekti. "Burada benimle yeni anılar, mutlu anılar biriktir."

"Tamam," dedi sonunda sanki onun tamamen ciddi olduğunu anlamış gibi.

"Bu bir evet mi?" diye şaka yaptı.

Parmak uçlarına doğru uzandı ve onu öptü. "Evet, senin yanına taşınacağım. Dünyada daha çok istediğim başka bir şey yok. Hadi yapalım şunu."

Bölüm 27

ADA

"Hayır! Hayır! Dikkatli ol!" Andrea çığlık attı. "Bunun ne mal olduğunu biliyor musun? Eğer onu düşürürsen seni dava ederim."

Nakliyecisi sanki delirmiş gibi ona baktı. Clay sadece kıkırdadı. Andrea taşınma konusunda biraz takıntılıydı.

"Şimdi, şuraya koy." Elini yana doğru savurdu ve duvarı işaret etti. "Ve *düzgünce* asın lütfen."

Adam ağır adımlarla odaya girdi ve Andrea diğer nakliyecileri taciz etmek için dışarı çıkarken Clay de onu takip etti.

"Hey, dostum, bunun için üzgünüm. Çok titizdir," dedi Clay, adam sanat eserini yere bıraktıktan sonra, sanki o güne kadar tuttuğu en değerli şeymiş gibi.

"Alınma ama karın biraz deli," dedi adam.

Clay gülümsedi ve onu düzeltmedi. "Öyle. Ama hepimiz onları bu şekilde seviyoruz, değil mi?"

Nakliyecisi omuz silkti ve başını salladı. "Elbette. Onları yatakta iyi yapar."

Clay yüz dolarlık bir banknot çıkardı ve adama uzattı. "O ne derse onu yap."

"Elbette. Paha biçilmez sanat eserleri duvarda asılı, özenle."

"Teşekkürler, dostum."

Andrea bir Çeyi kafasına koyduğunda, her Çey tam da onun istediği gibi yapılmak zorundaydı. Andrea yeni evlerine birlikte taşınmayı kabul eder etmez, taşınma işinin çok zorlu geçeceğini anlamıştı. Tüm sanat eserleri paketinden çıkarılıp duvarlara asılmadan uyuyamıyordu bile.

Bir hafta içinde taşınmaları gerektiğine karar vermesi de pek yardımcı olmamıştı. Eşyalarını toplamak için gelemeyecek kadar iş yoğunluğu içinde olması da yardımcı olmamıştı. İşin çoğunu yapması için birini tutmuştu elbette ama evindeki eşyaların yarısını kimseye emanet edemeyeceği için ortalığı birbirine katmış, insanların her şeyi düzgün bir şekilde yerleştirdiğinden emin olmaya çalışıyordu.

Çoğu insan bunu sinir bozucu bulurdu. O bunu sevimli buldu.

Günün büyük bir kısmını eşyaları düzenlemek, yeniden yerleştirmek ve açmakla geçirdiler. Yorucuydu ama buna değdi. Uzun günün sonunda evi incelediğinde, gözlerinin önünde bir evden bir yuvaya nasıl dönüştüğünü gördü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Andrea merdivenlerden inerken üzerinde daracık bir egzersiz şortu ve paçaları göğüslerinin altından bağlanmış bir atletten başka bir şey yoktu. Saçları tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı ve yüzünün her tarafına dağılmıştı. O anda, onu ele geçirmek için her şeyi yapardı.

"Devam eden bir çalışma." Merdivenlerin dibinde durdu. "Ama bu bizim."

"Çok uygun o zaman. Devam eden bir çalışma olduğumuzu söyleyebilirim." Uzandı ve onu kollarının arasına aldı.

"Ah! Çok terli ve pisim." Kadın kaçmaya çalıştı ama adam dudaklarını boynunun kıvrımına indirdi ve tenini yaladı. Kollarında titriyordu ve adam onun göz bebeklerinin arzusuyla büyümesini izledi.

"Mükemmel o zaman."

"Saçmalıyorsun. Gidip duş almalıyız."

"Oh, yapacağız." Ona muzip bir bakış attı. "Bütün hafta benimle dalga geçtiğin mutfak adasını vaftiz ettikten sonra."

Kız bir kaşını kaldırdı ama adam onun cevap vermesini beklemedi. Onu kollarına aldı ve mutfığa götürdü. *Onların* mutfığına. Onu mutfak adasının üzerine kış üstü yatırdı. *Onların* mutfak adasına. Parmakları dizlerinin üzerinde gezinerek bacaklarını açabildiği kadar açtı.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum sevgilim," diye fısıldadı, sesi nefes nefese çıkıyordu, "ama aslında bunun altına bir şey giyiyorum."

" zaman bunu düzeltmem gerekecek, değil mi?"

Onu tişörtünün yakasından yakaladı ve kendisine doğru çekti. Haklıydı. Ada mükemmel bir yükseklikteydi. Kendini Gortunun ön kısmına doğru sertçe bastırdı ve Andrea'dan gelen bir zevk iniltisiyle ödüllendirildi. Andrea'yı sırt üstü mutfak adasına doğru itti ve sonra yüzünü ince egzersiz Gortunun içine gömdü. Yüzüne karGı kıvrana kadar malzemeye karGı ağır bir nefes aldı.

"Bunlardan kurtulmamız gerekecek."

"Kesinlikle."

Tezgâhtan atladı ve tüm giysilerini aynı anda çıkardı. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan şortunu yakaladı ve dizlerinin üzerine çökerek şortunu ayak bileklerine kadar sürükledi. Eli sikini kavradı ve kadın ona aşağı yukarı masaj yaparken tezgâha tutunmak için öne uzanmak zorunda kaldı.

Kadının dili adamın sikinin başını yaladı ve adam kadının yüzüne boşalmamak için gözlerini kapattı. Aleti ağzına sokmadan ve sanki bir buzlu şekermiş gibi oynamadan önce tüm başını ıslatarak yaladı. Adam kontrolü sağlamak için zorlanırken çenesi sıkıştı.

Kahretsin, onu öyle bir çalıştıracaktı ki, adam onu çıkaramayacaktı.

Dayanması gerekiyordu.

SIKTIR!

Ona doğru öne doğru sallandı ve ucuna kadar geriye doğru emmeden önce sikinin yarısını ağzına aldı. Sonra tekrar ileri doğru itti. Kızın müthiş bir öğürme refleksi olduğunu biliyordu ve onu zorlamak istemiyordu, ama lanet olsun, bir dahaki sefere daha fazlasını içine aldığı anda sikini ağzına daha fazla soktu.

Parmakları adamın kalçalarına saplandı ve başını tutup ağzına sokmamak için tüm gücünü harcadı. Tatlı, mutluluk verici bir işkence olmasına rağmen rehberliği onun yapmasına izin verdi. Kadın ileri geri, içeri dışarı hareket ediyordu, ta ki adam onun bu hareketleri karşısında dağılacağını düşünene kadar. Aleti kalınlaşıyor, uzamaya ediyordu. Henüz boşalmamak için savaşıırken damarlarının zonkladığını hissedebiliyordu.

Lanet olsun, kadın bir sik yalayabilirdi.

Bunu çok sık yapmazdı ama da adam gidici olurdu.

"Andrea," diye hırladı, "eğer durmazsan boğazına kadar boĞalacağım, bebeğim."

Durmadı.

"Bebeğim," diye inledi, saçlarını yumruklayarak. "Bebeğim... Seni becermem gerek."

O iri mavi gözleriyle ona baktı ve adam dışarı fırlayıp yüzüne boşalmamak için gerçekten gerilmek zorunda kaldı.

Clay kızın ağzından çekildi, onu kolaylıkla yerden kaldırdı ve sonra kıcını tezgâha dayayarak domalitti. Amı pembeydi ve ona doğru parlıyordu, o anda tamamen açığa çıkmıştı. Aletiyle kızın açıklığını dürtmeden ve içine doğru ilerlemeden önce parmaklarını bir kez ıslaklıkta gezdirdi.

Uzun süre dayanma şansının sıfır olduğunu biliyordu, bu yüzden bunu onun için iyi hale getirmesi gerekiyordu. Ona acımasızca, amansızca çarptı. Taşakları klitorisine çarparak onu sonuna kadar içine itti. Serbest kalmasının onu tehdit hissedebiliyordu ama onunla birlikte gelmesi gerekiyordu.

"Yaklaştın mı?" diye sordu.

Kadın yüksek sesle inledi. Birkaç kez daha içine vurdu, kalçalarını girintiler bırakacak kadar sertçe kavradı ve sonra vücudunun içine bir sel gibi boşaldı.

Duvarlarının onun etrafında kasıldığını hissettiğinde delici bir çığlık attı. Vücudu sarsıldı. Bacakları tutmaz oldu ve adam düşmemesi için onu tutmak zorunda kaldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, yanağını soğuk tezgâha dayayarak. "Eve girmek için ne güzel bir yol."

"Henüz işimiz bitmedi," dedi ona.

Adam içinden çıkarken kadın güldü. "Hâlâ girmemiz gereken çok oda var," diye kabul etti.

"Var."

"Önce duş alalım mı?" diye önerdi.

"Mmm... ıslak ve çıplak.

Onaylıyorum."

"Bir fikrim var," dedi birkaç dakika sonra duşta sıcak akıntının altındayken.

"Fikirleri severim."

Ellerini vücudunda aşağı yukarı gezdirdi, tüm bunların kendisine ait olduğuna inanamıyordu. Onu geri kazanmıştı. Bu onun gerçekliği idi. Brady'nin yaşayan en şanslı orospu çocuğu olduğunu düşünürdü. Şimdi bu unvanın kendisine ait olduğundan emindi.

"Yeni eve taşınma partisine ne dersin?"

Parmaklarını bacaklarının arasından geçirip onu tekrar duş duvarına bastırırken dudakları bir kez daha onunkileri buldu. "Ne istersen yaparım."

Clay, Andrea'nın yeni eve taşınma partisinin ev sahibesi olarak tamamen kendi havasında olduğunu ve aynı zamanda olacaklardan çok korktuğunu hemen anlayabiliyordu.

"Her şey girecek," dedi ona tekrar.

Ellerini çıplak kollarında aşağı yukarı gezdirdi. Kolsuz, kısa, çiçekli bir elbise giymişti ve topuklu ayakkabılarıyla volta atarken parke zeminde tıkırtılar çıkarıyordu.

"Biliyorum. Biliyorum. Ben sadece..."

"Sorun değil. İyi bir izlenim bırakmak istiyorsun ama... bunlar bizim arkadaşlarımız ve ailemiz. Farklı bir şey olmayacak."

Başını salladı. "Sadece... ilk kez bir şey yapıyoruz ve bir çift olarak."

"Yıllardır bir çift olarak birlikte bir şeyler yapıyoruz. Bu sefer farklı olduğunu bilen tek kişi sen ve benim. Burada önemli olan tek kişi sen ve benim fikirlerim."

Sırtını dikleştirdi ve başını salladı. "Biliyorum. Neden gergin olduğumu bilmiyorum. Aptalca, gerçekten."

Tam kapı zili çaldığı sırada ona gülümsedi.

"Ben bakarım," diye ciyaklayarak kapıya doğru koştu.

Brady ve Liz odaya girdi ve ardından kızlardan bir çığlık korusu yükseldi.

Liz onu kucakladı ve sıkıca sarıldı. "Ahh!" diye tekrar bağırdı, kendi topuklu ayakkabılarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplayarak. "Bu çok harika."

Andrea güldü ve sonra Liz'in kucağından sıyrılmaya çalıştı. "Teşekkür ederim. Hepiniz içeri gelin. İçeri gelin."

Brady ve Liz fuayeye girdiklerinde Andrea kapıyı arkalarından kapattı ve beklentiyle bir ileri bir geri sallanmaya bağıladı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu çok güzel!" Liz fişkırdı. "Aman Tanrım, bana her şeyi göster!"

Ve sonra Andrea'nın Liz'i gezdirmesi için hızla uzaklaştılar.

Clay ellerini şortunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "En azından ciyaklamalar kesildi," dedi kardeşine. "İçki?"

Brady sanki yeniden duymaya çalışıyormuş gibi parmağını kulağına götürdü. "Kesinlikle."

Clay onu yemek odasına götürdü, Andrea'nın oda için satın almaları için ısrar ettiği antika bir dolabın üzerine tam bir ıslak bar kurmuştu. Her ikisi için de biraz viski doldurdu ve bir kristal bardağı Brady'ye uzattı. Her ikisi de bardaklarından birer yudum aldılar.

Sonra Brady elini Clay'e uzattı.

Clay bir an için şaşkınlıkla baktı ve sonra Brady'nin elini sıktı. "Tebrikler," dedi Brady dürüstçe. "Seninle gurur duyuyorum."

"Ben... şey... teşekkürler."

"Şu anda burada olmanın ikiniz için de ne anlama geldiğini ve son birkaç ayın sizin için ne kadar zor geçtiğini biliyorum. Keşke daha fazla yanınızda olabilseydim."

Clay, "Evet, senin yardımın olmadan bu sonuca varabileceğimden şüpheliyim," diye itiraf etti.

Brady'yle böyle içten bir konuşma yapmak gerçekten de tuhaftı. Her zaman kıskandığı... her zaman hor gördüğü... ve her zaman örnek aldığı kişiyle. Brady hakkındaki duyguları her zaman çok belirsiz olmuştu. Dibini bulmaya çalışmak için göl suyuna bakmak gibi. Bulanık ve karanlıkla seyrelmiş. Yine de araları düzelmişti. Yavaş yavaş, zaman içinde Brady'den nefret etmeyi bırakmış, onu kıskanmayı bırakmış ve geçmişi unutmuştu.

Brady başının arkasını kaşıyarak, "Bak," dedi, "düğünde konuşman sırasında söylediğin şeyler. O zamandan beri gerçekten konuşma fırsatımız olmadı. Gerçekten benim gölgemde yaşadığını düşündüğünü söylemek istemedin, değil mi?"

Clay alay etti ve başını salladı. "Senin küçük kardeşin olmak zordu, Brady. Her kelimesinde ciddiye aldım ama artık sorun yok. Sen kendi işini yap, dünyayı ele geçirmeye ya da kurtarmaya çalış ya da her neyse. Ben de benimkini yapacağım."

"Duyduğuma göre... sen de iyi işler yapıyormuşsun," dedi Brady.

"Elimden geldiğince," dedi dürüstçe, Gigi'yle birlikte üzerinde çalıştığı yan projeleri düşünerek.

"Maxwell yolu budur."

"Siz çocuklar burada ne konuşuyorsunuz?" Liz, kapı zili çaldığı sırada merdivenlerden tekrar inerek sordu.

Brady, "Bir şey yok, tatlım," dedi.

Liz de onlara katılınca Andrea aceleyle kapıyı açtı. Chris ön kapıdan içeri girdi ve Brady en iyi arkadaşını selamlamak için ona doğru yürüdü.

Liz gözlerini devirerek, "*Hiçbir şey, tatlım,*" diye tekrarladı. "Neden bir şeylerin peşinde olduğunu hissediyorum?"

"Çünkü genelde öyleyiz," dedi Clay göz kırparak.

Liz masadaki şişelerden birinden kendine bir içki doldurdu ve dikkatle ona bakmadan önce bir yudum aldı. "Bütün bunlar hakkında söyleyeceğim bir şey var."

"Ve bu?"

"Belki düşündüğüm kadar büyük bir aptal değilsindir."

Kekeleydi ve güldü. "Bu doğru mu?"

"Yani, bir aptal olduğunu biliyorum ama belki eskisi kadar büyük değilsindir." "Oh, eskisi kadar büyüğüm."

Yine gözlerini devirdi. "Bununla övünenler hakkında ne derler bilirsin."

"Son baktığımda ilk elden biliyordun."

"Sen bir alçaksın," dedi gülerek.

Onun omzuna dokundu ve bebek mavisini gözlerinin içine baktı. "Bizimle asla yürümezdi, aşkım."

Yine gözlerini devirdi.

"Bu konuda hâlâ kendini hırpaladığını biliyorum."

"Oh, evet, kesinlikle," dedi alaycı bir tavırla. "Bora Bora'daki o üç hafta... gerçekten çok üzücüydü."

"Ben her zaman kaçan kişi olacağım."

"Belli ki," dedi kıkırdayarak. "Şimdi bana bunun nasıl olduğu hakkında her şeyi anlat."

Ev yavaş yavaş dolarken Clay de Liz'le hikâyeye başladı. Bir ara Gigi, Ethan ve Cash de gelip merhaba demek için uğradılar. Andrea, evi gezdirmek için Gigi'yi kenara çekti. Gigi çok korkmuş görünüyordu ama yine de gitti. İki kez işleri berbat ettiğini düşündüğü Andrea'ya karşı hâlâ temkinliydi Andrea'nın arkadaşı Jamie kocasıyla birlikte geldi ve o ve Liz, Gigi'yi Chris'e doğru ittiler.

evin her yerindeki sanat eserlerini tartışmak üzere yola çıktılar. Sonra Clay'in Cooper & Neilson'daki iş arkadaşlarından ve Andrea'nın sanat işinden tanıdığı insanlardan oluşan bir grup mekânı doldurdu.

Andrea herkes burada olduğu için ilk geldikleri zamana kıyasla çok daha rahat görünüyordu. Oturma odasında ona tanıştırdığı bir grup iş arkadaşıyla kaynaşıyordu ve o da onu kendi haline bıraktı. Mutfğa, Ethan ve Cash'in yanına gitti. Son zamanlarda onları görmeye pek vakti olmamıştı... eskisi gibi kafayı çekmediğinden beri.

"Selam çocuklar. Gelebildiğimize sevindim," dedi Clay, önce Ethan'ın sonra da Cash'in elini sıkarak.

Ethan birasını kaldırdı. "Bunu kaçırmazdım."

"Evet. Andrea'nın seni bu kadar kötü döveceğı günü göreğimizi hiç düşünmemiştim," dedi Cash.

Ethan gülererek, "Haklı," dedi.

Clay hareketsiz kaldı. Öfke onu tepeden tırnağı doldurmuştu. Çocuklarla her zaman iyi geçinmişti. Aralarında farklılıklar vardı ve son birkaç aydır onlardan bıkmıştı ama bu saçmalığa daha fazla katlanamazdı. Daha önce de Andrea hakkında hep kötü konuğmuğlardı ve artık buna izin veremezdi.

"Aslında birlikte yaşamak *benim* fikrimdi," dedi Clay. Ses tonu tehlikeli ve uyarı doluydu.

Ethan mesajı almış gibi görünüyordu ama Cash her zaman aptalın tekiydi.

"Dostum, seni bile bu istediğine inandırmış. O eski top ve zincir. Umarım bir yandan da hala ateşli bir am sikiyorsundur." Cash birasından büyük bir yudum aldı.

Clay, Cash'in suratına yumruk atmamak için kendini zor tuttu. Bu öfke onu tamamen doldurmayalı uzun zaman olmuştu ama kendi arkadaşına acımasızca davranmayacaktı.

"Benim lanet olası evimde böyle konuşma," diye Clay. "Ne oluyor lan?"

Cash sordu.

Ethan onun koluna vurdu. "Dostum, bence o ciddi." "Evet, çok ciddiylim."

"Ah, hadi ama," dedi Cash gülererek. "Sadece şaka yapıyorum. Biz şaka yapmıyor muyduk Ethan?"

"Hayır, değildin," dedi Clay. "Ve artık Andrea hakkında şaka yapmayacaksın. Ayağımı yere basıyorum. Ona *her zaman* bok gibi davrandın ve onun hakkında bok gibi konuştun ve artık buna tahammül etmeyeceğim. Onun nasıl bir kadın olduğunu bilmiyorsun. Belli ki bir bok bilmiyorsun," dedi karanlık bir şekilde. "O yüzden kızım hakkında bir daha böyle konuşmadan önce bir düşün. Sen ya da o, ben onu seçiyorum. Her seferinde. Buna alışsan iyi olur."

"Hey, özür dilerim," dedi Ethan çabucak. "Umarım Andrea konusunda ciddi olduğumuzu düşünmüyorsunuzdur. Onun senin kızın olduğunu hep biliyorduk. Sadece... her şeyin eski haline döndüğünü sanıyorduk."

"Ama değiller."

"Bu kadar sinirlenme Clay," dedi Cash çabucak. Aslında çok ileri gittiğini fark etmiş gibiydi. Bu gerçek bir başarıydı. "Anladık. Artık tek kadınlı bir adamsın. Geri çekileceğiz."

"Güzel."

Clay derin bir nefes aldı ve sonra elini arkadaşlarına uzattı. Her biri onun elini tekrar sıktı ve sonra sohbet Ethan ve Cash'in şehir dışındaki aynı şirkette sahip oldukları hukuk işlerine kaydı. Onlarla tekrar o sohbe dönmek kolaydı ama yasayı ortaya koyduğu için memnundu. Gğler değİgmİgti ve Andrea hakkında bu Gekilde konuGmalarına müsamaha gösterilmeyeceğini bilmeleri gerekiyordu ama arkadaşlarından da vazgeçmek istemiyordu. Onlar aptaldı ama *onun* aptal arkadaşlarıydı. Her grupta en az bir tane vardı.

Gece akıp gitti ve çok geçmeden parti konukları iyi geceler ve tebrikler dilemeye başladılar. İnsanlar evden çıkarken Andrea ve Clay de onlarla tek tek kucaklaşıp el sıkıştılar.

Gigi onu daha da sıktı ve kulağına, "Hiç fena değildi. Mutlu olmana gerçekten sevindim."

"Teşekkürler, Gi." Onu serbest bıraktı. "Peki... Chris'le aranız nasıl?" "Ve birdenbire senden yine nefret etmeye başladım."

Güldü. "Demek umut var."

"Bu konuyu seninle konuşmayacağım. O ve ben sadece arkadaşız, tamam mı?"

"Sadece arkadaşız," diye tekrarladı Clay, tırnak işareti kullanarak. "Eminim öyledir."

Koluna kabaca bir yumruk attı. "Sen karışma, Maxwell." "Bunu yapamam, De Rosa."

"İyi geceler," dedi diğer konukları takip etmeden önce.
Andrea sonunda kapıyı kapattı ve iç çekerek arkasına yaslandı.
Gözlerini kapattı. "Bu harikaydı." "Çok
eğlenceliydi," diye kabul etti.
"Hayır..."
"Hayır mı?" diye sordu, kafası karışmıştı.
Gözlerini açtı ve ona şiddetle, sahiplenerek baktı. "Ethan ve Cash ile
konuşma şeklin." "Ne? Bunu duydun mu?"
"Evet. Onları azarlamana tesadüfen denk geldim."
"Şey, ben sadece..." Başının arkasını kaşıdı. Bir dinleyicisi olduğunu
bilmiyordu. "Hayatımdaki en önemli şeyin sen olduğunu bilmelerini istedim.
Artık senin hakkında kötü konuşamazlardı. Sen benim için her şeydin."
Odayı dolduran güneş gibi gülümsedi. "Bunun benim için ne kadar önemli
olduğunu bilemezsin. Bütün hafta onların varlığından korktum."
"Neden bana söylemedin?" Aralarındaki mesafeyi kapattı ve ellerini kızın
kollarında aşağı yukarı gezdirdi.
"Onlar senin arkadaşların," dedi basitçe.
"Öyleler, ama size saygı duymazlarsa olmayacaklar."
"Sadece endişelendim. Hepsi bu. Seni nasıl etkilediklerini biliyorum.
Geçmişte onlara ne olduğunu biliyorum." Dudağını dişlerinin arasında
sürükledi. "Ben sadece... endişelendim."
"Artık endişelenecek bir şey yok," dedi ona basitçe. "Hiç
yok," diye kabul etti. "Artık her şey farklı."
Ellerini adamın gömleğinin üzerinde gezdirdi ve dudaklarını kendi
dudaklarıyla buluşturdu. Öpücük tatlıydı ve parlak bir gelecek, umut dolu
günler ve tüm hayallerinin gerçekleşeceği vaatleriyle doluydu.

Bölüm 28

SİZİN HAKKINIZDA

Clay devasa şelale duştan çıktı. Buhar banyoyu o kadar yoğun bir şekilde doldurmuştu ki odanın karşısındaki aynayı zar zor görebiliyordu. Pelüş beyaz bir havluya uzandı ve onu beline sardı. Ofiste geçirdiği uzun bir günün ardından eve gelip günün yorgunluğunu atmak için can atıyordu. Ayrıca Andrea'nın bu akşam sanat galerisinin açılışı vardı ve Andrea eve gelene kadar düzgün görünmek istiyordu.

Tam o sırada banyonun kapısı patlayarak açıldı ve buhar dışarı çıktı.

"Oh!" Andrea ciyakladı. "Kahretsin."

"Hey, kadar çabuk eve geleceğini ."

"Senin olacağını düşünmemiştim..." Buhar temizlendiğinde ve ona iyice bakabildiğinde sözlerini yarıda kesti.

"Evet?"

"Vay canına," diye nefes aldı. "seksi görünüyorsun."

Güldü ve bir elini ıslak saçlarında gezdirdi. "Teşekkürler bebeğim." "Hayır, cidden." Banyoya girdi ve sonra tırnaklarını göğsünün ve karın kaslarının üzerinden. "Çok ."

Kalçalarına uzandı ve onu daha yakına sürükledi. "Bu durumda, eğer açsan..."

Dudaklarını ıslattı. "Her zaman, senin yanında."

"İyi beslenmenizi sağlayabilirim."

Kadın inledi. "Beni hemen burada ve şimdi becermeni ne kadar istesem de," dedi geriye doğru bir adım , "bu buhar açılış için saçlarımı öldürüyor."

Clay güldü ve kız banyodan aceleyle çıkarken kışını tokatladı. akşam için gerekli smokini akşam için ve Andrea'yı giydi.

dolabından minik askıları ve göbeğine kadar inen dar bir yırtmacı olan kırmızı bir elbiseyle çıktı. Pırıltılı altın topuklu ayakkabılarla eşleştirdi.

Andrea akÇam için bir Çoför ayarlamıÇtı, böylece eve dönme kaygısı olmadan eğlenebileceklerdi. Özellikle de daha sonra kalıp onun için inanılmaz bir baÇarı olacağını bildiği Çeyi kutlamak isterlerse.

Parmaklarını önce birbirine geçirdi, sonra ayırdı, ileri geri hareket ettirdi.

Uzandı ve onun elini tuttu. "Bu gece harika olacaksın. Endişelenmen gereken hiçbir şey yok."

"Haklısın." Sesi boş geliyordu. "Bana bak," dedi ona.

Yüzünü tekrar ona doğru çevirdi.

Kızın çenesini eğerek gözlerinin içine bakmasını sağladı ve gülümsedi. "Biz birlikteyiz ve birlikteyken aramıza hiçbir şey giremez. Bu sadece başka bir galeri açılışı. Diğerlerini sudan çıkarmıştın. Endişelenecek *bir şey* yok."

"Tamam," diye fısıldadı.

Eğildi ve onun dudaklarını öptü. "Hiçbir şey," diye tekrarladı.

"Sadece bittiğinde daha iyi olacağım."

"Biliyorum. Çok fazla endişeleniyorsun. Sonunda senin galerini görmeye hazırım."

Dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi. "Umarım beklentilerinizi karşılar." Sırıttı. "Onları aşacağına inancım tam."

göfö galerinin önünde durdu ve Andrea onları bir kez daha arka ofis kapısından içeri aldı.

Elini stüdyonun kapısına dayayarak derin bir nefes aldı ve umut dolu gözlerle ona baktı. "Hazır mısın?"

"Çok." Kızın kendisine etrafı göstermesini beklerken heyecanını güçlükle kontrol edebiliyordu.

Kapıyı çekip açtı, içeri uzandı ve ışıkları yaktı. Sonra nefesi kesildi. Büyük galeri odasının ortasında, şövalenin üzerinde beyaz bir bezle örtölmüş bir tablo duruyordu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu. "Üzgünüm Clay. Bu... bu şekilde görmeni istememiştim. Bunu oraya kimin koyduğunu bilmiyorum." Sinirli bir nefes verdi. "Üzerimi değiştirmek için eve gittiğimde insanları burada bıraktığıma inanamıyorum. Bunu kimin yaptığını bulduğumda, kellelerini alacağım."

Clay güldü. "Andrea, değil. Sadece bir parça sanat eseri."

"Bu sadece bir sanat eseri değil! Haftalardır düzenleme üzerinde çalışıyordum. Her şey düzenliydi. Şimdi de *bu*."

"Onu taşıyabiliriz. Her şey yolunda," diyerek onu rahatlattı.

İç çekti. "Peki. Ben sinir krizi geçirip bir şeyler fırlatmaya başlamadan önce nereye ait olduğunu bulalım."

Odanın içinde hızla ilerlerken topukları parke zeminde tıkırdadı. Elleri arkasında ve yüzünde kocaman bir sırıtışla tam arkasındaydı. Çarşafı çekiştirdi ve çarşaf düştüğünde, öncekinden daha da yüksek sesle nefes aldı. Elleri ağzına gitti ve olduğu yere yapışıp kaldı.

"Clay..." diye mırıldandı.

"Sürpriz!"

"Yapamazdın," dedi, gözlerinden yaşlar akan ve yağmurdan paramparça olmuş pencereden dışarı bakan kadının resmine bakarak. Andrea'nın uzun süredir kafayı taktığı ve yarım milyon dolardan fazlaya sattığı tablonun ta kendisiydi bu; Andrea'nın bir yıllık maaşının tamamı.

"Oh, ama yapabilirim."

Onunla yüzleşmek için döndüklerinde gözlerinden yaşlar süzüldü. "Nasıl?" "Nasıl olduğu önemli mi? Sadece onu senin için geri aldığımı bil."

"Nasıl olduğu kesinlikle önemli. Yani... bu resim... bu..." Konuşacak gibi görünmüyordu. "Çok rağbet görüyordu. Kime sattığımı biliyorum. Onu almak için ne kadar para harcadığımı da biliyorum. Onu *asla* sana geri satmazdı."

Sırıttı. "Bu kesinlikle doğru değil, mi?" "Nasıl?" diye tekrarladı.

Clay hikâyeye başladı. "Onu kime sattığını anlamak için bile bir sürü arka oda pazarlığı yapmak gerekti. Mahremiyetini ihlal etmek istemediğim için eşyalarını karıştırmadım. Ama sonunda kime sattığını öğrendim ve satın alan çiftle yüzleştim. Acıklı hikayem ne olursa olsun bana geri satmayı reddettiler."

Andrea kıkırdadı. "Eminim öyledir."

Derin bir nefes aldı. Bu pek hoşlanmadığı bir kısımdı. "Yani... Asher'a gittim."

"Ne yaptın?" diye kekeledi.

"Sizin burada yaptığınız gibi o da sanat sektörünü biliyor gibiydi. Tüm kaynaklarımı kullanmak zorunda kaldım. Şunu söyleyeyim... Beni gördüğüne pek sevinmedi."

"Brady'nin düğününde olanlardan sonra, ." "Ama sonunda bana yardım etti."

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu.

Clay başını kaşıdı ve ayaklarına baktı. "Sen, Andrea. Benden nefret ediyor ama yine de seni mutlu etmeme yardım edecek kadar sana değer veriyor."

"Ah, Clay, bunu yapmak zorunda değildin," diye fısıldadı.

"Elbette öyle. Her neyse, çiftin bu tablodan daha çok istediği başka bir tabloyu satan bir sanat simsarının izini sürdük. Ona teklif verdim ve sonra çifte geri dönüp takas teklif ettim."

"Yapmadılar..."

"İstemediler. Parçayı benden satın almayı teklif ettiler. Ben de onlara bana söylediklerini söyledim... satılık değildi. Sanırım sonunda onları etkilemeyi başardım çünkü istediğim tablo burada ve onların şömine rafında da istedikleri tablo var."

Andrea ona ilk anda anlayamadığı bir bakış fırlattı. Bu bakışın bir kısmı, "*Sen bir aptalsın*," bir kısmı da, "*Seni oracıkta becereceğim*," Çeklindeydi. Bununla bir sorunu yoktu.

"Peki, beğendin mi?"

Başını iki yana salladı. "Bayıldım. Şu anda sana inanamıyorum."

Kollarını onun beline doladı ve dudaklarını yavaşça ve nazıkçe onunkilerin üzerine indirdi. "Beni deli ediyorsun, Andrea. Tek istediğim senin mutlu olman. Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım."

"Görmüyor musun?" diye fısıldadı, gözleri yine yaşlarla dolmuştu. "Beni sen mutlu ediyorsun. Beni mutlu eden hep sen oldun."

"Şimdi, makyajını bozma," diye şaka yaparak boğazını temizledi. Boğazı düğümlendikçe orada bir yumru büyüyordu. "Hâlâ açman gereken bir galeri var."

"Teşekkür ederim. Bunun için. Her şey için."

"Bize ikinci bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Başından beri istediğimin bu olduğunu hiç bilmiyordum. Ama artık bunu asla unutmayacağım."

Sonra onu durmaksızın öptü, sözlerinin geri kalanını bastırdı. Biri arkalarından boğazını temizleyene kadar bu şekilde -düz sevişerek- kaldılar. Görünüşe göre personel buradaydı ve galeriyi açılışa hazırlıyorlardı.

Bir saat sonra galeri resmen açıldığında Clay her şey boyunca Andrea'nın yanındaydı. Müşterileri karşıladı ve insanları çeşitli sergilere yönlendirdi ve genel olarak onun başarısından keyif aldı.

Sahip olduğu son sanat galerisi... onun için korkunçtu. Ayrılıkları sırasında en kötü anlarından biriydi. Şimdi, burada onunla birlikteydi ve onun parlaklığını yakından izliyordu.

Bir ara Asher çıkageldi. Orada olduğu için endişeli görünüyordu ama Clay elini uzattı. İhtiyacı olduğunda Asher ona yardım etmişti. Asher kız arkadaşından uzak durduğu sürece olanları geride bırakabilirdi. Sonuçta Clay kazanmıştı.

Tanıdığı daha fazla insan içeri girdi. Kısa süre önce evlerine hoş geldin partisine katılmış olan tüm arkadaşları ve aileleri. Patronu Ted Cooper karısıyla birlikte gelmişti. Ve sonra, tam da ortalık durulmaya bağlamışken ve Andrea'nın kalabalığa karışmak, çark etmek ve anlaşılmak için geri dönme zamanı gelmişken... sanki birdenbire anne ve babası ortaya çıkmıştı.

Andrea ıslıl ıslıl gülümsedi. "Bay ve Bayan Maxwell," dedi resmi bir şekilde, "bu akşam burada olacağınızdan haberim yoktu."

Clay'in annesi doğruca Andrea'nın yanına gitti ve onu kucakladı. "Andrea, bana Marilyn de. Seni çocukluğundan beri tanıyoruz."

Andrea usulca güldü. "Elbette, Marilyn. Nasıl olduğumu bilirsin. Seni görmek çok güzel. Buraya özel bir şey için mi geldin?"

Marilyn gülümseyerek, "Sadece oğlumu ve onun çok başarılı kız arkadaşını görmeye geldim," dedi. "Öyle değil mi Jeff?" Clay'in babasını dürttü.

"Doğru," dedi. "Tebrikler, hayatım." Andrea'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve büyük bir politikacı gülümsemesiyle gülümsedi. "İkimiz de sizinle gurur duyuyoruz."

Babası elini uzattı ve Clay onu sıktı. Babasının burada olması onu biraz şaşırtmıştı. Açılış için davetli listesinde olduklarını biliyordu ama gelip gelmeyeceklerini söylememişlerdi. Ailesi yazın büyük bölümünü Chapel Hill'de geçirir ve ellerinden geldiğince Washington'dan uzak dururlardı.

"İkinizin nihayet birlikte yaşamaya başladığınızı duyduğuma sevindim," dedi babası. "Artık ayrı evlerde kalmayacaksınız."

Andrea, "Zamanı gelmişti," diyerek söze girdi.

Onun babasıyla hiçbir zaman iyi geçinemediğini biliyordu.

"Bu Doğru." Kil dedi. O sarılmış bir kol etrafında Andrea'nın omuzları. "Zamanı gelmişti. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

"İçin de çok mutluyuz. Brady ve Liz'in düğününden sonra sizin de yuva kuracağınızı umuyorduk," dedi Marilyn.

Clay öksürdü ve Andrea'nın yanakları .

Andrea gülerek, "Kendini fazla kaptırma," dedi.

"Yeniden birlikte olduğumuz için mutluyuz," dedi Clay ona. "Hayatın bize sunduğu şeyleri kabulleniyoruz."

"Yapılması gereken bu. Sadece bir kez genç olursun," dedi Jeff.

"Çocuklarım arasında en zekisinin sen olduğunu hep biliyordum."

Clay neredeyse geriye doğru sendeliyordu.

Ne?

Babası daha önce ona hiç böyle bir şey söylememişti. Clay'in Brady'nin gölgesinde kalmayı hak ettiğini düşündüğünü ima bile etmemişti. Clay için başsavcı olmak en iyisiydi. Ama oraya gelene kadar tanınmayacaktı. Yale'de sınıf birincisi. Yale Hukuk'ta sınıf birincisi. Yüksek Mahkeme katipliği. Ülkedeki en iyi hukuk işi...ve hala

Hiçbir şey.

Şimdi, birdenbire, Andrea'yla anlaşıyor gibi görüldüğü için... o yeterliydi.

"Teşekkürler baba," dedi gerçek bir şaşkınlıkla.

Andrea onun kolunu sıktı. Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyordu.

"Zeka ve sıkı bir iş ahlakı olmadan bugün bulunduğunuz yere gelemezsiniz," diye devam etti babası. "Maxwell yolu budur. Harika gidiyorsun evlat. İkiniz de."

Onlara gülümsedi ve sonra Marilyn galerinin geri kalanını kontrol etmesi için onu uzaklaştırdı. Clay şaşkınlık içinde kalmıştı.

"Sen iyi misin?" Andrea sordu.

"Ben sadece... onun onayını hiç beklemiyordum," diye itiraf etti.

"Buna hiç ihtiyacın olmadı. Sen her zaman olduğun gibi muhteşemdin. Brady'nin gölgesinden çıktın. Belki de babanın sen daha çocukken sana söylediği şeyleri unutmanın zamanı gelmiştir." Parmaklarını onun yanağında gezdirdi. "Sen sadece bir çocuktun."

Başını salladı. "Haklısın. Onları bırakmanın zamanı geldi. Önemli olana odaklanmanın. duran şeye. Bu da benim başarılı kız arkadaşım."

Kıkırdadı. "Bu benimle ilgili değil."

"Oh, Andrea" - elini inanılmaz galeri açılışına doğru uzattı

- "Bu *tamamen* seninle ilgili. Tıpkı olması gerektiği gibi."

OceanofPDF.com

Bölüm 29

RUHUMU ALMAK İÇİN

"Hazır olduğuna emin misin?" Gigi sordu.

Endişeyle tırnaklarını yiyordu. Bu, son birkaç haftadır giderek daha fazla fark ettiği bir alışkanlıktı.

Ellerini tuttu ve hareketsiz kalmaya zorladı. "Tırnaklarını yemeyi bırak. Beni endişelendiriyorsun."

"Özür dilerim. Sadece senin için her şeyin doğru olmasını istiyorum."

"Her şey yoluna girecek. Yani..." Bir elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Bence her şey yolunda gidecek. Herkes doğru zamanda orada olsun, her şey planlandığı gibi gidecektir."

Gülümsedi. "Mükemmel. Bunu yapabilirim." Sonra kendini ona doğru fırlattı ve onu sıkıca kavradı. "Aman Tanrım, senin için çok heyecanlıyım."

Clay nazikçe omzunu okşarken bir yandan da gülüyordu. "Çok heyecanlısın."

"Böyle bir şey her gün olmuyor," diyerek onu serbest bıraktı. "Yani... hayatta bir kez, gerçekten."

"Umalım da öyle olsun."

"Ve gerçekten hiçbir fikri yok mu? Ona Chris'in şehre taşınmasını kutlamak için dışarı çıkacağımızı söylemişsin. Büyük bir parti falan. Hiçbir şeyden şüphelenmedi mi?"

Clay sırıttı. "Bir şey değil. Gerçi... sanırım bu benim hatam."

Yüzü düştü. Bu gece büyük geceydi. Bütün arkadaşlarını bir araya getirecekti. Andrea'nın en sevdiği restoranda yer ayırttıklarından emin olmuştu. Onu mehtaplı bir gezintiye çıkaracaktı, her şeyi yapacaktı. Sonra da soruyu patlatacaktı. Bunu yapabilirdi.

Ama tabii Andrea bundan asla Ğüphelenmezdi. Çünkü yıllar boyunca ona asla ve asla evlenmek istemediğini açıkça belirtmişti. Bu onun geleceğı değildi. Aslında evliliğı düĞünmek bile boğazının ĞiĞmesine, ellerinin terlemesine ve aniden ateĞlenmesine neden olmuştu. Evlilik ona bir tuzak gibi gelmişti. Sonsuza dek tek bir kadın. Bu düĞünce bile onu ürpertmişti. Ve Andrea, onca insan arasında, bunu biliyordu. Bunu her zaman biliyordu.

Hayır... Bu gecenin geldiğini görmesine imkân yoktu. Hem de hiç.

"Bu senin hatan değil. Sen değıştin," dedi Gigi hemen. "Hem zaten bilmemesi iyi bir şey. Her kız bir evlenme teklifi karşısında şaşırmak ister! Sen doğru olanı yapıyorsun. Asla tahmin edemeyecek!"

"Doğru. Doğru şey," diye mırıldandı.

"Aman Tanrım, şimdi beni korkutma! Yüzük sende. Her şeyi ayarladınız. Tüm arkadaşların hazır ve hatta her anı çekecek bir fotoğrafçı bile var. Clay, tek yapman gereken ona sormak."

"Evet..."

Elini onun koluna koydu. "Ve evet diyecek." "Peki, bu gece göreceğiz, değil mi?"

"Evet, yapacağız. Eep! Her şeyin gerçekleştiğini göreceğim için çok heyecanlıyım!" diye neredeyse çığlık atacaktı. "Tamam. Eve git. Kız arkadaşını al. Restoranda görüşürüz, her şeyi hazırlamış olacağım! Hiçbir şey için endişelenme."

"Tamamdır. Yakında görüşürüz."

Clay cebindeki kutuyu parmaklıyor, kendisini bekleyen Porsche'ye doğru yürürken takıntılı bir açıp kapatıyordu. Ne kadar korktuğuna inanamıyordu. Midesi düğüm düğüm olmuştu. Kızın hayır diyeceğini sanmıyordu. *Hayır demezdi. Demez miydi?*

Tanrım, aptalca güvensizlikler.

Nereye gittiğinin farkında bile olmadan evlerine geri döndü. Ama aniden park etmiş ve merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Önümüzdeki saati kızın kendisiyle ilgili bir şey olduğundan şüphelenmeden atlatabilmesi için düşüncelerini düzene sokması gerekiyordu. Bunun tam bir sürpriz olmasını istiyordu.

Clay kapının kilidini açtı ve içeri girdi. "Andrea?"

"Burada," diye mırıldandı başka bir odadan.

Kadının zayıf sesini takip etti ve onu arka verandada kucığında açık bir kitapla kıvrılmış halde buldu.

"Hey, bebeğim." Yanağına bir öpücük kondurdu, takım elbisesinin ceketini çıkardı ve kravatını gevşetmeye başladı.

"Mmm.... Bu bölümü bitirmeme izin ver." Clay güldü. "Bunu daha önce de duymuştum."

"Sadece bir tane daha," dedi ona, başını kaldırmadan.

". Ben gidip akşam yemeği için üstümü değiştireceğim."

"Ah, doğru ya," dedi dalgınca. "Chris'in şeyi bu gece. Bir dakika içinde kalkacağım."

"Tamam. Bölümünüzün tadını çıkarın."

Onaylar gibi bir ses çıkardı ama yine de ona bakmadı. Okuduğu şey her neyse çok sürükleyici olmalıydı. Gerçi o Andrea'ydı. Ya hep ya hiç.

Clay bir çift haki pantolon ve kollarını kıvırdığı ince bir düğmeli bluz giydi. Kahverengi bot ayakkabılarını giydi. Sonra mücevher kutusunu cebine koydu. Hafifçe şişti ve kaşlarını çatı. İçinde ne olduğunu tahmin etmesini istemiyordu.

İç çekerek hafif bir ceket çıkardı. Geceler zaten serin olmaya başlamıştı, bu yüzden çok garip görünmeyecekti. Sonra kutuyu ceketinin cebine soktu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Andrea hiç değişmemiş gibi görünüyordu.

Adam aşağı indiğinde, kadın hâlâ ve deniz mavisini paçalı şortuyla uzanıyordu. Ayakları çıplaktı. Uzun sarı saçlarını bir omzunun üzerinde döndürüyor, tamamen önündeki kitaba odaklanmıştı.

"Bir bölüm daha dediğini sanıyordum," dedi Clay. Eğildi ve kızın başının üstünü öptü.

"Okudum. Ama son bölüm bir uçurumla bitti, bu yüzden bundan sonra ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Yani... tüm ilişkileri tehlikedeydi."

"Her bölüm bir uçurumla bitiyor. Bu şekilde yatırım yapmaya devam etmenizi sağlıyorlar."

"Şşşt," dedi elini ona doğru sallayarak. "Bir bölüm daha."

Hiç şikâyet etmeden onun yanındaki sandalyeye oturdu. Eğer oturup kitap okumak istiyorsa, bu onun için sorun değildi. Restorana zamanında varabildikleri sürece, umurunda değildi.

Bir yirmi dakika daha geçtikten sonra nihayet içini çekti, kitaba bir araç sıkıştırdı ve kapattı. "Her şeyi hallettiler. Hayatıma devam edebilirim."

Clay kıkırdadı. "Onların hayal ürünü olduğunun farkındasın, değil mi?"

Andrea'nın nefesi kesildi. "Ne? Hayal ürünü mü? Yok artık! Onlar gerçek, lanet olsun!"

"Beni öldürüyorsun."

"Evet, 'gerçeğinle' yıkmaya çalışan sensin," dedi, *gerçek* kelimesinin etrafında tırnak işareti kullanarak.

"Güzel. Onlar gerçek ve hepsi kaçıp sonsuza dek mutlu yaşayacaklar."

Omuz silkti, ayağa kalktı ve gerindi. "En azından şimdilik. Eminim önce biraz daha acı çekmeleri gerekecek."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Benimle yukarı gel." Andrea onun elini tuttu ve ayağa kalkarak ona uzun, yavaş bir öpücük verdi. "Mmm... kesinlikle benimle yukarı gel."

Güldü. "Tamam, ama akşam yemeğine geç kalmayalım."

"Sadece birazcık geç mi?" diye bir öpücükle daha cesaretlendirdi. "Beni ikna edebilirsin."

Onu avludan sürükleyerek çıkardı ve merdivenlerden yukarı çıkardı. Andrea aniden durduğunda ikinci sahanlığa çıkmışlardı. "Aslında... benim başka bir fikrim var."

"O da ne?" diye sordu.

Gözleri onun stüdyosuna kaydı. Söz verdiği gibi, onun için kapıya bir kilit koymuştu ve taşındıklarından beri içeri girmemişti. Merak ediyordu elbette ama onun mahremiyetini asla ihlal etmezdi. Bu onun için önemliydi. Buna saygı duyuyordu.

"Benimle gel." Çekingen bir tavırla kapıya doğru yürüdü ve elini kapı koluna koyarak durdu.

"Bana göstermek zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi usulca. "Ama... istiyorum."

Başını salladı, sonunda onun için kendisinden son bir parçanın kilidini açtığını anladı ve sonra kapıyı açtı. Derin bir nefes aldı ve onun için sonuna kadar iterek açtı. Adam da onu boşluğa kadar takip etti.

Mükemmeldi. O kadar doğaldı ki Andrea, bir an için nefes alamaz gibi oldu. Ona aldığı tablo duvarda bir kupa gibi asılıydı ama onun dışında oda tuvalle kaplıydı. Modern sanat eserleriyle dolu bir duvar renk cümbüşüydü. Diğerleri koyu renkli ve yavruluydu. Neredeyse hepsi siyah beyazdı ve sadece birkaç renkli çizgi vardı.

Orada. Odanın ortasındaki masanın üzerinde başka tablolar da duruyordu.

-Bitmemiş ve daha fazla çalışmaya ihtiyacı var.

Onu neredeyse burada, her gün ne üzerinde çalışacağına karar verirken görebiliyordu. Rastgele bir parça seçip tüm düşüncelerini ve fikirlerini tuvale döktüğünü. Başkası için olmak zorunda değillerdi. Sadece onun için.

Ve bu nedenle, enfeslerdi. Her biri ve her biri.

Eleştiri ya da satış yoluyla onaylanma ihtiyacı için onları halka gösterme baskısı yoktu. Sadece tuvali, boyası ve fırçası vardı. O anda onu daha da çok sevdi. O kadar çok sevmişti ki kalbi sıkışmıştı.

"Bunlar," dedi belli belirsiz, parlak resimleri göstererek, "sanırım son birkaç yılda yaptığım en sevdiklerim... önce... şey, ayrılıktan önce. Çalışmalarım kendi biçimini almaya başlayana kadar hayran olduğum sanatçıları taklit etmeye çalıştım."

Dudağını ısırdı ve sonra bakışlarını odanın karanlık tarafına çevirdi. "Bunları biz ayrıyken yaptım."

Ruhuna açılan bir pencere görmek gibiydi. Ayrı geçirdiği aylar acımasız, karanlık, iç karartıcı ve ıstırap vericiydi. Bunu her fırça darbesinde görebiliyordu. Koyu çizgilerde, koyu renklerde ve resimlerin iç karartıcı karanlık boşluğunda.

Kelimeler boğazında düğümlendi.

"Yeni eşyalarımın bir uzlaşma olduğunu düşünüyorum," dedi ve masanın üzerindeki zarif tabloları işaret etti.

Onlar bir uzlaşmaydı. İlk yılların katı yapısı ve parlak renkleri ile ayrı geçen karanlık, iç karartıcı aylar arasında bir orta yol. Mutlu, bütün, sevgiyle birleşmiş. Yeni çalışması bunu haykırıyordu.

Ve sonra biliyordu. Sadece biliyordu.

Siktir et.

"Benimle kaç."

"Ne?" diye sordu. Sanki resimler hakkında ne düşüneceğinden endişeleniyormuş gibi parmaklarını birbirine geçiriyordu. Sanki yaptığı herhangi bir şeyin muhteşem olmadığını düşünebilirmiş gibi.

"Benimle kaç." Elini tuttu ve onu kendine doğru çekti.

Onun kucağında kekeledi ve temkinli gözlerle ona baktı. "Ha-ha. Tamam, Clay."

"Hayır, gerçekten Andrea," dedi hiç söze girmeden, gözlerinin içine bakarak. "Evlen benimle."

Andrea durdu ve yarım bir kakhaha attı. "Clay, ama."

Clay sadece gülümsedi, tek dizinin üzerine çöktü ve ceketinin cebinden mavi Tiffany kutusunu çıkardı. Kadının gözleri fincan tabağı büyüklüğünde yuvarlandı.

"Hayır, sen gel Andrea. Benimle kaç. Evlen benimle."

Eli ağzına gitti. Önünde olup bitenler karşısında saf bir şok içinde nefesi kesildi. Adam onun gözlerinde yaşlar gördü.

Evet, bunun olacağını tahmin etmesine imkân yoktu. Gerçi, açıkçası, bu şekilde olacağını tahmin etmemişti. O buraya geldikten sonra başka türlü mümkün değildi. Ona ruhunun bir parçasını göstermişti. Adam da hayatlarının geri kalanında onun ruhuna sahip olmasını istiyordu. Bu çok uygundu.

"Clay," diye nefes aldı. "Aman Tanrım!" "Bu bir evet mi?" diye sordu.

"Evet! Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki, evet!"

Güldü ve ayağa fırlayarak onu kollarının arasına aldı. "Tanrım, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Aman Tanrım, az önce evlenme teklif ettin."

Kadın hafifçe titreyerek sol elini uzattı ve adam kutudan devasa, haddinden fazla büyüklükteki pırlantayı çıkardı. Ortadaki taşın etrafında çift haleli pırlantadan oluşan dev bir dairesel pırlantaydı. Kordon ise parmağını çepeçevre saran basit bir elmas dizisiydi. Ve yerine yerleştirdiğinde zaferle gülümsedi. Pırlanta neredeyse küçük parmağının tamamını kaplıyordu.

O zaman gerçekten ağlamaya başladı. "Aman Tanrım, bu muhteşem. Bu tam da benim seçeceğim yüzük. Nereden bildin?"

"Çünkü seni tanıyorum bebeğim," dedi ve onu öpücük için kendine çekti. "Seni hep tanıdım. Ve her zaman hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istedim. Artık bu resmileşti."

"Resmileştik," dedi huşu içinde. "Aman Tanrım, resmileştik."

"Bu gece Chris'in büyük partisine gittiğimizde tek bir şey yapman gerekiyor." Işıl ışıl parlıyordu. "Neymiş o?"

"Hepsine kendin söyle, böylece beni öldürmezler."

"Neyi? Neden?"

Güldü ve başını eğdi. "Aslında parti senin için ve sana orada evlenme teklif etmeyi planlıyordum. O yüzden hepsi bizi bekliyor."

KontROLSÜZCE gülmeye başladı. "Seni sinsi küçük köpek! Hiçbir fikrim yoktu.

Neden beklemedin?"

"Bekleyemedim. O an mükemmeldi. Sen benimle bu kadar çok şey paylaşırken hayatımın geri kalanını seninle paylaşmak istediğimi sana nasıl söylemezdim?"

"Oh, seni seviyorum!" Kendini onun kollarına attı. "Biz evleniyoruz!"

Andrea, en sevdiği restoranın salonuna girer girmez bunu bir kez daha haykırdı. Gigi, Brady, Liz, Chris, Ethan, Cash; Jamie ve kocası James; Victoria ve erkek arkadaşı Daniel olmak üzere toplanan kalabalığa elini uzattı. Dev elması kalabalığa gösterdiğinde herkes uygun bir şekilde oo dedi ve ahladı.

Ama o kargaşada Clay'in yanına gelip koluna vuran Gigi oldu. "Bütün bunları bir araya getirdim ve sen evde evlenme mi teklif ettin?"

"Teşekkürler, Gigi. Ofisteki moral konuşman olmasaydı bunu yapamazdım."

"Kahretsin, gerçekten görmek istiyordum! Bana her şeyi anlat."

"Andrea'ya sor. Eminim bu hikayeyi milyonlarca kez anlatmak isteyecektir."

Gigi, Andrea'nın parmağındaki yüzüğe iyice bakmak ve Andrea'dan neler olduğunu anlatmasını istemek için öne atıldı. Adamların hepsi ellerinde içkilerle onun yanına sokuldular, tebrik etmek için sırtını sıvazladılar ve sonra hepsi içkilerini yudumladılar.

Herkes nihayet sakinleştiğinde bir kutlama yemeği yediler. Kızlar çoktan entrikalar çevirmeye başlamıştı ve Clay de onlara izin verdi. Hayatının en güzel günlerinden biriydi. Her şeyin daha iyi gitmesini isteyemezdi. Hayallerindeki kız evet demişti ve o da arkadaşları ve ailesiyle birlikteydi. Daha mutlu olamazdı. Bu günün geleceğini hiç düşünmemişti ama şimdi geldiği için mutluydu.

Yemek sona erdiğinde Clay nişanlısını -s.ktir! *Nişanlısını!*- aldı ve herkese iyi geceler diledi. "Bu taraftan gidelim."

"Bu nedir?" diye sordu.

"Ay ışığında bir gezinti planlamıştım. Mekanın etrafındaki kısa patikada yürüyebileceğimizi düşünmüştüm?"

"Kulağa harika geliyor." Elini onun koluna doladı ve karanlık patikada yürümeye başladı. "Kızlar çok heyecanlı. Her şeyi bilmek istiyorlardı. Liz bunu daha yeni yapmıştı, o yüzden doğrudan

düğün planlayıcısı modundayım, ama, kahretsin, yani, bunun hiç düşünmemiştim. Ne istediğimi bile bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedi kolayca.

"Belki de öyle," diye sırtarak kabul etti. "Ben sadece... şey, muhtemelen bir randevu düşünmeliyiz."

"Gerçekten."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım hava sıcak olduğunda."

"O zaman muhtemelen önümüzdeki bahar?"

Onları bir sokak lambasının altında durdurdu ve onu öptü. "Ben biraz daha erken düşünüyordum."

"Ama..."

"Peki ya iki hafta sonra?" "Ne?"

diye nefes nefese kaldı.

"Neden bekliyorsun?"

Ağzı açık kalmıştı. "Çünkü... planlayacak çok şey var. Ve birkaç ay önce tekrar bir araya geldik. Ve..."

"Ve hiçbir şeyi değiştirmeyen her şeyi. Ben kendimi tamamen sana adadım. Sen de tamamen bana adanmışsın. Zaten birlikte yaşıyoruz. Artı, zaten Hilton Head'de olacağız."

Galeri açılışından sonra tatile çıkmayı planlamışlardı, böylece onun yorucu iş temposundan sonra biraz nefes alabileceklerdi. Bunun olacağına dair bir fikri olabilirdi... ya da olmayabilirdi, ama belli ki bundan ona bahsetmemişti.

"Evet, yani, *öyleyiz* ama Clay, iki hafta içinde bir düğün planlayamam!"

"Evet, yapabilirsin," dedi ona basitçe. "Sadece düşün. Stres yok. Endişelenmek yok.

her küçük ayrıntı hakkında. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki aksi takdirde bunu takıntı haline getirirdin. Sadece sen ve ben, ailemiz ve sahilde yüzüklerin takılması. Benimle kaç."

Ağzı açılıp kapandı. "Gerçekten ciddi misin?"

"Seninle zaten on yıl geçirdim. Bunu istediğimi biliyorum. Tamamen eminim. Neden bekleyeyim ki?"

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve sonra kollarını ona dolayarak onu öptü. "İki hafta içinde Maxwell olacağım!"

"Bebeğim, hayatın boyunca bir Maxwell oldun."

OceanofPDF.com

Bölüm 30

PAZAR DIŞI

Clay düğünü planlamak için sadece iki haftası olduğunu düşünerek, anlık kaçışının küçük ve samimi bir olay olacağını düşünmüştü. Sadece o ve Andrea sahilde öpüşüp koklaşacaklardı.

Süslü bir şey değil. Abartılı bir şey değil. Görünüşe göre, çok .

Andrea onun yanından, "Ah, yağmur yağacak gibi görünüyor," diye homurdandı.

Hilton Head'deki Maxwell sahil evinin havuz alanına ışıkların ve çiçeklerin dizilmesini denetliyordu. Güverteyi Andrea'nın beğenisine uygun bir resepsiyon alanına dönüştürmek için bir ekip getirilmişti.

"O zaman bebeğim," dedi onu öpmek için kucaklayarak, "yağmurda evleniriz."

Küçük şirin düğme burnunu kırıştırdı. "Bu her şeyi mahveder. Günümüze yağmur getirme Clay."

Güldü. "Bugünü hiçbir şey mahvedemez."

Liz havuz güvertesinin diğer tarafından, "Pekâlâ Andrea," diye seslendi. "Seni hazırlamamız gerekiyor. Kaldır kıçını da buraya gel."

Liz'e doğru koştu ve Clay de onu izledi. Liz onun göğsüne vurarak, "Sen değil," dedi.

Andrea evin içinden geçerek babasının alt kattaki çalığma odasını ele geçirmiğ olan saç ve makyaj ekibine doğru yürüdü. Çılgın piercingleri ve abartılı saç boylarıyla bir grup kadın ve erkeğin babasının sert ve soğuk çalığma odasında dikildiğini görmek çok komikti.

Clay parmaklarını Liz'in göğsündeki elinin etrafına doladı ve ona sırtıttı. "Konuşmamız gerek."

"Oh?" Bir kaşını kaldırdı.

"Sadece şunu bilmeni istiyorum, gerçekten ama gerçekten isteyeceğini bilsem de... bugün itiraz etmemelisin."

Liz bir kahkaha patlattı ve elini geri çekti. "Ben zaten evliyim, seni aptal."

"Bak, resmi olarak piyasadan çekileceğim. Bunun son şansın olduğunu biliyorum ama Andrea'nın hatırı için."

"Elbette... Andrea'nın hatırı için." Onu sert bir kucaklamanın içine çekti.

"Senin gibi bir kardeşe sahip olmak gerçekten çok güzel."

"Sen de... abla."

İnledi ve geri çekildi. "Kulağa çok tuhaf geliyor."

"Gerçekten öyle."

Evin içinde kaybolmadan önce göz kırparak, "Dışarıda iyi şanslar," dedi.

Brady ve Chris birkaç dakika sonra Andrea'nın ısrarla istediği son dakika ihtiyaçlarını tedarik ettikten sonra geldiler. Andrea gelir gelmez onlara bir liste vermişti ve sabahtan beri ortada yoklardı. Brady aldıkları eşyaları dağıttı ve sonra bir şişe viski çıkardı.

"Bu bir gelenek," dedi Brady, daha sonra Andrea'nın aldığı ikramlarla dolacak olan masaya doğru başını sallayarak. "Sana doğru dürüst bir bekârlığa veda partisi veremediğimiz için bu şeyi bu gece bitirmemiz adil olur."

Chris, "Aslında bu konuda oldukça üzgünüz," dedi.

Clay, Chris'ten bir shot aldı. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm çocuklar. Bu tür planlar için biraz son dakika."

"Bize üç hafta veremez miydin?" Brady şaka yaptı. "Ya şimdi ya da asla," dedi Clay.

"Hey, hey, hey!" diye seslendi kapı aralığından tiz bir ses.

Clay döndüğünde Savannah'nın güvertede tek başına yürüdüğünü gördü.

"Benimki nerede?"

Brady ve Clay aynı anda, "Yeterince büyük değilsin," dediler. Sonra ikisi de gülmeye başladı.

"Yirmi bir yaşımdayım!" diye bağırdı.

"Al bakalım, Savi," dedi Chris.

Ona bir kadeh uzattı ve kız ona gülümsedi. "Teşekkürler, Chris."

Brady içkisini havaya kaldırdı. "Her zaman aradığı şeyi sonunda bulan kardeşime."

"Ve tam yüzünün önündeydi," diye ekledi Savi kıkırdayarak.

"Son on yıldır," dedi Chris.

"Pislikler," diye mırıldandı Clay. Sonra içkisini arkaya yatırdı ve boğazından aşağıya akmasına izin verdi.

Savannah kardeşlerinin omuzlarına sertçe vurdu. "İki erkek kardeşim de aynı yıl içinde piyasadan çekildi. Bu zavallı ülkenin kadınları ne yapacak?"

"Yaşayacaklar," dedi Brady.

Clay omuz silkti. "Umurumda değil."

"Peki ya sen, Savi?" Chris sordu.

"Evet," dedi Clay, sanki ilk kez gerçekten tek başına at sürdüğünü fark etmiş gibi. "Tweedledee ve Tweedledum nerede?"

"Affedersiniz?" diye sordu. Kaşlarını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu.

"Kardeşim Dee mi yoksa Dum mu?" Chris gözlerinde mizahla sordu.

"Dum," dedi Brady ve Clay hep bir ağızdan.

Savannah onlara ters ters baktı. "Bu hiç komik değil."

"Hadi ama Sav," dedi Clay. "En azından erkek arkadaşını Dee yaptık." "Oh, evet, bu beni çok daha iyi hissettirdi."

"İki talibin nerede bu arada?"

Savannah onları görmezden geldi. "Benim talibim yok. On sekizinci yüzyılda değiliz. Bir erkek arkadaşım var, o da zaten bu hafta sonu ailesini ziyaret etmek için şehir dışında olacaktı. Ben gidemedim çünkü gazetede editörüm ve bunu tamamen ihmal ediyorum."

"Liz'in bunu söylediğini duymasına izin verme," dedi Brady nefesinin altından. "Ya Lucas?" Clay sordu.

Omuz silkti. "Neden nerede olduğunu bildiğimi düşündüğünü bilmiyorum. Chris'e sor!"

Hepsi Chris'e döndü.

"Okul. Gelip seni becermek istediğini söyledi..."

Savannah'nın gözleri büyüdü. Brady ve Clay birini öldürmeye hazır görünüyorlardı.

Chris onların tepkilerine sadece güldü. "Yani... seni rahatsız etti ama gidemedi."

"Hepinize neden bilmiyorum!" Savannah mırıldandı.

"Çünkü biz aileyiz," dedi Clay, kolunu Savannah'ya dolayarak. "Bizi sevmek zorundasın."

Savannah homurdandı ama onu sevdiğini biliyordu. Ailesi mükemmel değildi. Ama onlar onun ailesiydi. Birlikte çok şey atlatmışlardı. Ve eğer onu bu noktaya getirecekse hepsini tekrar yapardı. Çünkü her şey bununla ilgiliydi.

Aşk yeterliydi. Aile

yeterliydi. Arkadaşlar

yeterliydi.

Ve bunu bir daha asla unutmak istemedi.

Kısa bir süre sonra, tüm konukları -çok az sayıda konuk vardı- sahile indirildi.

Clay, sağdıcı Brady'yle birlikte havuzun güvertesinde tek başına durmuş, sahile inmeyi bekliyordu.

"Hazır mısın?" Brady sordu.

"Evet," dedi Clay. Sertçe yutkundu, ellerini ceplerine soktu ve ileri geri sallandı. "Liz'den hiç soğudun mu?"

"Çok gergindim," diye itiraf etti Brady.

"Hayır, değildin!" dedi Clay. "Ben de oradaydım."

Brady gülümsedi. "Duygularımı kontrol etmekte çok iyiyimdir. İş tanımımın bir parçası. Ama sizi temin ederim, uzun zamandır bu kadar yıpranmamıştım. Onunla evlenmeye hazırdım. Hazırdan da öte. Yine de bu büyük bir adım ve sinirlerinize engel olamıyorsunuz. Bunlar heyecanlı sinirler olsa bile."

Clay başını salladı. Şu anda tam olarak böyle hissediyordu. Heyecanlı ama gergin, ama heyecanlı... ama gergin. Midesi bulanıyordu. Bu anı gerçekten hiç beklemiyordu. Şimdi buradayken bunu düşünmekle ne kadar aptallık ettiğini fark etti.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Artık hazırdı.

Andrea'nın o gün için gerekli olan Geyler konusunda onlara yardım etmesi için araya sokmayı bağırdığı telaşlı düğün organizatörü merdivenlerden yukarı doğru eğildi ve onları öne doğru çağırdı. "Gökiniz için hazırız."

Clay yutkundu ve sonra onu takip etti. Kumsal muhteşemdi. Güzel bir gündü ve uzakta, suyun üzerinde sadece birkaç uğursuz bulut vardı. Endişelenecek bir şey yoktu. Dalgaların karaya attığı meşe ağacından yapılmış, üzerinde al renkli çiçeklerin sarmal oluşturduğu muhteşem bir kemer kurulmuştu. Önünde kum renginde, allık pembe minderli sandalyeler, çoktan misafirlerle dolmuştu bile: anne babası, Savannah, Chris; Lucas hariç Atwood'ların geri kalanı; Gigi, Jamie, Ethan ve Cash.

Clay ve Brady, Andrea'nın internette bulduğu, Hilton Head Adası'nda yaşayan ve papazlık yapmış bir kadın olan Amelia'nın onları evlendirmek için durduğu kemerli girişin önünde durdular.

Amelia her ikisiyle de el sıkıştı. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Gelininizin gönderdiği her şey burada," diyerek elini yumuşak deri bir dosyanın üzerine koydu. "Sadece takip edin."

". Bu kadar kısa sürede bunu yaptığınız için çok teşekkürler," dedi Clay ona. Lacivert takımıyla birlikte taktığı yumuşak pembe papyonunu düzeltti.

"Gerçekten benim için bir zevk."

Sonra konuşmalar kesildi çünkü baş nedime Liz, bir kemancının çaldığı enstrümantal bir şarkı eşliğinde merdivenlerden inmişti. Üzerinde toz mavisi bir elbise, elinde pembe ve beyaz çiçekler vardı. Clay, Liz yaklaştıkça onun yalınayak olduğunu fark etti. Neredeyse gülecekti. Tabii ya. Bot ayakkabısı yerine yalınayak olmayı diledi.

Liz, Amelia'nın yanında durdu ve ona göz kırptı. Sonra müzik değişti... onun dünyasıyla birlikte.

Andrea bir hayal gibi göründü. Hiç bu kadar çarpıcı olmamıştı.

Onun ihtişamını anlatmak için kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Neredeyse beyaz olacak kadar açık pembe bir elbise, sanki onun vücudu için el yapımı gibi vücudunu kaplıyordu. Yüksek modanın plaj düğünüyle buluşmasıydı; bu ikilik tam da Andrea'ya göreydi. Straplez ve dökümlü olan elbisenin göğsüne işlenmiş payetler, öğleden sonra güneşinde hafifçe parlamasını sağlarken, tren kumda hafifçe arkasından sürükleniyordu. Saçları, yüzünü çerçeveleyen ve sırtından aşağı dökülen süper model yumuşak dalgalar halindeydi. Ama en güzeli gülümsemesiydi. Her şeyi kapsayan manyetik gülümsemesi.

Yüzüne o gülümsemeyi o koymuştu.

O gülümsemeyi görmek bir ömre bedeldi.

Andrea sonunda ona ulaştı. Son dokunuş olarak yumuşak yeşil yapraklı pembe ve beyaz şakayıklardan oluşan devasa buketini uzattı. Sonra,

onun ellerini kendi ellerinin içine aldı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Andrea.

"oturabilirsiniz," dedi Amelia. "Birbirlerini çok sevdikleri belli olan bu iki insanı bir araya getirmek için bu kadar kısa sürede burada olmaktan onur duyuyorum. Andrea sadece iki hafta önce bana ulaşıp bugün karşınızda gördüğünüz çifti evlendirmemi istediğinde, aşklarının bu kadar tam anlamıyla ortaya çıktığını görmek beni heyecanlandırmıştı. Yaşadıkları zorluklara rağmen, bugün karşınızda hayatın en kutsal yeminini etmeye hazır bir şekilde duruyorlar."

Amelia Andrea'ya başıyla onay verdi. "Benden sonra tekrar et."

"Ben, Andrea Billings, seni, Clay Maxwell'i" - Andrea'nın yüzünden yaşlar süzölmeye başladı ve hıçkırdı - "kocam olarak kabul ediyorum. Hayat arkadaşım. Ve hayatımın aşkı."

Gözlerini ovuşturdu ve ona gülümsedi. Onu ağlarken görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

İfadesini tekrarladı.

Tek yapmak istediği onu öpmekti. Nefesini kesecek kadar öpmek. Ama o an gelmişti. Kahretsin, onu öpmek için beklemek hiç bu kadar zor olmamıştı.

Amelia onlara *sahip olma ve tutma* konusunda koçluk yaptı ve sonra yüzöklere geçtiler. Brady yüzökleri cebine koymuştu ve onları çıkardığında derin bir gümbürtü töreni böldü. Tüm gözler, bulutların daha önce olduğundan çok daha hızlı bir şekilde yuvarlandığı ufuk çizgisine çevrildi.

Andrea'nın dudağı titredi.

"Hastalıkta ve sağlıkta, bebeğim," diye fısıldadı ona.

Gülümseme yeniden ortaya çıktı.

Amelia kıkırdarak, "Pekâlâ, arka planda bu varken sizi kuru tutmaya çalışalım," dedi. "Bu yüzöklere kopmaz bir bağı ve birlikteliğı, bugün sonsuza dek birlikte oluşturulmuş bir sevgi çemberini simgeliyor. Damatla başlayalım."

Clay, Amelia'nın ardından tekrarlayarak, "Bu yüzöklere benim kutsal hediyeim," dedi. Andrea'nın elini kendi elinde tutuyordu ve yüzöklere ikisinin arasında duruyordu. "Seni her zaman seveceğıme, sana değer vereceğıme ve hayatımın her günü boyunca seni onurlandıracağıma söz veriyorum. Ve bu yüzöklere evleniyoruz."

Adam yüzöğü kızın parmağına taktı ve kızın yüzü bir gülümsemeye dönuştü.

Andrea, Clay'in yüzöğünü Brady'den aldı ve tam aynı sözleri söylerken... yağmur damlaları düştü.

Önce bir damla, sonra da sağanak yağmur. Tipik bir öğleden sonra fırtınası törenlerini yarıda kesiyordu.

Andrea, tüm sıkı çalışması fırtına tarafından parçalanırken ağlamaya hazır görünüyordu. Sonra tekrar yüzünde kocaman bir gülümseme olan Clay'e baktı.

Andrea yağmurun altında, "Seni seviyorum," diye bağırdı. "Ben de seni seviyorum."

"Ve bu yüzükle birlikte evlendik," diyerek yüzüğü adamın parmağına taktı.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Lütfen gelininizi öpün," dedi Amelia gülerek.

Etrafında olup bitenleri, insanların sığınacak bir yer bulmaya çalışıp çalışmadıklarını, yağmurun tadını çıkarıp çıkarmadıklarını ya da onlara dikkat edip etmediklerini bir an bile düşünmeden Clay *karısını* başının arkasından yakaladı ve onu daha önce hiç öpmediği gibi öptü. Dudakları tutkuyla birleşti, yağmur etraflarına yağıyor, giysilerini ıslatıyor ve yüzlerini kaplıyordu. Ama yine de bırakmadı. İkisi de nefes nefese kalana kadar devam etti.

"Yağmur yağdığına inanamıyorum," dedi fırtınanın uğultusu arasında. "Ben inanırım. Tıpkı bizim gibi."

"Ne?"

"Hayat değiştiren ve tamamen öngörülemez."

Bölüm 31

ANDREA

Öğleden sonra yağan yağmur dindiğinde süslemeler mahvolmuştu. Ama güverteye geri döndüklerinde, tüm arkadaşlarının ve ailelerinin de en az kendisi ve Clay kadar sıırıslıklam bir halde onları beklediğini gördüklerinde, dünyada hiçbir şey umurunda değildi. O bir Maxwell'di.

"Bay ve Bayan Clay Maxwell, millet!" Brady'nin sesi kalabalığın üzerinde gürledi.

Herkes onların birlikteliğini alkışladı, güldü ve ıslık çaldı.

Andrea nefesini zor tutuyordu. Her şey çok hızlı gelişmişti. Bir dakika önce öfke, depresyon ve suçluluk duygusuyla dolu bir dünyada kaybolmuş, bir dakika sonra ise hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutlu olmuştu.

Andrea Clay'e döndü ve Clay onu ıslak bir öpücük için daha kendine çekti. Andrea kıkırdadı, gelinliğinin vücuduna nasıl yapıştığını tamamen görmezden geldi. Sonunda onu bıraktığında, kolaylıkla kollarının arasına aldı.

"Clay," diye nefes nefese kaldı.

Clay kalabalığa "Karımın bu kıyafetleri çıkarması gerekiyor, böylece üşütmez" dedi.

Etraflarında çığlıklar yükselirken Andrea dehşet içinde yüzünü Clay'in omzuna gömdü. Clay onu havuzun güvertesinden ustalıkla geçirip eve soktu. Clay onu merdivenlerden çıkarıp odalarına götürürken elbisesi parke zeminde su damlacıkları bıraktı. Daha sonrası için yakındaki bir otelde bir süit ayırtmıştı ama şu anda bu kıyafetlerden kurtulmaktan şikâyetçi değildi.

İçeri girdiklerinde Clay onu ayaklarının üzerine bıraktı ve o da titredi. Üşüdüğünün farkına bile varmamıştı çünkü Clay'in sözleri içinde tekrar tekrar çınlıyordu. O güzel sözler.

"Karı," diye fısıldadı.

"Artık öylesin." Sesi derin ve baştan çıkarıcıydı.

Tanrım, bu adamı seviyorum.

"Biliyorum. Ben sadece... Milyon yıl geçse de, en çılgın rüyalarımda bile bugün burada olacağımızı düşünmemiştim."

Ona sorduğu andan beri aklından tek bir düşünce geçiyordu. Ona sormaya bir türlü cesaret edememişti. Ama şimdi yapabileceğini biliyordu.

"Evlenmek bile istemediğini," dedi usulca.

Gülümsedi ve ellerini elbisesinin ıslak dantelli kumaşından aşağı kaydırды. "Ben yapmadım."

"Oh."

"Seninle evlenmek istedim."

Andrea onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını kendi dudaklarına doğru sürükledi. Ateğ içindeydi, onu tüm giysilerinden soyarak ve gerçekten karısı olmaktan başka bir şey istemiyordu. Evliliklerini en iyi tamamlamak istiyordu.

Papyonunu çözdü ve yere fırlattı. Adamın gözleri şaşkınlık ve şehvetle açıldı. Evet, bunu hemen şimdi yapacaktı. Hayır, onları bekleyen insanlar olması umurunda değildi.

Başını salladı. Tamamen onun yanındaydı.

Kadın adamın kalan sıırsıklam giysilerini çıkardı, sonra da adam kadının sıırsıklam elbisesini çıkarmasına yardım etti. Yere düştüğünde gıcırdayan bir ses çıkardı. Bununla daha sonra ilgilenmesi gerekecekti ama şimdi değil. Pahalı giysileri aceleyle yere bıraktı ve ikisi de yıllar boyunca sayısız kez seks yaptıkları büyük boy yatağa düştüler.

Clay, üzerinde Swarovski kristalleriyle *Bayan* yazan beyaz dantel tangasıyla oynarken merdivenlerde ayak sesleri duydular. Ağır ayak sesleri. Hem de bir sürü.

Andrea kıkırdarak, "Sanırım değişmek isteyen bir tek biz değiliz," dedi.

Yüzünü onun göğsüne gömdü ve meme ucunu ağzına götürdü. "Sanırım değil."

"Oh, bu hiç adil değil." "Adil mi?"

Dilini dik meme ucunun etrafında döndürdü ve sonra tekrar ağzına aldı. Kadın inledi ve bacaklarını adamın beline dolayarak onu daha yakına çekti.

"Siktir," diye homurdandı onun bedenine karşı.

Tüm vücudu alev alev yanıyordu ve adam ateşi körüklüyordu. Bekleyemezdi. Bunu uzatamazdı. O anda sadece onu istiyor ve ona ihtiyaç duyuyordu.

"Clay, lütfen," diye yalvardı.

Tartışmadı. Onun sesindeki ihtiyacı duyabildiğinden emindi. Vücudunu örten son kumaş parçasını da çıkardı. Sonra kendini onun üzerinde sabitledi ve içine kayd.

İnledi ve başını arkaya attı. "Aman Tanrım, hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Kocanın seni sikmesinden hoşlanıyor musun?" Neredeyse mırıldanıyordu. "Oh, evet."

Ve yaptı da. Şiddetli bir ritim başlattı. Bütün gün onu becermeyi düşündüğünü, onu tekrar tekrar bir sonraki yüksekliğe çıkarmaktan başka bir şey yapmak istemediğini söyleyen bir ritim.

Parmaklarını adamın kısa sarı saçlarının arasından geçirdi ve sertçe çekti. Dudakları onun kulağını, boynunu, omzunu buldu. Onu ısııyor, daha da yaklaştırmaya çalışıyordu. Kahretsin, bu adamı tüm varlığıyla seviyordu.

Her zaman biliyordu. Yıllar önce o sahilde onu öptüğü ilk günden beri gidici olmuştu. İlişkilerini bir adım ileriye taşıyacak kadar cesurdu. Onu üniversitede ve hukuk fakültesinde daha da çok sevmişti. Etraflarındaki her şey dağılmış gibi hissettiğinde, yine de güçlü kalmışlardı.

Onu tamamen sevdikten ve ilerlemeye hazır hissettikten sonra, sadece tekrar tekrar reddedilmek için, aralarındaki bozukluğu asla düzeltemeyeceklerini düşünmüştü... ama sonra o geri gelmişti. Değişmişti... yine de Clay Maxwell olarak kalmıştı. Ve bu *adamla* tutkulu bir aşk yaşıyordu. İhtiyacı olan çocuk değil, istediği adam... ona aşkın gerçek anlamını gösteren adam.

Karı koca olarak ilk kez bir araya geldiklerinde, hayatlarını birleştirdiklerinde, bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu. Ve bu konuda son derece mutluydu.

Yeni bir ailesi vardı. O onun ailesiydi. Onun hayatıydı.

"Seni çok seviyorum," dedi Clay onun omzuna doğru nefes nefese.

"Ah, Clay, seni her zaman sevdim." Sonra da onu öptü.

Temizlenmek ve günün yorgunluğunu atmak için acele etmediler... ve öğleden sonra keyiflerine baktılar.

Yeni kıyafetler giydiler. Clay bir çift haki şort ve düğmeli bir bluz giydi. Daha kısa, tamamı dantel bir elbiseyi yarın için ayırmıştı ama şimdi de iş görürdü.

Sonunda elbiseyi giydiğinde Clay onun elini tuttu ve aşağıya doğru yürüdüler. Diğer konukların çoğu güverteye geri dönmüş, yağmurdan kalan kalıntıları temizliyor ve oturabilmek için bankları siliyorlardı.

Garsonlar akşam yemeğinin yanı sıra allık pembe, inci beyazı ve tozlu mavi renklerde Paris makaronları getirmişlerdi. En sevdiği. Bu kadar az konuk olmasına rağmen pasta üç katlıydı ama o ısrar etmişti. Sanki incilerden yapılmış gibi görünüyordu ve bir tarafında düğün renklerinin sanatsal bir mozaigi bir nehir gibi akıyordu.

Her şey temizlendikten sonra havuzun etrafında oturup yemek yediler ve tüm arkadaşlarıyla kaynaştılar. Güvertede, havuz kenarındaki surround ses sisteminden müzik çalıyordu. Aslında buna izin vermişti çünkü on beş kişi için bir müzik grubu tutmak pek mantıklı değildi. Düğünde verdiği birkaç tavizden biriydi bu.

Ray LaMontagne'nin "You Are the Best Thing" şarkısı hoparlörlerden içeri süzülürken Clay ilk dansları için Andrea'yı kollarına aldı.

İlk danslarından sonra Savannah Clay ile dans etmek için araya girdi ve Brady de Andrea ile dans etmeyi teklif etti. Clay küçük kız kardeşini çocukken yaptığı gibi dans pistinin etrafında döndürdü. Savannah coşkuyla gülüyordu.

Brady mükemmel bir dansçıydı. Andrea'nın ayaklarını yerden kesti. Liz'in neden onun dansına kapıldığını anlamıştı.

Brady o büyüleyici gülümsemesiyle, "İkiniz adına gerçekten çok mutluyum," dedi. "Ben de öyle."

"Hayır, gerçekten. Clay için harikalar yarattın. Kendine gelip gelmeyeceğini hiç bilmiyordum."

"Tek yaptığım gitmekti," dedi omuz silkerek.

"Eminim bu zor olmuştur."

Kaşlarını çattı ve sonra bunun onun düğün günü olduğunu hatırladı. Hayat ona limonlar vermişti ve o aslında harika bir Arnold Palmer yapmıştı. "Zor oldu ama sonunda işe yaradı, değil mi?"

"Kesinlikle. Daha iyi bir kız kardeş isteyemezdim. Onun içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyorsun."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Teşekkür ederim, Brady. Ben de Liz ve senin adına çok mutluyum. Bulduğunuz yere gelmek için çok şey yaşadığınızı biliyorum. Clay ve benden çok daha fazlasını."

Omuz silkti. "Sanırım hepsi korkunç bir ölçekte. Önemli olan şu ki, her birimiz sevdiğimiz insanlara ulaşmanın yolunu bulduk."

"Bunu sensiz yapamazdım. Ben yokken Clay'in nasıl olduğunu bana anlattığın için teşekkür ederim... duymak istemediğimi düşündüğüm zamanlarda bile."

"Her zaman ona göz kulak oluyorsun, biliyorsun. Eski alışkanlıklar zor ölür. Her neyse... Bugün buradayız Bayan Maxwell."

"Oh, bu en iyisi," dedi kıkırdayarak.

Dansın ardından Clay ve Andrea pastayı keserken, şampanya elden ele dolaştırıldı. Brady herkesin dikkatini çekmek için çatalını bardağına vurdu.

Brady, "Hepiniz bu yılın başlarında benim düğümde bulunduğunuz için, şuradaki damadın yaptığı konuşmayı hatırlıyor olabilirsiniz," dedi.

"Olamaz," diye mırıldandı Clay.

Andrea neşeyle, "Ah, evet," dedi.

"Ve hepiniz bunu hak ettiğini biliyorsunuz."

Arkadaşları ve aileleri güldü.

"Sadece bir saatin altında tut!" Clay geri bağırdı.

Brady güldü ve başını salladı. "Adil." Boğazını temizledi. "Açıkçası Clay'i tüm hayatı boyunca tanıdım. O benim küçük kardeşim. Uzun bir süre beni takip eden sinir bozucu bir çocuktü. Sonra Yale'e giren o sinir bozucu çocuk oldu. Sonra, Yüksek Mahkeme. Sonra Cooper ve Nielson. Sinir bozucu kısmını aştığını söylemek isterdim ama hepimiz onu bundan daha iyi tanıyoruz."

Herkes iyi huylu bir şekilde güldü ve Clay sadece başını salladı.

"Ta ki bu yıla kadar. Üniversite son sınıftayken UNC'de top oynadığım ve Clay'in beni ziyarete geldiği bir zamanı hatırlıyorum. O zaman

Nadiren. O zamanlar böyle anlaşılamazdık. Ona iyi vakit geçirtmeye çalıştım. Üzgünüm, anne ve baba."

Babaları güldü ve anneleri az önce söylediklerini duymamış gibi kulaklarını kapattı.

"O hafta sonu kardeşler olarak harika vakit geçirdik. Ama o zaman bile onda farklı bir şeyler olduğunu biliyordum. Andrea'yı tanıyordum elbette. Üniversiteye kadar resmi olarak çıkmaya başlamamış olsalar da çocukluklarından beri birlikteydiler. Ama o hafta sonuna kadar Clay'in onu gerçekten sevdiğini fark etmemiştim. Bana deli diyebilirsiniz. O zamanlar pek romantik sayılmazdım."

Liz onu yanından dürttü. "Tanrı'ya şükür bunu değiştirdim."

"Katılıyorum bebeğim," dedi gülerek. "Mesele şu ki... Clay'in bu kıza ne kadar aşık olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Andrea gülümsedi ve gözlerinden yaşlar süzüldü. Brady ona bu hikâyeyi ilk anlattığında, oracıkta hıçkırıklara boğulmuştu. Ama şimdi bunu sevgiyle hatırlayabiliyordu... Clay'in onu her zaman sevdiğini biliyordu. Ve onu her zaman sevecekti.

"Gerçekten büyük olan her şey için zaman, fedakârlık ve özveri gerekir. Siz ikiniz yıllarınızı verdiniz. Zaman harcadınız. Tanrı biliyor ya, hepimiz geçen yılki fedakârlık ve özveriyi gördük."

Clay bardağını yüksekte tutan kardeşine gülümsedi.

"Kardeşim için daha iyi birini, onu anlayan ve olduğu gibi seven birini isteyemezdim. Karşılığında sana kardeşim demekten mutluluk duyuyorum. Clay ve Andrea'ya."

Herkes kadeh kaldırdı ve şampanyalarını içti.

Brady elindeki bitirdi ve sonra sırttı. "Ve görünüşe göre... harika sekse!"

Andrea yüzünü Clay'in omzuna gömdü.

Clay sadece güldü. "O işi hallettim, dostum."

"O korkunç utanç verici andan sonra," dedi Andrea gülerek, "çiçeğimi fırlatmak istiyorum!"

Tabii ki gruptaki tek bekâr kadınlar Savannah, Gigi ve Chris'in on altı yaşındaki kız kardeşi Alice Atwood'du. Buketi yakalamaya çalışmak için sıraya girdiklerinde Clay inledi. Andrea onun kimsenin yakalayamayacağını umduğundan emindi. Hayatındaki kadınlara, özellikle de küçük kız kardeğine karğı ağırlı korumacıydı.

Andrea buketi başının üzerinden fırlattı. Buket havada uçtu ve üç kız da muhteşem şakayıkları yakalamak için uzandı. Sonra, Savannah'nın ellerine usulca düştü.

Ciyakladı ve bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Benim!" diye bağırdı. Andrea güldü ve ona sarıldı.

Brady ve Clay ellerini kaldırdılar. "Şimdi, bir dakika bekleyin."

"Savi... Sanmıyorum..."

"Bunların hiçbiri için çok gençsin."

"Andrea, belki bir kez daha dene."

"Hey!" Savannah tersledi. "O benim! Zaten sırada ben varım, değil mi? Sırayla gidiyoruz."

Brady başını salladı. "Sanırım gelecekte şu erkek arkadaşınla ciddi konuşmalar yapacağınızı görüyorum."

Savannah gözlerini devirdi. "Ne. Hiç."

Clay, "Muhtemelen Tweedledum'u da önlem olarak korumalıyız," diye alay etti.

"Dur !" Andrea onları ayırarak, "Zavallı Savannah'yı rahat bırakın," dedi. "Zavallı Savannah'yı rahat bırakın. Siz ikiniz onun aşk hayatına karışmadan da sıradaki o olabilir!"

"Teşekkür ederim Andrea," dedi Savannah. "Şimdi defolun, pislikler!"

Brady, Savannah'yı omuzlarından yakaladı ve iyi niyetle birbirlerini dürtmeye başladılar.

Andrea başını sallayıp Clay'e döndü, tam o sırada Gigi geldi. Andrea'ya kocaman sarıldı ve sonra bir tane de Clay'e.

"Tebrikler! de! Sizin adınıza çok mutluyum." Andrea,

"Teşekkürler Gigi," dedi.

"Gelebilmenize çok sevindim," diye ekledi Clay.

"Ben de öyle. Eğlenceliydi... şey... garip ama ."

"Garip mi?" Andrea sordu.

Gigi'nin gözleri Chris'inkilere kaydı ve bir saniye sonra tekrar ona döndü. "Oh, birlikte yattığınız için mi?" Clay söyledi.

"Clay!" Gigi tersledi. "Şunu keser misin?" "Peki, sen?" Clay sordu.

Andrea elini başına götürdü. *Dokunaksız.*

"Bilgin olsun, yapmadık. Benimle o şekilde ilgilendiğini sanmıyorum. Bu yüzden, bu konudaki sorgulamayı durdurabilirsiniz

garip... çünkü sanırım onun etrafında daha çok bulunmam gerekecek." Clay ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, pekâlâ."

Andrea, Gigi'nin elini tutarak, "Ama bilgin olsun," dedi, "Chris'in seninle böyle ilgilenmemesi için deli olması gerekirdi." Andrea bazen Gigi'nin yanında olmakta hâlâ zorlanıyordu ama onunla iletişime geçtikçe ne kadar yanıldığını daha iyi anlıyordu. Clay ve Gigi birbirlerine çok benzeyen insanlardı ve gerçekten de *sadece arkadaşlar*.

"Teşekkürler," dedi usulca. Küçük bir kaş çatmayla gözlerini tekrar Chris'e çevirdi.

Gece ilerliyordu. Kısa süre sonra insanlar kendi otel odalarına çekilmeye başladılar ve Andrea, Clay'le birlikte kendi otel odalarına dönmeleri gerektiğini biliyordu. Ama geceyi burada Clay'le birlikte sonsuza dek geçirmek istiyordu.

Clay'in babası elinde bir kutu puroyla yaklaştı.

Clay'in kaşları kalktı. "Benim için mi?"

"Tabii ki senin için!" Jeff gülümseyerek söyledi. "Andrea mı?" "Hayır, teşekkür ederim. Ben şampanyaya devam edeceğim."

"İyi seçim."

Adamlar purolarını yaktılar ve Andrea onların -baba ve oğulun- o anlarını izledi. Her zaman Clay'in babasıyla daha iyi bir ilişki kurmasını istemişti. Ailesine tövbe ettiğinden beri Maxwell'leri kendi ailesi gibi benimsemişti. Clay'in babasıyla hiçbir zaman onun istediği gibi konuşamamış olmasından nefret ediyordu. Brady'nin favori olduğunu düşünerek uzun süre gözünü korkutmuş, ertelemiş ve korkmuştu. Ama babasının sadece şefkat konusunda suskun olduğunu biliyordu. Birlikte durduklarında, aralarındaki bağın şimdi oluşmakta olduğunu görebiliyordu.

Jeff, Clay ve Andrea'ya bir zarf uzatarak, "Anneniz ve ben gece yatmadan önce size bunu vermek istedim," dedi.

Clay zarfı açtı ve Andrea içindekini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. İçinde Andrea'nın ailesinin yazlık evinin tapusu vardı. *Bunu nasıl almıştı?*

Clay hemen, "Bu kadarı da fazla," dedi.

"Hayır, öyle değil. İkinizin zaten birlikte bir ev aldığınızı biliyorum ama bunun iyi bir ek olacağını düşündüm."

"Nasıl?" Andrea sordu.

"Yıllar önce almıştım," diye itiraf etti. "Annen onu elinde tutmak istemedi ama... o zaman bile sen ailedendin Andrea. Senin de o evi kaybetmene izin veremezdim. Her zaman bir gün onu ikinize vereceğimi düşündüm. Ve bugün o gün."

Gözlerinden yaşlar geldi, taze ve sıcak. Öne doğru yürüdü ve Jeff'e sıkıca sarıldı. "Çok teşekkür ederim. Bunun anlamını tahmin bile edemezsin."

Onun sırtını sıvazladı. "Biliyorum tatlım. Oğlumu bu kadar mutlu ettiğin için teşekkür ederim."

Clay sanki tüm duygularını bastırmaya çalışıyormuş gibi güldü. Andrea güvertenin korkuluklarına yaslanıp kocasına ve hiç sahip olamadığı babasına baktı.

Clay sahte bir kahkaha atarak, "Sanırım artık tek yapmam gereken başsavcı olup benimle gurur duymanızı sağlamak," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Jeff purosundan derin bir nefes daha çekerek sordu.

"Hatırlıyorsun," dedi Clay, sanki babasının hatırlaması için yanıp tutuşuyormuş gibi... onu her zaman neyin yiyip bitirdiğini bilmek için.

O an onun için ne kadar üzölmüştü çünkü babasının yüzünde hatırlamadığı açıkça görölüyordu.

"Tam burada, bu evdeydiniz ve Brady'nin başkan olmak için yeterince iyi olduğunu ve benim de başsavcı olacağımı söylediniz... çünkü Kennedy'ler için işe yaramıştı."

Jeff başının arkasını kaşıdı. Her iki oğlunun da ondan edindiğı bir alışkanlıktı bu. "Dürüst olmak gerekirse bunu hatırlamıyorum evlat. Bilmelisin ki... Seninle gurur duyuyorum ve her zaman da duydum. Umarım hiçbir zaman olmak istediğın şeyi olamayacağını düşünmemişsindir. Eğer hayalin başsavcıysa, oraya ulaşmak için iyi bir iş çıkarıyorsun. Eğer değilse, Başkent'in en iyi avukatı olmak da oldukça iyi."

Clay ağzını açıp kapadı. Babası tek bir konuşmayla Clay'in onun hakkında sahip olduğu tüm önyargıları yerle bir etmişti. "Brady'yi tercih ettiğini sanıyordum," diye mırıldandı Clay.

kelimeler çok uzun süre içerde.

"Bir baba nasıl olur da bir çocuğunu diğerine tercih edebilir? Sanırım Brady ve ben daha çok benzer ilgi alanlarına sahiptik. Sen hep annene çekmiştin ve ben buna saygı duydum. Ve her zaman kendi işini için benim rehberliğime daha az ihtiyacın olduğunu hissettim. Belki de böyle düşündüğüm için yanılmışım," dedi Jeff. Yere baktı ve sonra tekrar oğluna baktı.

doğru kelimeler. Bu bir politikacının başına pek sık gelmezdi. "Clay, seninle gurur duymadığımı düşündüysen özür dilerim. Seninle her zaman gurur duydum."

"Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum oğlum."

El ele tutuştular ve sonra Jeff karısıyla konuşmaya gitti. "İyi misin?" diye dikkatle sordu.

"Benimle yürüyecek misin?"

Andrea bağıını salladı ve onu sahile kadar takip etti. Yıldızlarla dolu gecede, ilk öpüştükleri yere varana kadar sessizce yürüdüler.

Bir dakika sonra Clay konuştu: "Her zaman babamın gerçekten olmamı istediğini düşünmüşümdür. Brady'nin peşinden gitmemi. Bu hayale ve babam bunu söylediğini hatırlamıyordu bile."

"Öyleyse bırak gitsin," dedi. "Bir gün başsavcı olmak istiyor musun?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

"Ve bu sorun değil," dedi kollarına kayarak. "Ben varım. Bırak dünyanın geri kalanı biz ilerlerken kendi kendine çözülsün. Bir sanat galerisi açacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayım. *Her şeyi* yapabilirsin bebeğim. Bunu biliyorum."

Clay onu ay ışığının altında, tam da ilk öpüştükleri yerde öptü. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Kendi şansımızı kendimiz yarattık."

"Öyle yaptık, aşkım. Yaptık."

Sonsöz

BEŞ YIL SONRA

"Zooooom!"

Clay güldü ve kızı Cassidy'nin peşinden koştu. Cassidy iki yaşındaydı ve ayakkabı giymek gibi korkunç bir işkenceden kaçmaya çalışırken küçük bacakları Clay'in önünde yarışlıyordu.

"Baba, uçuyorum!"

", bebeğim." Onu kollarının arasına aldı ve bir uçak gibi odanın uçurdu.

Adam ikisini de küçük yatağına yatırana kadar ciyakladı ve kıkırdadı. Onu dizlerinin üzerine oturttu ve aşağı yukarı zıplatmaya başladı.

"Tekrar. Tekrar!"

"Şimdilik başka uçak yok," dedi. "Önce ayakkabılar." "Ayakkabı yok. Uçaklar, baba. Uçaklar."

"Tıpkı Brady Amcan gibi konuşuyorsun," dedi gülerek, sıcak pembe ısıltılı ayakkabılarını yerden alıp ayağına geçirmeye başlarken.

Andrea'yla birlikte Cassidy'yi bir yıl kadar önce evlat edinmişlerdi. Andrea düğünden hemen sonra çocuk sahibi olmak istediğini söylemişti ve Clay de onun bu isteğine şaşırmıştı. Ama neredeyse üç yıl boyunca hiç şansları yaver gitmeyince Andrea ona gelip evlat edinme konusunu sormuştu.

İkisi de yetim hayır kurumlarıyla çalışmaya ilgi duyuyordu ama evlat edinmek bunu yepyeni bir seviyeye taşıyordu. Ama çocukları gördükten ve Cassidy'yi evlat edindikten sonra, onlar için başka bir seçenek olmadığını anlamıştı. Daha sonra çocuk sahibi bile Cassidy başlarına gelen en güzel şeydi. Çilli teni, koyu kıvrırcık saçları ve kocaman, geniş

Çikolata gözlü, hayatında gördüğü en sevimli çocuktur. İkisi de ihtiyacı olan bir çocuğa yuva vermekten mutluydu ve çoğu gün evlat edindiklerini bile tamamen unutuyordu. O sadece onların küçük Cassidy Anna Maxwell'iydi.

"Tatlım!" Andrea diğer odadan seslendi. "Siz ikiniz hazır mısınız?"

"Hemen hemen," diye karşılık verdi.

Cassidy'nin son ayakkabısını bağladı, kırmızı-beyaz-mavi Kaptan Amerika tütüsünü düzeltti ve sonra üzerindeki X-Men tişörtüne bakıp gülümsedi. Hepsi onun en sevdikleriydi ve onları giymek için ısrar etmişti. Ne diyebilirdi ki? Küçük kızı tam bir baş belasıydı.

Cassidy'yi kucağına aldı ve merdivenlerden aşağı, oturma odasına götürdü. "İşte geldik."

"Anne!"

Andrea Cassidy'yi görünce güldü. "Onu Jefferson'ın doğum günü partisine bununla mı götüreceksin?" diye sordu Brady ve Liz'in bugün üç yaşına basacak olan oğulları hakkında.

"Evet. Onun istediği de buydu. Diğer tüm çocuklar kıskanacak."

"Bir şey olacaklar," dedi gülerek. "Gel buraya, böcek."

Cassidy koşarak annesinin yanına gitti ve kollarını onun omuzlarına doladı. Andrea onu yüzünün her yerinden öptü. Cassidy kıkırdadı ve kendi öpücük seslerini çıkarmaya başladı.

"Uçaklar!"

"Şu anda uçak yok. Bugün senin için heyecan verici haberlerim var." Andrea onu kollarının arasına aldı ve dağınık kıvrıkcık saçlarını karıştırdı.

Andrea, Cassidy'yi ilk evlat edindiklerinde onu evcilleştirmeye çalışmıştı ama işe . Clay onu böyle seviyordu.

"Haberler mi?" diye sordu.

"Evet! Sen de bilmek istiyor musun,

böcek?" "Evet!" diye bağırdı.

Andrea onu Clay'e geri verdi. "Bu çok özel bir sürpriz. Sürprizleri seviyorsun, değil mi?"

"Söyle bana! Söyle bana!"

"Baban bile bilmiyor!"

Cassidy bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. "Ne oldu anne?" "Evet, ne var anne?" Clay göz kırparak sordu.

"Şey..." Boğazını temizledi ve sonra dudaklarını ısırdı. "Görünüşe göre küçük bir erkek ya da kız kardeşin olacak."

Cassidy ıgık atınca Clay'in ağızı açık kaldı. "Andrea..." diye kekeleydi.

"Biliyorum! Geçen hafta öğrendim ama emin olana kadar sana söylemek için beklemek istedim."

"Bebeğim, bu inanılmaz. Aman Tanrım!"

Cassidy'yi kalçasına geçirdi ve Andrea'yı kendilerine doğru çekti. Cassidy'yle birlikte ona sıkıca sarıldılar.

"Grup kucaklaşması!" Andrea gülerek söyledi.

Geri çekildiğinde, bu an için uzun zamandır beklediklerini bildiğinden hafif bir endişeyle sordu: "Gerçekten emin misin?"

Gözünde bir damla yaş parladı ve başını salladı. "Evet, gerçekten eminim."

Elini karnına koydu ve güldü. "Bu en iyi haber, bebeğim."

Burnunu çekti ve başını salladı. "Tanrım, Clay, sonunda bunun gerçekleştiğine inanamıyorum. Bir bebeğimiz daha olacak. Cass için küçük bir erkek ya da kız kardeş."

"Şimdi beni iyi dinle küçük adam," dedi Clay, karnını göstererek. "Sen bir kız olamazsın. Zaten sayıca üstünüm."

Andrea güldü ve gözlerini sildi. "Çok gülünçsün Clay Maxwell." "Mmm...

çok gülünçsün, Andrea Maxwell." Onu sertçe öptü

ağız. "Ama kimin gerçekten gülünç olduğunu biliyoruz! Cassidy Maxwell."

Onu odanın içinde gezdirdi. Sonunda Brady ve Liz'lere gitmek için onu arabaya götürene kadar güldü ve güldü.

"Onlara söylemek ister misin?" Clay, Cassidy'nin arabadan inmesine yardım ederken sordu.

"Cass bir şey söylemediği sürece parti sonrasına kadar bekleyelim. Jefferson'ın gününü güzelleştirmek istiyorum."

Başını salladı, sevinçten havalara uçuyordu. Herkese söylemek istedi. Çatılardan haykırmak istiyordu. Uzun zamandır çok uğraşıyorlardı. Andrea ona defalarca bunun kendisi için önemli olmadığını söylediğinde bile kendini başarısız hissetmişti. Çünkü fark etmiyordu. Onu seviyordu. Onun mutluluğunu istiyordu. Eğer bu onu mutlu etmiyorsa, denemelerine gerek yoktu. *Pratik yapımları* gerekiyordu ama gebe kalmak için değil... sadece aşk için.

Cass'i evlat edinmişler ve küçük şeyleri kafalarına takmamaya çalışmışlardı. gereken başka şeyler vardı. Andrea'nın sanat galerisinin New York'ta yeni galeriler açmak da dahil olmak üzere hayallerinin ötesine geçmesi gibi

City, Los Angeles, Chicago ve Paris'e birkaç yıl içinde gitti. O bir sansasyondur. Sadece başkalarının eserlerini değil, kendi eserlerini de satıyordu ve sonunda bunları ortaya çıkardığında büyük ilgi toplamıştı.

Clay ve Gigi, Cooper & Nielson'ı birlikte terk etmiş, şirket hukukunu bırakıp daha önemli işlere odaklanmaya karar vererek yeni firmaları Maxwell & De Rosa'yı açmışlardı. Hâlâ Cooper & Nielson'dan birlikte ayrıldıkları büyük müvekkillerle çalışıyorlardı ama zamanlarını insani davalara da harcıyorlardı. Neden avukatlık yaptıklarını, bunu neden sevdiklerini, insanlara yardım etmek için yaptıklarını hatırladıklarından emin oldular. Brady'nin başkan olması halinde bir gün başsavcı olma hayalinden tamamen vazgeçtiğini söyleyemezdi ama şimdilik bu hayal başka bir hayal için askıya alınmıştı.

Kapıyı çalmadan Brady'nin evine girdiler ve Brady'yi mutfakta, buzdolabından tabakları çıkarırken buldular. Evcilleşmiş bir Brady, Clay'in hâlâ görmeye alışamadığı biriydi.

"Clay! Andrea!" Liz arka kapıdan içeri girerken öyle dedi. "Küçük Cass!" Eğildi ve kollarını uzattı. "Havalı Liz teyzene bir sarıl bakalım."

Cassidy onun kollarına doğru koştu. "Harika Liz Teyze!"

Clay başını salladı. "Aman Tanrım. Sana böyle mi sesleniyor?"

"Evet, bu doğru," dedi. Cassidy'yi sıkıca kavradı. "Jefferson arka tarafta. Gidip oynamak ister misin?"

"Evet!" diye bağırdı.

Hepsi Cassidy'nin kuzenine doğru koşarken arka kapıdan çıkışını izlediler. Andrea, Jefferson için masanın üzerine bir doğum günü hediyesi koydu ve sonra Liz tarafından kucaklanma sırası ona geldi. Brady, herkesin gelmesini beklerken Clay'e bir bira uzattı.

Liz masadan bir kokteyl aldı ve uzun bir yudum içti. "Ne istiyorsun, Andrea? Brady'nin şu karışık kokteyllerden var. Şampanya ve biramız var ya da sana bir şeyler hazırlayabilirim."

Andrea dondu kaldı ve sonra başını salladı. "Hayır, içmeyeceğim."

Liz ona boynuzları çıkmış gibi baktı. "Ne oldu? Neden olmasın? Hadi ama! Saatlerce eve gitmek zorunda kalmayacaksın."

"Hayır. Ben sadece... susamadım."

Liz güldü. "Ne? Hamile misin?"

Liz'in ağzını kapattığı uzun ve sessiz bir duraklama oldu.

"Hepinizden çok özür dilerim. Öyle demek istememiştim. Çok düşüncesizim. Çabaladığınızı biliyorum. Öyle demek istemedim. Siktir!" Gözleri bir çocuklara, bir geriye kaydı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Yani..."

Clay gülerek, " değil," dedi.

"Hayır, öyle değil. Bu tür şaka yapmak istemem. Sizin için zor olduğunu biliyorum."

"Hayır, gerçekten," dedi Andrea hoppa bir sırtısla. "Sorun değil çünkü... ben öyleyim. Daha bugün öğrendim."

"Aman Tanrım!" Liz çığlık attı. Andrea'yı kucağına çekti. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Tebrikler!"

Brady elini uzattı ve Clay elini sıktı. "Tebrikler, dostum. Sizin adınıza çok mutluyum."

"Ahhh!" Liz ağladı. "Bana her şeyi anlat. Ne zaman ? Hangi isimleri düşünüyorsun? Erkek mi kız mı?"

Clay otomatik olarak, "Oğlum," dedi.

Andrea güldü ve başını salladı. "Ah-ah, tatlım. O kesinlikle bir kız olacak."

Liz göz kırparak, "Bunu hak ediyorsun, Clay,"

dedi. Omuz silkti. "Belki."

Hepsi güldü.

Diğer herkes gelmeye başladı ve Clay ile Andrea sırlarını . Çok uzun zamandır hamile kalmaya çalışıyorlardı. Zamanlarının çoğunu buna ayırmışlardı ve tüm arkadaşları ve aileleri onlar için çok heyecanlıydı.

Kız mı erkek mi olduğuna dair hemen bir iddiaya girildi. Clay erkek olduğunda ısrar etti. Neredeyse herkes onunla aynı fikirde değildi. Küçük Cassidy bile bir kız kardeş istediğini söyledi.

Clay sadece güldü ve omuz silkti. Herkese bunu öğrenmeleri için sekiz ayları kaldığını söyledi. Andrea'yı kollarının arasına aldı ve yanağından öptü.

"Biliyor musun," diye fısıldadı kulağına, "başka bir kız olması umurumda değil." "Umurunda olmadığını biliyorum."

"Sağlıklı olduğu sürece benim için önemli olan tek şey bu."

Onu sıkıca kavradı. "O da senin gibi ortanca çocuk olacak, bu yüzden ona daha özel davranman gerekecek."

"Orta, ha? Bir tane daha mı alacağız?"

"En az bir tane daha," dedi ona gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla. "O zaman hepsine ekstra özel davranmam gerekecek, değil mi?"

"Evet, . İkimiz de yapacağız. Bütün küçük kızlarımız." "Kız olduğundan neden bu kadar eminsin?"

Sırıttı. "Sezgi."

Dokuz ay sonra Andrea'nın haklı olduğunu anladılar. Ve bir sonraki hakkında da haklıydı.

Ve Clay bunun hayatının en büyük macerası olduğunu fark etti. Yıllar önce Hilton Head sahilinde Andrea'ya aşık olmak hayatının en iyi kararlarından biri olmuştu. Ama bunca yıl sonra onu sevmeyi seçmek ve bu sevgiyi çocuklarıyla paylaşmak... işte *bu* gerçekten de hayatının en iyi kararıydı.

SON

OceanofPDF.com

*Record serisinin bir sonraki kitabında Savannah'nın bağımsız hikâyesi
Broken Record için bizi izlemeye devam edin.*

Broken Record, politikacı ailesine karşı isyanı seven, azimli bir üniversite gazetecisi olan Savannah Maxwell'in politikacı erkek arkadaşı ve her zaman istediği çocuk arasında kalmasını konu alıyor...

2016 Sonbaharında Geliyor

[Amazon ön siparişinden ilk siz haberdar olun!](#)

OceanofPDF.com

HER ŞEYİN NASIL BAŞLADIĞINI ÖĞRENİN!

Brady ve Liz'in hikayesini okumak için sayfayı çevirin.

Kayıt Dışı

Üç kitap da Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

Kayıt *Dışı*

Kayıt *Kayıt*

İçinİçi

OceanofPDF.com

Bölüm 1

İŞTEKİ İLK GÜN

Liz Dougherty konferans salonundaki kulakları sağır eden uğultudan düşündüklerini zar zor duyabiliyordu. Çok fazla şey oluyordu. Kuzey Carolina'nın dört bir yanından gazeteciler Raleigh'deki konferans merkezine dolmuş, Eyalet Senatörü Maxwell'in konuşmasını dinlemek için bekliyorlardı. Kameralar kuruluyor, fotoğraf ekipmanları odaya diziliyor ve ses kayıt cihazları Senatörün ağzından çıkacak her kelimeyi kaydetmek için hazır bekliyordu. Muhabirler odanın içinde birbirleriyle sohbet ediyor ve ekiplerini en uygun açıyı yakalamaları için yönlendiriyorlardı. Liz ilk basın toplantısının bu kadar büyük olacağını tahmin etmemişti.

. . . yüksek sesle.

Hayden Lane onun yanında tamamen sakin ve derli toplu duruyordu. Onun basın toplantıları konusunda epey tecrübeli olduğunu biliyordu ve kendisini de dahil ettiği için minnettardı ama lanet olsun, bu göz korkutucuydu. Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu?

Liz, üniversite gazetesinin genel yayın yönetmeninin yanında dururken kendini yeterince küçük hissediyordu ama etrafını saran gazetecilik efsaneleriyle kıyaslandığında kendini okyanustaki en küçük balık gibi hissediyordu. Gazeteye iki yıl önce katılmış ve zamanını harcamıştı ama her zaman bir muhabir olmak istemişti. Bunun için çabalamış ve savaşırmıştı. İki yıl boyunca diğer muhabirlerin ana pozisyonları almasını izlemişti, ancak yeni gelen bir genç olarak nihayet imrenilen pozisyonunda çalışma ayrıcalığına sahip oldu.

Evde gazeteler için staj yapmış ve sayamayacağı kadar gazetecilik dersi almıştı, bu yüzden hazırlıklı olduğunu biliyordu. Ev ödevini yapmıştı ama bu, ilk gerçek siyasi basın toplantısını daha az korkutucu hale getirmedi.

"Kayıt cihazını hazırladın mı?" Hayden çantasını karıştırıp bir not defteri, kalem ve dijital fotoğraf makinesi çıkararak sordu. Ekipman, etraflarındaki birinci sınıf muhabirlerin sahip olduklarıyla kıyaslanamazdı ama işlerini görürdü.

"Evet, sanırım hazırım," dedi, lacivert blazer ceketini ayarlarken ve çıplak topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanırken alt dudaklarını çiğneyerek.

"Keşke daha yakın olsaydık. Bir soru sormak isterdim." Boş platformu daha iyi görebilmek için bir kameranın etrafından baktı.

"Sence bir şansımız olacak mı?" Liz gözlerini kocaman açarak sordu. Oturan Senatör'e bir şey sorma fırsatı verilirse diye sorular hazırlamıştı ama bunun gerçek bir olasılık olduğunu sanmıyordu. Hayden onun sorular için ne kadar fazla çalıştığını bilseydi muhtemelen ona gülerdi. Ama bu onun işiydi ve elinden bir şey gelmiyordu. Dün gece etkinliği beklerken çok endişeliydi ve bu onu titiz yapma eğilimindeydi. Uyuyamamıştı bile.

"Hayır, muhtemelen olmaz. Eğer bu adam babasına benziyorsa, açıklamasını yapar ve oradan çıkar. Çok fazla konuşmazsan kazanmaya devam etmek daha kolay olur. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Hayden'in muhteşem yüzüne baktı ve cazibesinin tüm gücü ona çarptı. Yutkundu ve podyuma geri döndü. "Evet, mantıklı."

"Keşke bir soru da biz sorabilseydik. Onu eğitim politikası konusunda sıkıştırmak isterdim" dedi.

Liz başıyla onayladı. Senatör Maxwell'in politika platformunu araştırdıktan sonra, sorularını çantasında listelediği eğitim politikasıyla ilgili on soruyla sınırlamakta zorlanmıştı. O da tıpkı Birleşik Devletler Senatörü olan babası gibi sıkı bir bütçe adamıydı. Eyalet Senatörü Maxwell son iki seçimini bütçeyi dengelemeye yönelik geniş kapsamlı planına dayanarak kazanmış ve sonra da bunu başarmıştı. Yirmi beş yıldır ilk kez Kuzey Carolina'nın mali defterleri düzene girmişti.

Sonuca katılmadığından değil, ama babasının konuya yaklaşımına ne kadar katıldığından emin değildi: gereksiz görülebilecek her şeyi kesmek ve bu kalemlerden biri de eğitimdi. Babası Tampa'daki Güney Florida Üniversitesi'nde profesördü ve Liz onun tüm bu sıkı çalışmasının sadece ceplerini doldurmak isteyen bir politikacı tarafından kesildiğini görmenin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu. Maxwell iş dünyasına öncelik verir ve diğer her şeyi sonraya bırakır: Küçük işletmeleri teşvik etmek, daha düşük

Vergiler, işçi sınıfına yardım, ama Liz, onlar eğitim bile alamazken işçi sınıfına nasıl yardım etmeyi beklediğini anlamadı.

"Lane! Lane?" diye seslendi şımarık bir kızıl saçlı. Başka bir muhabiri iterek geçti ve Hayden'a saldırdı.

Hayden, "Calleigh," diye mırıldanarak ona . "Seni görmek çok güzel. Charlotte sana nasıl davranıyor?"

"İnanılmaz, tabii ki. Gelip beni ziyaret etmelisin. Sana bir röportaj ayarlayabilirim," dedi. Kızıl saçlarını bir omzunun üzerinden savurdu ve Hayden'a sanki bir tatlıymış gibi gülümsedi.

"Mezun olduğumda bu teklifinizi kabul edebilirim," dedi. "Yeni muhabirimiz Liz Dougherty ile tanıştınız mı?"

Calleigh sonunda Hayden'ın yanında birinin durduğunu fark etmiş gibiydi. "Oh, merhaba," dedi. "Camille'in eski işini mi devralıyorsun?"

"Uh ... evet. Bundan önce çoğunlukla başyazılarda yer aldım," diye açıkladı Liz.

Calleigh Hollingsworth üniversite gazetesinde bir efsaneydi. Geçen yıl Amerika Birleşik Devletleri Başkanı ile röportaj yaparak ve okul yönetiminin üst kademelerindeki bir seks skandalını ortaya çıkararak gazeteyi tek başına zirveye taşımıştı. Her gün üniversite gazetesinin ön sayfasını süslüyordu ve okuldaki herkes onun adını biliyordu. New York'ta bir gazeteden iş teklifi almış ama Charlotte için bu teklifi geri çevirmişti. Kimse nedenini bilmiyordu ama o ya deliydi ya da bir dâhiydi. Liz onu sadece geçerken görmüştü ve böylesine şöhretli birinin karşısında durduğu için şaşkıındı.

"Umarım ona biraz adalet sağlarsın. Lane'in beceriksiz birini seçmeyeceğini biliyorum. İşinde iyi şanslar," dedi ve Hayden'a döndü. "Lane, gitmeden önce bir şeyler iç, bebeğim. Bu bir rica *değil*."

Ve bununla birlikte odanın diğer tarafına geçti. Etraftaki erkeklerin gözleri, yanlarından hızla geçip gözden kaybolurken onu takip etti.

Liz açıkça, "Aryan Calleigh Hollingsworth'tü," dedi.

"Evet," diye homurdandı. "Ve ben de onu zorundayım." Liz kıkırdadı. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

Hayden omuz silkti. "İşinde iyi ama çok sinir bozucu. Başkan'la o röportajı yaptıktan sonra şöhret aklını başından aldı. Artık herkes ona bir kraliçe gibi davranmalıymış gibi davranıyor."

"O bir kraliçe sayılır."

"İşte tam da bu yüzden öyle davranıyor!"

Liz, Calleigh'i yorum yapacak kadar iyi tanımıyordu.

Uzun boylu, uzun bacaklı bir sarışın sahneye çıktığında kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Muhabirler kameralarının ayarlarını yaparken bir dizi flaş patladı, olacakları kaçırmamak için endişeliydiler.

"Ne hakkında konuştuğu sızdırıldı mı?" Liz, Hayden'ın kulağına fısıldadı.

Başını yavaşça salladı, gözlerini ya da kamerasını sahneden ayırmadı. "Hiçbir şey duymadım. Daha dün sabah haberim oldu. Doğaçlama."

"Tuhaf," dedi Liz. Halı kaplı zeminde yürüyen sarışının topuklu ayakkabılarını izledi.

Çok güzeldi, neredeyse doğal olmayan bir şekilde, kesinlikle haksız bir şekilde. Liz çoğu gün kısa boylu olmaktan memnundu ama bu kadın sahnede değildi. Ve Liz her zaman, yazın güneşin vurguladığı doğal düz sarı saçları ve mavi gözleriyle, görünüş açısından ortalamanın üzerinde olduğunu düşünmüştü. Dolgun dudaklarını ve yüksek elmacık kemiklerini seviyordu ama atletik yapısı sahnede duran sıksa minnoşunkinden çok uzaktı.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi kadın, kameraların oluşturduğu kalabalığa gülümseyerek. "Ben Heather Ferrington, Senatör Maxwell'in basın sekreteriyim. Kendisi sadece kısa bir süreliğine müsait, ancak toplantının sonunda soruları kabul edecek. Lütfen soruları minimumda tutun. Senatör bir dakika içinde dışarı çıkacak."

Heather sahneden indiğinde, tüm muhabirler aynı anda konuşmaya başladı. Eyalet Senatörü'nden gerçekten bir cevap alma fikri gerçek bir zevkti. Babası ailesini her zaman ağzı sıkı tutmuştu. Bunun sebebinin saklayacak sırları olduğu yönünde spekülasyonlar dolaşıyordu ama otuz yıldır kamu görevinde bulunan Senatör'ün temiz bir geçmişi vardı. Örnek bir aileydiler ve Brady Maxwell III babasının izinden gittiğinde kimse şaşırmadı. Bu onun için mantıklı bir adımdı.

"Bir soru sorma şansımız nedir?" Liz sordu. Beklentiyle içeri doğru hareket eden kalabalığın içinde öne doğru ilerledi.

"Sıfır," diye mırıldandı Hayden, kalabalık ilerlerken onu kaybetmemek için elini kalçasına koydu. Liz onun dokunuşuyla yan tarafının ısındığını hissetti ve bilerek ona doğru eğilmemeye çalıştı. "Yine de biraz daha yaklaşmaya çalış." Onu ileri doğru itti.

Liz onun izinden giderek gazetecilerin oluşturduğu bulutun içine doğru ilerledi. Yanından geçerken bir kadın ters ters baktı ama Liz ona aldırmadı. Durabileceği en iyi pozisyona ulaştığında durdu ve Senatör'ün dışarı çıkmasını bekledi.

Eğitime ayrılan paranın kesilmesi konusundaki çalışmalarının yanı sıra, belirli bir not ortalamasını tutturana üniversite öğrencilerinin diploma almalarını kolaylaştıracak bir yasa olan NC Pledge'i de engellemişti. Maxwell'in bu önlemleri bütçeyi dengelemek için aldığını biliyordu ama bu, bir insanın sunabileceği en önemli şey pahasına yapılıyordu. Senatör Maxwell Kuzey Carolina Chapel Hill Üniversitesi'nde harika bir eğitim almıştı, çünkü ailesinin buna gücü yetiyordu ve kendisi de örnek bir basketbol oyuncusuydu, ancak herkes bu avantajlara sahip değildi. Bütçe kesintilerinin ardından gelen harç zamları sorunu daha da kötüleştirdi.

Ve eğitim fonlarındaki kesintilere neden izin verdiğine, hatta bunun olmasını neden teşvik ettiğine dair yeterli bir cevap duymamıştı. Düşünebildiği tek makul açıklama, büyük bağışçılarının yararlandığı bazı önlemleri bütçede tuttuğu ve bunu telafi etmek için eğitimi kestiğiydi. Bu da onu, bir politikacı olarak gerçekten önemsemişti tek şeyin, tıpkı diğer politikacılar gibi, kendisine gelen para olduğuna inandırdı.

Senatör Maxwell sahneye çıktı ve Liz'in aklı başından gitti.

Onun bir resmini görmüştü. Aslında düzinelerce. Muhtemelen daha fazla. Yapmasaydı nasıl bir muhabir olurdu?

Onun genç olduğunu biliyordu. Önceki eyalet seçimlerinde bu kadar genç yaşta görevdeki iki temsilciyi yenmiş olması büyük tartışma yaratmıştı. Ama çekici miydi? Hayır, çekici değil-muhteşem... nefes kesici... lezzetli. Beyninin devam etmesini engellemeye çalıştı ama lanet olsun, resimler onun hakkını vermiyordu.

Nedenini bilmiyordu ama adamın rahat adımları dikkatini çekmişti. Son derece seksi siyah üç parçalı takım elbisesi içinde kendinden emin bir şekilde yürüyordu. İstediğini almak zorunda olmayan, bunun yerine kendisine gümüş tepside sunulan biri gibi bir havası vardı. Koyu renk saçları kısa kesilmiş ve önden toplanmıştı ve yoğun kahverengi gözleri sanki bir ödöl almaya gelmiş gibi kalabalık odayı inceliyordu. Kaçınılmaz fotoğraf çekimi için bekleyen gazetecilere gülümsedi ve bembeyaz düğmeli gömleğinin tepesinde düğümlenmiş kırmızı, beyaz ve mavi kravatını düzeltti. Yeni tıraş olmuştu, bu da yüzünü vurguluyordu.

Yontulmuş elmacık kemikleri ve güçlü çene hattı ile genç Eyalet Senatörü'ne her zaman yakıştırdı.

Ampuller her yöne doğru yanıp sönerken, Liz gözlerini Senatör'e dikmiş, olduğu yerde çakılıp kalmıştı. Önceki görevliler karşısında seçimleri kazanmasına şaşmamalıydı. Bir odaya girer girmez kalabalığı kendine çekebiliyordu. Babasıyla aynı adı paylaştığı düşünülürse, adının tanınabilir olmasının yardımı olmuştu ama o vücuda ve cazibeye sahipken kazanmak için yardıma ihtiyacı yoktu. Seçimle ilgili demografik verilerin yüzde 95'inin kadın olup olmadığını merak etti. Buna inanırdı.

Senatör Maxwell mikrofona güçlü bir sesle, "Bu son dakika basın toplantısına geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim," dedi. Sesi bir bağımlılık gibiydi - sizi içine çekiyor, daha fazlasını arzulamanızı sağlıyor, asla doyamayacağınızı hissettiriyordu.

"Liz, bunu anlıyor musun?" Hayden omzuna dokunarak sordu ve onu hayallerinden uyandırdı.

"Evet, üzgünüm," diye mırıldandı. Kırmızı düğme yanıp sönene kadar kayıt cihazıyla oynadı ve kendini yeniden yönlendirmeye çalıştı.

"Hepinizin neden bu güzel Cumartesi öğleden sonra Wake County'de huzurunuzla çıkmaya karar verdiğimi merak ettiğinizi biliyorum." Kürsüye doğru öne doğru eğildi. "Önce size bir hikaye anlatayım..."

Liz kalabalığın kendisine yaklaştığını hissetti, sanki her bir kişi bir saniye daha konuşmasını duymak için neredeyse koltuğunun kenarına asılmıştı.

"Ben burada, Triangle'da büyüdüm. Annem Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nde profesör olarak çalıştı. Babam, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, uzun yıllar Birleşik Devletler Kongre Üyesi olarak görev yaptı ve şimdi de Senatör olarak sizlere hizmet ediyor. Buradaki insanları tanıyorum, çünkü burada okula gittim, burada top oynadım, ilk kız arkadaşım burada tanıştım. Birçoğunuz gibi ben de arkadaşlarımın üniversiteye gittiğini ve şehri terk ettiğini gördüm. Ve arkadaşlıkların mesafeye birlikte solduğunu gördüm. En iyi arkadaşım Chris New York'a taşındı ve onu her gün özleyorum." Kalabalık da onunla birlikte bir arkadaşını kaybetmenin üzüntüsünü yaşadı. "Ayrılmayı, büyük şehre gitmeyi, kendime bir isim yapmayı düşündüğümde

-Tüm sevdiğim insanları geride bırakmak gibi geliyordu. Ben de bunu planlarımdan çıkarmaya ve her zaman sevdiğim şeye, yani Kuzey Carolina halkına odaklanmaya karar verdim."

Liz onun ilgi çekici sesini dinlerken yüzüne kocaman bir gülümsemenin yerleştiğini fark etmemişti bile. Gülümsemesini hemen bıraktı, ama

Aynı fikirde olmadığı biri tarafından içeri alınmak istemedi ve kayıt cihazını daha uzağa tuttu.

"Hayatım boyunca burada yaşadıktan sonra, kendi toplumumu başkasının toplumu için terk edemeyecek kadar çok şey olduğunu biliyordum. Bu Chris'in planıydı, benim değil. İyi ki de kalmışım, çünkü gitseydim annem meme kanseri olduğunu öğrendiğinde, erkek ve kız kardeşlerimin üniversite seçimini gördüğümde ya da köpeğim bir gece biz bakmazken bütün bir bifteği yediğinde burada olamayacaktım." Kalabalık kahkahalara boğuldu ve tekrar Senatöre odaklanmadan önce odanın içinde birbirlerine baktılar.

"Aynı heyecanı toplumum için de duymak ve inandıklarınız için mücadele etmek istiyorum. İşte bu nedenle bugün itibariyle kendi bölgemden Amerika Birleşik Devletleri Temsilciler Meclisi'ne aday olma niyetimi açıklıyorum."

Liz'in ağzı açık kaldı ve her biri Senatöre soru soran ilk kişi olmaya çalışan gazeteci kalabalığı öne doğru tırmandı. Kısa süre önce kabul edilen bir yasa tasarısı, Kuzey Carolina vergileri ya da bunun dışında herhangi bir şey hakkında bir konferans bekliyordu. Tek dönemlik bir Eyalet Senatörü'nün Meclis'e adaylığını koyması neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Genellikle yarışa girmeden önce statü ve tanınırlık kazanmayı, rütbelerini yükseltmeyi beklerlerdi. Brady'nin elinde babasının adı ve itibarı vardı ama bu yeterli olacak mıydı?

Nedense, kendisi için kilit önem taşıyan bazı konularda onunla aynı fikirde olmasa da, Brady'nin bunu başarabileceğini görebiliyordu. Onda kalabalığı ateşleyen ve bir odayı aydınlatan bir şey vardı. Neredeyse bu an için yetiştirilmişti ama kameralar önünde bu çekiciliği ve rahatlığı taklit edemezsiniz. Bunu ilk elden biliyordu, çünkü yüzüne kamera tutulduğunda geveze bir aptala dönüşüyordu. Bu seçimin nasıl sonuçlanacağını görmeye çoktan hazırды.

Yanıp sönen ampuller denizine ıslıl ıslıl gülümseyen Senatör'e soru yağmuruna tutuldu. Liz de onlarla birlikte hareket ediyor, yaklaşan soru-cevap için vücudunda heyecan dalgaları dolaşıyordu.

"Heyecanınız için teşekkür ederim. Kuzey Carolina'da göreve başlamaya hazırım. Fazla zamanım olmasa da birkaç soru almaktan memnuniyet duyarım" dedi ve mikrofon sırasına baktı.

"Senatör Maxwell!" Birkaç muhabir seslendi. Ellerini havaya kaldırdılar ve daha fazlası kayıt cihazlarını kaldırıp dikkatini çekmek için yayılım ateşine tuttular.

"Bay Tanner'a ne dersiniz?" dedi Senatör Maxwell. Gömleğinde *Raleigh News rozeti* olan kısa boylu, kel bir adamı işaret etti.

"Senatör Maxwell, önceki seçimlerde çok şanslıydınız. Son iki seçimi zar zor kazanmışken bu kararı almanıza ne sebep oldu?"

Senatör Maxwell sırtarak, "Zar zor kazanmak yine de kazanmaktır, George," dedi. "Ama daha ciddi bir not olarak, bu yarışı kendim için değil, Kuzey Carolina halkı için seçtim. Bencilce bir motivasyonla aday olmuyorum. Buradaki insanların başarılı olması için nelerin gerekli olduğunu ve günlük yaşamlarında nelere ihtiyaç duyduklarını biliyorum. Bu savaşıma değer bir mücadele ve ben de elimden gelenin en iyisini yapmaya niyetliyim."

"Senatör, görevdeki temsilciyi nasıl yenmeyi planladığınız konusunda bize bilgi verebilir misiniz?" diye araya girdi uzun boylu kütüphaneci tipli biri.

"Henüz stratejiyi konuşmadık Sheila, ama bence Kuzey Carolina onun önerdiğinden daha iyisini yapabilir ve ben bu işin adamıyım," diye kendinden emin bir şekilde konuştu.

Ardından soluk düğmeli bir gömlek giyen ve gömlek kollarını dirseklerine kadar kıvrımış olan otoriter bir adam söz aldı. "Senatör Maxwell, geçmişteki rakipleriniz gençliğinizin deneyimsiz olduğunuz imajına katkıda bulunduğu gerçeğini zaten gündeme getirdiler. Buna ne diyeceksiniz?"

Senatör, muhabir kalabalığına bakmadan önce mikrofona doğru hafifçe kıkırdadı. "Yirmi yedi yaşındayım, bayanlar ve baylar. Birleşik Devletler Anayasası, Temsilciler Meclisi üyelerinin en az yirmi beş yaşında olması gerektiğini söyler. Eğer büyük ülkemizin kurucuları yirmi beş yaşındaki birinin bu işi yapabileceğine inanıyorsa, rakiplerim neden inanmıyor?"

"Ama bunun kampanyanıza engel olacağını düşünmüyor musunuz?" diye bağırdı biri kalabalığın arasından.

Senatör başını salladı. Belli ki bu soru için hazırlanmıştı. "Hiç de değil. Kuzey Carolina'yı biliyorum. Kendi babamın ve annemin halk için çalıştığını gördüm ve şimdi ben de çalışmak istiyorum. Bir tane daha alsak nasıl olur?" dedi ve muhabirin sözünü keserek kalabalığa baktı.

Liz elini havaya kaldırdı ve aceleyle başka bir muhabiri iterek geçti. Bu soruyu sormak *istiyordu*. Kendini Hayden'a ve kendine kanıtlamak istiyordu.

"Sen oradaki." Brady seyircileri işaret etti. "Tanıdık bir logoya sahip yabancı bir yüz. Mezun olduğum okuldan bir soru almaktan mutluluk duyarım. Onları burada görmek güzel."

Aman Tanrım. Liz gözlerini Senatör Maxwell'e dikti ve onun tam kendisini işaret ettiğini gördü.

"Ah," diye kekeleydi, söze başlarken tereddüt etti. Ona sormayı planladığı sorularda neden kararsız kalmıştı? Saatlerce alıştırmaya yapmıştı ve şimdi karşısında bu fırsatla dururken her şeyi kaybediyordu.

Odanın diğer ucundaki Brady ile göz göze geldi ve bakışlarının sıcaklığının vücudunda dolaştığını hissetti. Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. Kendini toparlaması gerekiyordu. Ne de olsa o bir muhabirdi ve bu onun işiydi. Adam yakışıklıydı ama sadece bir işti.

Liz iyice doğruldu ve Brady'nin bakışlarıyla yüz yüze geldi. Meydan okuma karşısında geri adım atmazdı. "Senatör Maxwell, Raleigh'de görev yaptığınız süre boyunca bütçeyi dengelemek adına eğitim fonlarını kesmek için sürekli oy kullandınız. Yine de en büyük bağışçılarınızdan bazılarının çeşitli ticari girişimleri için kurumlar vergisi ödemekten kaçınmasına izin vermek için oy kullandınız. Bu yarışa girmenizin başlıca nedeni olduğunu defalarca belirttiğiniz bu durumun tüm Kuzey Carolinalıların yaşamlarını iyileştirmeye nasıl yardımcı olduğu konusunda lütfen yorum yapar mısınız?"

Odadaki herkes nefesini tutmuş onun yanıtını bekliyordu. Üniversite gazetelerinden gelen sorular genellikle hafif ve yumuşaktı. Politikacılar bunları seçerdi çünkü kağıt üzerinde iyi görünürlerdi. Üniversite muhabirlerinin eve bu kadar yakın bir soru sormamaları gerekiyordu.

Liz her taraftan kendisini yargılayan ve değerlendiren gözleri hissedebiliyordu.

Gerçekten de tüm konuşmasını onun yüzüne mi çarpmıştı? O gözlere bakarken vücudunda bir elektrik çarpması hissetti. Sanki o anda odada sadece iki kişi varmış gibiydi. Bakışlarını bir profesyonel gibi korudu ve adamın kendisine yönelik değerlendirmesini değiştirmesini izledi.

"Bu mükemmel bir soru. Yükseköğretimle ne kadar yakından ilgili olduğumu bilerek bunu yapmak zorunda kalmak benim için acı vericiydi, ancak tasarının diğer yönleri benim için kabul edilemezdi. Bu kısımlar hala içindeyken tasarımı tam olarak destekleyemezdim" dedi.

Adam sorusunu gizlice geçiştirirken Liz gözlerini kıstı, vergi indirimi konusuna hiç değinmedi bile. Gerçekten doğuştan yetenekliydi.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim ve eminim ki sizleri kampanya yolunda tekrar göreceğim."

Muhabirlere el sallayarak basın toplantısını sonlandırdı. Birkaç kişi ona bir kez daha bağırdı ama o sahneden inerken kararlı adımlarını hiç durdurmadı.

Liz az önce olanlara inanamıyordu. İlk basın toplantısında sert bir soru sormuş ve görevdeki bir politikacıyı kızdırmıştı. Her an kusabileceğini düşündü.

Hayden öne doğru uzandı ve Kayıt düğmesini kapattı. "İnanılmazsın Liz," diye bağırdı. Kolunu onun omzuna attı ve sarılmak için kendine çekti. Liz onun göğsüne gömüldü. Başka bir gün olsa bu kucaklaşmadan zevk alabilirdi ama Brady Maxwell III'ün gözlerini aklından .

"Yüzünü gördün mü?" Hayden sordu. "Onu şaşkına çevirdin. Bu sorunun geleceğini hiç tahmin etmemişti. Bu inanılmaz bir makale olacak."

Liz zayıfça gülümsedi ve boğazında yükselen safra tadını bastırmaya çalıştı.

"Liz, iyi olacak mısın?" Hayden onun kollarını tutarak ve mavi gözlerinin içine bakarak sordu. "Biraz hasta görünüyorsun."

"Kendimi biraz hasta hissediyorum," diye itiraf etti.

"Bunun için bir nedenin yok. Sakin ol. Bu harikaydı. Benimle gelmene çok sevindim!" Onu serbest bıraktı ve postacı çantasını omzuna astı.

Odanın yarısına gelmişlerdi ki Calleigh Hollingsworth onları durdurdu. "Ne soru ama!" dedi. "Lane'in doğru kişiyi seçeceğini biliyordum. Camille'in bir politikacıyı zorladığını hiç görmemiştim."

Calleigh Hollingsworth ona iltifat ediyordu. Ölebilirdi. "Onu gerçekten şaşırttığımı sanmıyorum."

"Tereddüt etti, tatlım. Bu benim için yeterli," dedi Calleigh ve dikkatini tekrar Hayden'a çevirdi. "Diğer bazı muhabirler de benimle birlikte bir şeyler içmeye geliyor. Onlara senin de geleceğini söyledim ve seninle tanışacakları için çok heyecanlılar."

"Gerçekten buna hazır değilim Calleigh. Bu hikayeyi ortaya çıkarmak zorundayız," diye teklif etti.

"Asla olmaz. Kabul edilemez, Lane. Bu akşam görüşürüz. Liz, başımızın üstünde yerin var elbette," dedi kibarca.

Liz beklentiyle Hayden'a baktı. Diğer muhabirlerin arasına karışmayı umursamazdı ama haber üzerinde çalışmaları gerekiyorsa onunla birlikte geri dönecekti. "Ne yapmak istiyorsun?"

Omuz silkti, açıkça gitmeyi tercih ediyordu.

Calleigh ona inatla, "Pazartesiye kadar haberi yayınlamayacaksın bile," dedi. Elini kalçasına koydu ve hareketin içine oturdu. "Dışarı çık ve oyna. Çok gerginsin."

"Pekala. Liz gitmek istiyorsa, ben varım. Aksi takdirde eve gider ve parça üzerinde çalışırım."

"Liz?" Calleigh büyük yeşil gözleriyle yalvarırcasına sordu. "Uh ... evet. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Harika! Detayları sana mesaj atarım Lane, sonra görüşürüz," dedi ve ayrılırken ona parmaklarını salladı.

Hayden içini çekti ve omzundaki çantasını yeniden ayarladı. "Sanırım dışarı çıkıyoruz."

"Özür dilerim," dedi Liz. Onun peşinden kapıdan çıktı.

"Olma. Zaten bundan kurtulmam pek mümkün değildi. En azından artık bir arkadaşım var." Liz gülümsedi, midesinde kelekler uçuşuyordu. "Akşam yemeği yemek ister misin? Onların dışarı çıkmasına daha birkaç saat var."

"Uh ... evet, elbette," dedi. Ona çıkma mı teklif ediyordu?

"Harika." Yarı dolu otoparka girdiler ve siyah Audi'sine doğru yöneldiler. Hayden bagajı açıp eşyalarını yerleştirdikten sonra kapıyı açtı ve deri koltuğa oturdu.

"Akşam yemeği için bir tercihin var mı? Canım İtalyan yemeği çekiyor."

"Bana uyar," diye kolayca kabul etti. Durumu nasıl değerlendireceğini bilmiyordu.

Zihninin hâlâ Senatör tarafından ele geçirilmiş olması da yardımcı olmuyordu. Kalabalığın içinde gözlerinin onu bulma şekli, derin, boğuk sesinin tonu, her hareketindeki sınırdaki kibir, daha önce hiç bilmediği bir şekilde çok çekiciydi. Geçmişte kötü bir çocuktan etkilenmemiş değildi ve Maxwell'in cazibesinin altında yansıttığı şey de tam olarak buydu, ama dürüst senatör imajının altında gerçekten o kötü çocuk olup olmadığını bilmiyordu.

Bu, uzlaşmak istediği bir çelişkiydi. Brady Maxwell tam olarak kimdi?

OceanofPDF.com

Teşekkür

Her şeyden önce kocam Joel'e teşekkür etmek istiyorum. Kendisine rağmen Clay'i çok sevdi ve bu karakteri şekillendirmemde bana gerçekten yardımcı oldu. O olmasaydı, tüm bu süreç boyunca çıldırabilirdim. Kariyerim ve yarattığım erkekler konusunda bu kadar anlayışlı birine sahip olduğum için çok minnettarım. Ayrıca, ben bu hikayeye dalmışken dünyanın en sevimli yavru köpeklerine baktığı için.

Bu kitap bir boşlukta yaratılmadı ve bir grup inanılmaz kadının yardımı olmadan okuyucuların eline geçmedi. Tüm süreç boyunca bu kitabı bölüm bölüm okuyan Rebecca Kimmerling ve Katie Miller'a teşekkür ederim. Geç saatlere kadar süren geceler, beyin fırtınası seansları, yeniden yazım ve düzenlemeler sırasında mesaj üstüne mesaj göndermeler ve projeye duydukları sürekli neşe ve takdir için minnettarım. Polly Matthews'a, kötü çocuğumu seveceğini düşünmediğin zamanlarda bile sevdiğin ve adamım hakkında özellikle seçici görüşlerini bana ilettiğin için teşekkür ederim. Harika beta okuyucularım -Holly Malgieri ve Autumn Review- bunu siz olmadan yapamazdım! Christy Peckham ve Anjee Sapp, bana başka bir çift göz verdiğiniz ve beni her zaman desteklediğiniz için minnettarım!

Menajerim Kimberly Brower'ın yorulmak bilmeyen desteği için teşekkür ederim. Kendi kendine yayınlama sürecinde bile bu kitabın şekillenmesine yardımcı oldunuz. Tüm içerik düzenlemeleri, pazarlama hakkında sabah erken kahvaltı sohbetleri ve bunun doğru olduğundan emin olmak için ileri geri sayısız e-posta için minnettarım. Danielle Sanchez, halkla ilişkiler kraliçesi! Tanıtım konusunda cehennemden geçtiğimi biliyorsun ve bu projede benimle birlikte çalışan güzel yüzüne sahip olduğum için daha fazla minnettar olamazdım!

Bu kitabın perde arkasındaki tüm savunucularına - düzenleme ve formatlama için Unforeseen Editing'den Covana Shirley (bu kadar esnek olduğunuz için teşekkür ederiz!!!), orijinallere sadık kalan ve aynı zamanda seriye hayat veren harika tasarım için Okay Creations'dan Sarah Hansen, bu kitap için modelle harika çalışma ve inanılmaz derecede harika kalbiniz için Perrywinkle Photography'den Lauren Perry! Ayrıca, bu kitabı başından beri destekleyen Linde #squad kızlarım! Siz olmadan bunu başaramazdım çocuklar!

Ve tabii ki okuyucularım! Kayıt serisini okuyan ve seven herkese teşekkür ederim. Brady olmamasına ve az önce okuduğunuz gibi... asla Brady olmak *istememesine* rağmen Clay'e bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum ve umarım Savannah'nın hikâyesi *Kırık Plak*'ı okumaya devam edersiniz!

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

K.A. Linde, Avoiding serisi ve Record serisi de dahil olmak üzere on beşten fazla romanın *USA Today* çok satan yazarıdır. Georgia Üniversitesi'nden siyaset bilimi alanında yüksek lisans derecesine sahiptir, Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nde 2012 başkanlık kampanyası için baş kampanya görevlisiydi ve Duke Üniversitesi dans takımının şu anki baş antrenörüdür. Şu anda Chapel Hill, Kuzey Carolina'da kocası ve iki süper sevimli yavru köpeğiyle birlikte yaşıyor.

K.A. Linde okuyucularından haber almayı çok seviyor!

Kendisiyle kalinde45@gmail.com adresinden iletişime geçebilir veya aşağıdaki sitelerden birinde çevrimiçi ziyaret edebilirsiniz:

www.kalinde.com

www.facebook.com/authorkalinde

[@authorkalinde](https://twitter.com/authorkalinde)

OceanofPDF.com

K.A. LINDE'İN DİĞER ESERLERİ

SERILERDEN KAÇINMAK

[*Bağlılıktan Kaçınma \(#1\)*](#)
[*Sorumluluktan Kaçınma \(#2\)*](#)
[*Yakınlıktan Kaçınma \(#2.5\)*](#)
[*Kararlardan Kaçınma \(#1.5\)*](#)
[*Günaha Girmekten Kaçınmak \(#3\)*](#)

REKOR SERİSİ

[*Kayıt Dışı*](#)
[*Kayıt Kayıt*](#)
[*İçinİçi*](#)
Kırık Plaktan Çıktı

BENİ AL DÜETİ

[*Beni Hafife Alma Beni*](#)
[*de Yanına Al*](#)

ALL THAT GLITTERS SERİSİ

[*Elmaslar Altın*](#)
[*Zümrüt Platin*](#)
Gümüş

YÜKSELİŞ SERİSİ

[*İştirak*](#)

YALNIZ BAŞINA

Beni Takip Et

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

